

Giới thiệu Thanh Huyền Trở Về

Thể loại: xuyên, phản xuyên

Trùng sinh một lần nữa, Thanh Huyền trở về hiện đại, vào đúng năm mình đã "chết"

Thời điểm mười lăm năm tuổi ở hiện đại, Thanh Huyền ngây thơ tin vào những tình tiết viết về nữ chính trong những câu chuyện xuyên không

Thời điểm mười lăm năm tuổi ở cổ đại mang tâm hồn ba mươi tuổi, cuộc sống ở cung cấm khiến Thanh Huyền tâm lạnh như tro tàn

Hai mươi lăm năm ở cổ đại, Thanh Huyền mang tâm hồn bốn mươi, tâm đã chết lặng, trở lại hiện đại. Chỉ mong sống những ngày bình thản, có thể chết già. Nhưng kẻ kia lại không chịu buông tha cô?

"Hoàng Thái Phi, Trẫm tìm người đã lâu"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tỉnh lại đã qua một đời

Trong bệnh viện, tại một phòng bệnh đơn, một cô gái gương mặt tái nhợt, trên người cắm không ít dây máy móc. Bên trong phòng bệnh chỉ có mình cô, cũng chẳng có bác sĩ hay người nhàn hạ. Máy thở ô xi và điện tim đồ thay đổi một cách kì dị, sau đó ổn định trở lại. Ngón tay khẽ động đậy cho thấy cô ấy muốn tỉnh lại. Một y tá đi vào phòng bệnh kiểm tra, thấy vậy vội gọi bác sĩ.

Thanh Huyền thấy cả người tê rần. Nỗi đau đón đánh úp lại khiến cô không kịp nhận ra mình đang ở đâu. Có ánh sáng chiếu thẳng vào đồng tử cô khiến con ngươi co rút lại. Cô nghe loáng thoáng thấy tiếng có người nói "Bệnh nhân tỉnh rồi."

Đã trở về sao?

Đầu óc cô chết lặng, trái tim cũng ần ần đau đớn. Một giọt nước mắt khẽ lăn từ khóe mắt Thanh Huyền. Thế nhưng cô vẫn chưa mở mắt. Có lẽ là sợ. Hoặc không muốn đối mặt với thực tại này.

Ba tháng sau

"Cháu thực sự muốn xuất viện sao?" Vị bác sĩ nâng quyền bệnh án, có chút nhíu mi

"Cảm ơn bác sĩ Lưu. Cháu muốn trở về nhà. Thời gian qua đã làm phiền bác sĩ." Cô gái khuôn mặt vẫn còn tái nhợt nhưng giọng nói vô cùng trong trẻo.

"Vậy bác sẽ giúp cháu làm thủ tục." Bác sĩ Lưu thở dài "Tiểu Huyền..."

"Cháu cảm ơn bác trước." Thanh Huyền nở nụ cười yếu ớt.

Thanh Huyền bước ra khỏi phòng trực còn nghe thấy tiếng thở dài, khóe môi cô vẫn chưa giảm nụ cười.

"Bác sĩ Lưu, cô bé ấy thật đáng thương."

Đáng thương sao?

Ai trên đời, chẳng không có vài việc đáng thương.

Cô tên Trương Thanh Huyền. Nửa năm trước, tai nạn giao thông khiến cô mất đi cả cha mẹ. Nửa năm, nhưng với Thanh Huyền đã qua một đời. Cô gặp kì ngộ, xuyên không trở thành con gái của tướng quân. Sống ở cổ đại hai mươi lăm năm được rèn dũa hết thấy tính khí lại trở về thời điểm sau khi mình "chết", Thanh Huyền có chút khổ sở.

Dường như chuyện xảy ra như một giấc mơ, tỉnh dậy cô vẫn là Trương Thanh Huyền mười lăm tuổi. Nhưng trong tâm trí lại đã bốn mươi tuổi rồi.

Trương Thanh Huyền cô chỉ có một khát vọng, là được chết già. Hai kiếp, cô chết ở thời điểm tươi đẹp nhất của thiếu nữ, nhưng ông trời luôn cho cô thêm cơ hội nữa, lại được sống lại, lại là chính mình.

Kiếp đầu tiên, Thanh Huyền sống đến đúng mười lăm tuổi. Vào ngày sinh nhật của mình, cha mẹ hiếm có dịp cùng cô đi ăn, lại không may gặp tai nạn thảm. Mẹ cô liều mình che cho cô. Kết quả cha mẹ Thanh Huyền đều chết, cô được đưa vào bệnh viện, nằm hôn mê bất tỉnh.

Cha mẹ Thanh Huyền là doanh nhân thành đạt nên cả hai ít có thời gian cho cô. Hiếm có lần mới rút được thời gian ăn mừng sinh nhật và việc cô vào cấp ba, vậy mà lại xảy ra tai nạn. Tất cả tài sản được đặt dưới danh nghĩa của Thanh Huyền, nhưng phải đủ mười tám tuổi mới được nhận. Luật sư của cha mẹ cô đã liên hệ với bác cả Trương Đức Nghĩa để làm người giám hộ tạm thời. Kể cả số tiền đền bù tai nạn, kiếp này cô có tiêu pha thoải mái cũng không lo hết tiền. Trong thời gian Thanh Huyền “hôn mê”, coi như bác cả cũng thật lòng thương cô cháu gái sớm mồ côi này nên thuê người làm. Thím Trương là em gái họ hàng của ông nội cô, bà bị chồng bỏ từ năm hai mươi tám, ở vậy nuôi con đến già. Có điều phúc bà bạc, con dâu ngại bà quê mùa, xui chồng ở riêng. Bà thương con trai, lại không muốn làm con trai khó xử nên lại về quê lui thủ một mình. Bác cả đón bà lên, trả lương cho bà chăm sóc Thanh Huyền. Thím Trương mới có năm mươi hai tuổi, sức khỏe tốt, tính cách thật thà. Quả thực khi sống quen ở cổ đại rồi, về hiện đại, có một số thói quen lại đi theo Thanh Huyền, ví như là có vú nuôi hầu hạ.

Kiếp thứ hai của Thanh Huyền sống trong một thời không không có tên trong lịch sử, trùng sinh trong gia đình võ tướng, cha nắm trọng binh. Trương Thanh Huyền lại là con gái duy nhất nên cuộc sống trôi qua đúng là đủ màu sắc. Từ nhỏ, Thanh Huyền đã không thích nói, vì nàng vẫn còn sợ hãi việc xuyên qua vô lí này. Thậm chí tính cách có chút quái gở. Nương nàng năm nàng bốn tuổi thì qua đời. Thanh Huyền theo cha lăn lộn trong quân lớn lên, tính cách lại được mấy thúc thúc bá bá đặc biệt yêu quý. Cha nàng thương con gái, bận việc nhưng vẫn rút thời gian dạy nàng một vài điều bổ ích. Cho đến năm Thanh Huyền mười lăm, cha đưa nàng vào cung, điều đó cũng làm thay đổi nàng một lần nữa.

Trương tướng quân là người chỉ trung với hoàng thượng, lại nắm binh quyền trọng nên rất nhiều vị hoàng tử lượn quanh muốn ra tay từ chỗ Thanh Huyền. Có điều một đạo thánh chỉ nhập cung lại khiến mấy vị hoàng tử tức giận muốn giơ chân. Thanh Huyền vào cung lấy thân phận tú nữ, hoàng thượng đáng tuổi cha nàng, Thanh Huyền thực sự có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng, mười lăm năm ở hiện đại cho nàng kiến thức cửa cung sâu như biển, mười lăm năm lăn lộn trong quân ngũ lại giáo huấn nàng một lần nữa rằng cổ nhân thâm sâu bao nhiêu. Ba mươi năm nhưng trí nhớ nàng lại đặc biệt tốt, nhớ rất nhiều điều. Nàng vẫn không ngừng nuôi hi vọng trở về hiện đại.

Năm mười lăm tuổi làm Quý Tàn, đến hai lăm tuổi lên làm Hoàng Quý Phi, nhưng ngoại trừ nàng và tiên đế, chẳng ai biết nàng thế nhưng vẫn còn trong trắng. Hoàng thượng không động đến nàng nhưng đặc biệt sủng ái nàng. Lão không chế nàng, cũng như không chế binh quyền trong tay cha nàng nhuần nhuyễn. Nói làm phi tử, không bằng nói làm một nữ quan thì hơn. Trương Thanh Huyền nàng phải học cầm, kì, thi, họa, học cách làm một sủng phi đúng nghĩa, làm hết nghĩa vụ của mình cho tới hai mươi lăm tuổi.

Nàng thực sự mệt mỏi. Sống một ngày trong cung bằng một năm bên ngoài. Những nữ nhân thích đấu đá, lời nói đầu kim, hạ độc lẫn nhau. Nàng ghê sợ, nhưng lại dường như có chút chết lặng rồi. Hoàng đế cuối cùng cũng qua đời. Tân đế là tứ hoàng tử, không phải là thái tử. Hoàng hậu cùng phe phái thái tử bị tiêu diệt, còn nàng được truy phong lên Hoàng Thái Phi. Mẹ đẻ tứ hoàng tử đã qua đời từ lâu, mà hân, lên ngôi ở tuổi hai mươi bảy, truy phong một nữ nhân kém hân hai tuổi làm Hoàng Thái Phi.

Ngày tân đế lên ngôi, nàng được gặp lại cha nàng sau mười năm cách biệt. Trương Thanh Huyền ngày đó cũng chẳng còn là cô gái ngây thơ hoài bão nữa. Hoàng đế đến gặp nàng, trong mắt bao hàm thương thức cũng như tiếc nuối. Còn ý gì nữa, nàng không biết.

“Bỏ cung biết người đến vì cái gì.” Thanh Huyền nhẹ nhàng tách trà “Bỏ cung bằng lòng giao ra. Có điều bệ hạ biết bỏ cung muốn gì chứ?”

“Mẫu phi, nay thiên hạ đã là của trẫm, ngài nghĩ trẫm còn ngại một đạo thánh chỉ của tiên đế sao?” Hoàng đế cười trầm thấp “Ngay đến nàng cũng là người của trẫm mà.” Hân thì thầm, nhưng chẳng ai nghe rõ.

“Ta chỉ cần bệ hạ không động đến Trương gia quân mà thôi. Bệ hạ cũng biết Trương gia chỉ trung thành với hoàng đế. Ai nắm ngọc tí và binh phù, Trương gia nghe người đó mà.” Thanh Huyền cười nhẹ “Ngọc tí và di chiếu ở cả đây. Hôm nay hoàng thượng đến tiền bốn cung đoạn đường cuối, bốn cung rất vui vẻ.”

Trương Thanh Huyền nàng cố hết sức nói, khóe miệng tràn ra chút máu đen. Hoàng đế ngạc nhiên, phần nộ, chạy đến ôm lấy nàng.

“Mau truyền thái y.”

“Ta chết rồi, đừng chôn ta trong hoàng lăng. Thiêu sạch vào, rồi rải tro của ta trên tường thành. A Minh, ta sống không có tự do... chết đi... người hãy để cho tâm nguyện của ta... được hoàn thành...”

“Huyền Huyền, ta cấm nàng nói nữa. Nàng sẽ không chết. Nữ nhân này... không được nói nữa...” Giọng hân run run. Tay lau đi máu ở khóe miệng nàng.

“Thật xin lỗi.... a Minh”

Hoàng Thái Phi chết nhưng không nhập hoàng lăng, cũng không ai biết được chôn cất ở đâu. Có điều, thái giám thân cận với hoàng đế luôn thấy người cầm một cái lọ nhỏ. Không biết trong đó đựng cái gì nhưng ngày nào hoàng thượng cũng vuốt ve cái hộp đó. Đôi khi, ông còn nghe thấy người làm bẩm.

“Chết hay lắm. Có chết nàng cũng phải bên cạnh ta.”

Còn Thanh Huyền, quay trở lại hiện đại sau hai tháng hôn mê, cô lại mất thêm ba tháng phục hồi chức năng, rốt cục cũng ra viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Thanh Huyền từ khi ra viện vẫn luôn trầm lặng. Thím Trương rất thương cô, cho rằng Thanh Huyền là bị sốc nên đặc biệt chăm sóc. Ngay ngày hôm sau ra viện, Trương Thanh Huyền đã đến trường làm thủ tục bảo lưu kết quả và xin nghỉ học. Có điều Thanh Huyền chưa đi học nên không thể bảo lưu kết quả thi này đến năm sau. Nhà trường khuyên cô nên học lại để thi lại. Thanh Huyền đành ra về.

Hiện tại đã là tháng mười hai, trời rét căm căm. Thanh Huyền trừ khi ăn cơm và chạy bộ thì rất ít ra khỏi phòng. Cô lên thực đơn và đưa cho thím Trương mỗi đầu tuần, còn mình thì vui đầu trong phòng bắt đầu luyện. Mỗi sáng, mặc kệ trời lạnh thế nào cô cũng chạy bộ. Thân thể này vừa mới khỏi nên cô đi từ căn bản nhất, mỗi ngày đi bộ một tiếng, sau đó tăng dần lên. Thanh Huyền không chấp nhận nỗi thân thể mình yếu đuối như thế này.

Sau đó Thanh Huyền mua dược liệu để tắm và bôi. Sống ở trong hoàng cung ăn thịt người, bí kíp trường sinh chính là phải hiểu hương liệu và dược liệu. Bạn không thể biết liệu một vài thứ tưởng chừng vô hại nhưng kết hợp với nhau lại thành kịch độc thế nào. Tiền tài vốn không lo, mỗi tháng trong túi khoản sẽ được gửi khoảng ba vạn tiền lợi tức của cô phần.

Đến tháng ba, Thanh Huyền bắt đầu xem lại sách vở. Hai mươi năm dùng bút lông viết chữ, nay lại được sử dụng bút bi thật có chút gượng gạo. Nhưng chữ Thanh Huyền viết ra quả thực rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với sách vở cũ của cô. Thanh Huyền xem lại sách vở lớp chín để thi lên cấp ba. Những kiến thức tưởng chừng đã nằm ra sau gáy nhưng đọc lại thì ra vẫn có căn bản. Vì vậy cô rất nhanh chóng vạch ra kế hoạch học tập cả kiến thức lớp mười. Thanh Huyền dự định thi lại cấp ba, học một kì năm lớp mười thì nhảy lớp. Cô rất dụng tâm học tập.

Không biết có phải do sống hai kiếp không, tính cách Thanh Huyền trầm ổn rất nhiều. Kéo theo đó điều dưỡng có phương pháp nên cơ thể phát triển khá tốt. Ngũ quan có chút non nớt cũng dần định hình. Kiếp trước dung mạo của Thanh Huyền giống hệt kiếp này nên cô biết mặt mũi mình ra sao. Dù sao cũng là cực kì mỹ mạo nên mỹ nhân trong cung ghen ghét có thừa. Tiếp theo đó trí óc không có bị mài mòn đi mà học tập rất cường thế. Đường như đầu óc trở thành cái máy ăn gian rất cường. Thanh Huyền cũng cực vui vẻ vì điều này.

Thanh Huyền của mười lăm tuổi cũng là một thiếu nữ mơ mộng. Gia đình cô điều kiện tốt nhưng lại thiếu tình thương của cha mẹ. Bạn bè của cô cũng rất ít. Tính cách của cô lại có chút hướng nội. Vì vậy Thanh Huyền thích viết tiểu thuyết khi rảnh. Khi đó tiểu thuyết mạng đang có phong trào, được ủng hộ nhiệt liệt. Có điều Thanh Huyền chưa đăng truyện nào lên. Thế nhưng Thanh Huyền của bốn mươi tuổi lại biết tính cách mình quái đản, duyên với cha mẹ lại bạc, nhưng trời cao lại cho cô hai lần làm người và trí óc để đền bù. Có lẽ cuộc sống cô sẽ cô đơn, nhưng đó không phải là mới vài ngày. Là đã cô đơn rất nhiều năm. Nhưng Thanh Huyền muốn sống lại lần nữa trọn vẹn. Cô chỉ còn cách cố gắng từng chút mở lòng ra, hướng tới bên ngoài, tận hưởng hương vị cuộc sống bình thường nhất là tốt rồi. Ôn tập hai tháng, đến tháng năm bắt đầu đăng kí dự thi, Thanh Huyền cũng ôn tập hoàn thành và học được một học kì kiến thức lớp mười. Cô đăng kí trường cấp ba Ánh Dương đứng đầu tỉnh. Lên cấp ba, học sinh phải ở kí túc xá. Thanh Huyền không thích ở chung nhưng phải ở ít nhất một học kì mới được chuyển ra nên cô chấp nhận. Thời gian càng ngày càng gấp rút, Thanh Huyền cũng tĩnh tâm trở lại. Đêm trước khi thi thím Trương còn gặp hơn cả cô.

Tháng sáu trời bắt đầu nóng, áp lực thi cử lại càng khiến nhiều học sinh căng thẳng. Thanh Huyền thi với thân phận thí sinh tự do nên cô không mặc đồng phục. Ngũ quan xinh đẹp cùng với chiếc áo xanh nhạt khiến cô nổi hơn hẳn. Thanh Huyền cũng không để ý tới những ánh mắt đánh giá mình mà rất chăm chú ngồi yên. Khí chất của Thanh Huyền thực sự khiến mấy cô cậu bạn này không dám đến gần.

Môn đầu tiên là thi văn. Đáp đề hẳn là không có vấn đề. Thanh Huyền tự mình sàng lọc các đề đề tự áp đề cũng khá chuẩn. Ngôn ngữ hành văn đã qua chau chuốt càng không có vấn đề. Nói chung môn văn rất trôi chảy.

Tiếp theo là toán và ngoại ngữ. Thanh Huyền áp dụng công thức tính toán, sử dụng máy tính đáp đề còn hơi trúc trắc. Còn đề bài cuối cô không chắc chắn đáp án trăm phần trăm nhưng cũng khá tự tin. Còn tiếng anh có hơi chút khó khăn. Gần như Thanh Huyền phải học lại từ đầu vì tiếng anh đã quên sạch. Nhưng cô có bộ óc ăn gian. Mỗi ngày ôn luyện làm đề, Thanh Huyền còn học thuộc mười từ mới. Sau đó dần tăng lên mỗi ngày hai mươi từ. Kiến thức tiếng anh cũng bỏ khuyết dần.

Sau khi thi xong, đợi kết quả thi Thanh Huyền tiếp tục học kiến thức kì hai lớp mười. Chờ đợi khoảng hơn hai mươi ngày có kết quả, mặc dù không đứng thứ nhất toàn tỉnh nhưng cũng đứng trong top ba. Người đứng đầu là một nam sinh được cộng thêm điểm thưởng văn hóa. Người thứ hai là đạt điểm max hoàn toàn, còn Thanh Huyền thiếu hai điểm nên đứng thứ ba. Cô nghĩ thành tích này cũng không tệ, ít nhất gần ba tháng bỏ ra dụng công học tập như vậy là khá tốt.

Ngày Thanh Huyền nhập học, cô cho thím Trương vẫn ở lại nhà trông coi. Mỗi cuối tuần cô sẽ về nhà. Hơn nữa cũng chỉ có một học kì. Sau này cô vẫn trường kì ở nhà, sẽ tiện để làm những việc mình muốn hơn. Thanh Huyền bao lớn bao nhỏ, một mình xách đồ tiến kí túc xá.

Cấp ba Ánh Dương là trường đạt chuẩn quốc gia, kí túc xá là bốn người một phòng. Thanh Huyền đến thi đã có hai người. Một cô bạn đeo kính dày, tay cầm quyển sách. Bố mẹ cô ấy thi đang giúp con gái trải ga giường. Hai người thấy bạn cùng phòng mới cũng rất nhiệt tình chào hỏi. Một cô bạn khác thì nhìn rất hoạt bát sáng sủa, nhìn thấy Thanh Huyền thì mắt lấp lánh gọi mỹ nhân. Hai gia đình thấy cô đi một mình cũng tiến lên giúp đỡ. Thanh Huyền cũng không muốn từ chối. Hai kiếp, tình cảm gia đình của cô khá bạc, toàn kết thúc vào năm mười lăm tuổi nên cô rất thích người lớn của nhà khác. Có lẽ là mong ngóng tình cảm đi.

Đeo kính cận tên Tạ Na. Thi ra cô ấy rất mê đọc tiểu thuyết. Tuy thế nhưng Tạ Na thành tích thi đầu vào cũng là đứng thứ hai mươi ba. Cha mẹ Tạ Na

khá tự hào. Hai người là công nhân bình thường, con gái lại là con một nên Tạ Na khá được cưng chiều. Có điều vì Tạ Na ngoan ngoãn, đọc truyện cũng không quên học tập, còn đỗ vào Ánh Dương nên bố mẹ cô ấy thả lỏng hơn. Người gọi Thanh Huyền là nữ nhân tên Đỗ Tư Vũ. Đỗ Tư Vũ là chuyên gia tìm hiểu tin tức. Như hiện đại thì gọi có tổ chức nhà báo, còn ở cổ đại sẽ thành ảnh vệ xuất sắc tìm hiểu tin tức. Cha Tư Vũ có vẻ là làm nhà báo, rất biết ăn nói, quen biết rộng nên mời cả hai gia đình đi ăn ở Lương Đình. Phải biết thời điểm đó, Lương Đình là một nhà hàng nổi tiếng, không có quen biết hay đặt trước thì khó mà vào được. Đỗ Tư Vũ thành tích toàn huyện là mười tám.

Người cuối cùng đến khá ngang tàn. Phụ huynh gia đình hai bên đang nói chuyện hẹn nhau thì cô ấy đập cửa vào. Phải, là đập. Tay xách túi lớn túi nhỏ, còn dẫn dò người đằng sau.

“Cháu biết, bà cứ để cháu. Cháu tự làm được mà. Bà cứ về trông tiểu Bảo đi.”

Hạ Hà, tóc ngắn như con trai, hành động xông xáo, tính cách hào phóng. Gia đình cô ấy có năm chị em, cô ấy đứng thứ tư. Trên có ba chị gái dưới có một em trai. Gia đình khá khó khăn. Sinh đến đứa thứ tư cha cô đã muốn ngừng, nuôi cô ấy như bé trai. Ai ngờ Hạ Hà mười ba thì mẹ cô sinh tiếp. Tiểu Bảo là em trai cô ấy, năm nay được hai tuổi rưỡi. Ba mẹ ngược nam xuôi bắc kiếm tiền, thường thì cô chỉ ở nhà với ông bà. Các chị gái của cô ấy đã đi làm hết rồi, cuộc sống bây giờ cũng thoải mái hơn. Thành tích của Hạ Hà thứ ba mươi sáu do được cộng điểm thi điền kinh. Thanh Huyền khá thích cô bạn này.

Hai phụ huynh nhà Đỗ Tư Vũ và Tạ Na thấy Hạ Hà như vậy có chút nhũn mề. Nhưng mà khi đi ăn thấy tính cách cô bé bộc trực ngay thẳng, Tuy nhìn ăn mặc cũng chả ra sao nhưng làm người cũng tốt. Vì xây dựng quan hệ tốt cho các con gái nên cũng vẫn nhiệt tình.

“Cha mẹ tiểu Huyền sao không đến?” Ba Tư Vũ tò mò.

“Cha mẹ cháu qua đời năm trước do gặp tai nạn. Hiện tại cháu sống một mình.” Thanh Huyền cười nhạt. Cô cũng chẳng có gì dấu diếm.

Ba Tư Vũ có chút suy nghĩ. Gia đình bên Tạ Na thì chia buồn. Không khí có chút trầm xuống, ba Tư Vũ nói sang chuyện khác.

“Tiểu Huyền học thật tốt, đứng thứ ba toàn tỉnh. Ba mẹ cháu nhất định sẽ tự hào về cháu.”

“Dạ.”

Kết thúc buổi ăn cũng đã tám giờ kém. Bốn cô chia tay gia đình trở về kí túc xá. Trước khi đi ba Tư Vũ và nhà họ Tạ có gọi riêng con gái ra dặn dò.

“Nếu ba nhớ không nhầm năm ngoái tai nạn nhà họ Trương khá là nổi tiếng. Hai người chết ngay tại chỗ, con gái họ thì đưa vào viện hôn mê hai tháng. Chiếc xe đâm phải họ là phú nhị đại, nhưng bên họ Trương cũng không vừa. Bác cả nhà họ móc nối quan hệ kiện lên đúng là đền bù không ít tiền. Bên kia còn có nghĩa vụ chăm sóc con gái họ Trương đến năm mười tám tuổi. Cha là giám đốc tài chính của Tập Nhân, mẹ là giám đốc tài chính của xưởng máy Thái Thịnh. Số cổ phần của họ để lại quả là cho con gái đốt không hết. Cô bé này cũng thật giỏi, mất một năm mà năm nay còn có thể tiếp tục học, còn đứng thứ ba toàn tỉnh nữa.”

“Thật sao ba?” Đỗ Tư Vũ mắt lấp lánh “Thật quá trâu bò rồi.”

“Con đó...” Ba Tư cười “Có gì giúp đỡ người ta chút. Ba thấy cô bé ấy cũng là người lễ phép. Học giỏi, kiên cường, lại có nhân mạch tài vận, người như vậy cũng đáng kết giao.”

“Con hiểu mà ba.” Tư Vũ cười híp mắt “Ba yên tâm, con sẽ đối xử tốt với bạn ấy.”

Còn nhà họ Tạ cũng dặn dò con gái đối tốt chút với Thanh Huyền. Đơn giản họ chỉ thấy con gái người ta mở còi thì mở còi thật đấy, nhưng tính cách lạnh nhạt khôn khéo, cách ăn nói không tầm thường mà gia giáo có nề nếp. Học không những giỏi còn có cốt khí. Con gái nhà mình tuy là học cũng khá, nhưng lẫn lộn ở nơi toàn học sinh giỏi như vậy đúng là cần phải nỗ lực hết mình mới được.

Còn Hạ Hà không nói cũng đối xử với Thanh Huyền phá lệ ân cần. Trước hết tính cách cô hào sảng, được nuôi dạy như con trai nên trong tâm thức luôn muốn bảo vệ bạn gái yếu hơn. Hơn nữa nhìn Thanh Huyền quả thực là nữ nhân là lút, Hạ Hà là cực kì yêu thích cái đẹp, tự nhận mình là hộ hoa sứ giả. Hơn nữa, Thanh Huyền không còn ba mẹ, cha mẹ mình cả năm chỉ thấy mặt mấy ngày tết, nhưng cô còn có bà. Hạ Hà tự nhận mình đồng cảnh ngộ với Thanh Huyền nhưng mình còn tốt hơn chút. Vì thế khi hai người kia quay về, thấy Hạ Hà đứng cạnh Thanh Huyền nói cười phá lệ chói mắt. Hạ Hà cũng được xưng là “tiểu nữ nam”, đứng cạnh Thanh Huyền nữ nhân, nói thật là bức tranh thực đẹp.

Bốn người hi ha quay trở lại kí túc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Buổi sáng Thanh Huyền có thói quen chạy bộ. Năm giờ sáng, đồng hồ sinh học đúng giờ gọi dậy. Cô đi rất nhẹ nhàng, chẳng ngờ Hạ Hà cũng tỉnh. Cô

bạn khẽ nhăn mày.

“Mấy giờ rồi?”

“Mới năm giờ sáng, mình làm phiền bạn sao?”

“Không, mình cũng dậy. Đợi mình chút.”

Hạ Hà được cộng điểm điểm kinh không sai. Mỗi ngày đúng năm giờ dậy chạy bộ. Có điều hôm qua lạ giường, mãi muộn mới ngủ được. Nhưng khi tỉnh đúng là sáng khoái. Không ngờ Huyền mĩ nhân cũng có thói quen chạy bộ buổi sáng.

Lúc đầu Hạ Hà rất hào hứng. Nhưng Thanh Huyền lại lấy máy nghe ra cắm tai nghe nghe tiếng Anh, Hạ Hà thực hết nói. Có điều hai người chạy song song vẫn vui hơn một mình. Cô thật không ngờ nhìn Thanh Huyền nhìn mảnh mai mà sức bền rất khá. Vừa chạy còn có thể luyện tiếng Anh, đúng là cuồng học.

Hai người trở về lúc sáu giờ. Bảy giờ vào học, còn phải chuẩn bị tắm và ăn sáng. Khi trở về, Tạ Na vẫn ngủ nướng, Đỗ Tur Vũ đang đánh răng rửa mặt.

“Hai người thật thừa tình lực. Tối qua mình ngủ muộn mà giờ oải muốn chết. Nếu không phải ngày đầu tiên lên lớp, cần chuẩn bị tinh thần một trăm phần trăm thì chắc tớ cũng dính giường như Tạ Na.”

“Muốn khỏe đẹp thì chăm tập thể thao vào.” Hạ Hà trêu chọc “Thấy Huyền mĩ nhân người ta vừa xinh đẹp lại khí chất như vậy do luyện tập cả đấy.”

“Huyền mĩ nhân, da cậu đúng là thật đẹp, cậu dùng mỹ phẩm gì vậy?”

“Tớ không dùng mỹ phẩm, tớ dùng được liệu. Nếu cậu muốn tớ sẽ đưa cho cậu thử.” Thanh Huyền mỉm cười

“Thật sao?” Tur Vũ mắt sáng lên “Được, cảm ơn cậu trước.”

Đỗ Tur Vũ rất biết ăn nói. Chưa cần biết được có hiệu quả không nhưng lời nói và hành động của cô ấy khiến bạn cảm thấy mình vĩ đại và quan trọng. Đôi mắt của cô ấy rất biết cách hút người nói chuyện. Có thể cô ấy chưa chắc dùng nhưng lại có biểu hiện kéo gần được quan hệ hai người.

“Sau đây là tập quân sự. Đúng là không sử dụng kem chống nắng dưỡng da thì đen phải biết.” Đỗ Tur Vũ phàn nàn.

Thanh Huyền chỉ cười. Cô cũng hào hứng được tập quân sự. Được sống với tuổi trẻ thật tốt.

“Huyền mĩ nhân, có người nào nói cậu cười rất có khí chất mĩ nhân cổ chưa? Giống như tiểu thuyết miêu tả người thiếu triết tất cả vậy.”

Thỉnh lình Tạ Na xen miệng vào khiến Đỗ Tur Vũ giật mình. Sau nhìn kĩ lại, đúng là có khí chất tốt. Nhưng mà nói thiếu triết hồng trần, mĩ nhân cổ điển thực hơi khoa trương rồi. Chắc chắn cô bạn này đêm qua lại đắp chăn đọc tiểu thuyết rồi.

“Cậu đọc quá nhiều truyện rồi.” Tur Vũ nói “Quá khoa trương.”

Nhưng thực ra Thanh Huyền rất ngạc nhiên với sự quan sát của Tạ Na. Nói cô giống mĩ nhân cổ, khí chất này quả thực ăn sâu vào cốt cách. Từ cách ngồi, cách ăn, cách đứng, cách nói năng, và cả khuôn mặt lúc nào cũng cười, quả thực là từ trong tranh bước ra. Thiếu vài phần thanh xuân nhiệt huyết mà có thêm sự cân trọng. Thanh Huyền có chút suy nghĩ. Minh quả nhiên là vẫn chưa buông bỏ được mặt nạ kiêu trước đã đeo rồi. Hạ Hà đi ra thấy Thanh Huyền đang ngẩn người. Đỗ Tur Vũ đang ngồi bấm điện thoại. Còn Tạ Na vẫn vui đùa trong chăn ngủ. Cô đi đến đẩy nhẹ Thanh Huyền, ý bảo Thanh Huyền mau tắm rửa. Thanh Huyền hồi hồn, gật đầu cảm động phục vào nhà tắm.

Mọi người xong xuôi cũng đã bảy giờ kém mười lăm. Bốn người đi vào lớp quả thật rất bất mắt. Hạ Hà cao nhất, mét bảy có hơn, lại một thân soái khí quả thật quét hết mắt mấy bạn nữ. Đỗ Tur Vũ thanh xuân hoạt bát, Tạ Na nhìn có chút lười biếng, có chút lạnh lùng, Thanh Huyền lại luôn treo nụ cười mỉm tươi tắn như gió xuân. Mọi người hôm nay đến khá sớm, cũng chỉ còn vài bàn còn trống. Vừa vận chỗ gần cuối có hai bàn liền kề trống. Có điều chỉ có ba chỗ. Một nam sinh đang ngồi ở chỗ cuối cùng.

“Bạn nam này, liệu bạn có thể đổi chỗ lên trên này được không? Chúng mình vừa vận bốn người.” Đỗ Tur Vũ tươi cười tiến lên hỏi

Nam sinh cắt tóc ngắn, khuôn mặt rất nghiêm túc. Hắn không nói gì, nhưng cầm cặp sách ra chỗ hàng bên cạnh. Đỗ Tur Vũ mỉm cười đắc ý quay lại nhìn ba người.

Đỗ Tur Vũ cùng Tạ Na ngồi trên, Thanh Huyền cùng Hạ Hà ngồi dưới. Cũng không lâu sau chủ nhiệm lớp vào. Chủ nhiệm lớp cô Diệu năm nay mới hơn ba mươi, dạy môn toán. Cô Diệu nhìn trông rất nữ tính, điềm đạm. Phong cách dạy học của cô rất tốt, năm ngoái vừa đạt giải cuộc thi dạy học quốc gia, lại thêm có quen biết với hiệu trưởng nên năm nay nhận lớp chọn A1 này. Đây là thông tin Đỗ Tur Vũ cung cấp trước khi vào lớp.

Lớp học rất nhanh trật tự. Đại gia ai cũng có chút khắt trương. Nhưng khi lên giới thiệu về mình thì không khí thoải mái hơn nhiều. Khá nhiều học sinh ấn tượng, tí như Hạ Hà làm cho đám nữ sinh cổ vũ nhiệt liệt. Đỗ Tur Vũ thể hiện thoải mái sôi nổi. Bạn nam mặt lạnh vừa nhường chỗ cho họ thực sự là cụ non tiêu chuẩn, giới thiệu đúng tên Dạ Vũ rồi quay về. Sau đó là một nữ sinh xinh đẹp tên Kiều Dương, quả thật cao ngạo như một chú khổng tước xoe đuôi vậy.

“Lớp chúng ta năm nay quy tụ những học sinh xuất sắc không chỉ về học tập mà còn về văn hóa. Tiếp sau đây cô sẽ cho các em tự tranh cử các chức vụ

trong lớp. Riêng môn toán của cô, bạn Ninh Nhạc sẽ giúp cô làm cán sự môn toán. Bây giờ các em hãy bắt đầu đi.”

Đầu tiên là lớp trưởng, có ba người tranh cử. Bí thư có hai người, cán sự thể dục chỉ có Hạ Hà lên tranh cử, dĩ nhiên được chọn rồi. Lớp trưởng cũng chọn ra, là một nam sinh tên Lữ Trọng, còn lại lớp phó là một cô bạn gái xinh đẹp tên Kiều Dương. Bí thư và phó bí thư cũng chọn ra. Nói chung âm dương cân đối, những gương mặt được chọn cũng cực kì xuất sắc.

“Sau đây Lữ Trọng cùng một vài bạn nam xuống lấy đồng phục quân sự và sách vở. Hi vọng hai tuần sau gặp lại, lớp ta vẫn giữ vững tinh thần sôi nổi như vậy.” Cô Diệu mỉm cười

Buổi tập trung đầu tiên ấn tượng khá tốt. Đỗ Tur Vũ không tranh chức bí thư. Theo cô bạn nói như vậy nguồn tin tìm hiểu về mọi người có vẻ nhanh hơn. Tạ Na thì cực lười biếng không thèm để ý. Thanh Huyền cũng không muốn giữ chức vụ gì vì cô nghĩ tất cả chỉ là tạm thời thôi. Hạ Hà và Đỗ Tur Vũ phải ở lại họp cán sự mới, Thanh Huyền và Tạ Na về kí túc xá trước. Thanh Huyền phát hiện trong phòng kí túc, thường chỉ có Đỗ Tur Vũ và Hạ Hà nói nhiều. Cô và Tạ Na là thánh giả rất nghiêm túc. Nên khi hai người đi riêng với nhau lại trở thành cực yên lặng.

“Sắp đến giờ ăn trưa, cậu có muốn đi cùng không? Thuận tiện mang đồ ăn cho Tur Vũ và Hạ Hà.” Thanh Huyền bắt chuyện

“Được.” Tạ Na cũng chẳng thèm nghĩ nhiều

Hai người đi thì gặp lại Dạ Vũ ngồi ăn một mình. Căn-tin rất đông, chỗ ngồi kín cả nhưng quanh người cậu ta quả thực chẳng có ai, thậm chí nhiều người đi đường vòng qua. Thanh Huyền và Tạ Na bê khay thức ăn, đi về phía đó. Dạ Vũ ngẩng đầu lên, lại cúi xuống.

“Minh ngồi đây nhé?”

“Không cần xin phép, đây cũng không phải nhà tôi.”

Tạ Na và Thanh Huyền ngồi đối diện Dạ Vũ. Tương ăn của Thanh Huyền rất quy củ, ăn không nói. Tạ Na cũng không nói chuyện. Mà Dạ Vũ lại càng đừng mong hân mở miệng. Bầu không khí quả thực rất quái dị. Có điều Dạ Vũ rất nhanh đứng lên đi rồi. Lúc này Tạ Na bỗng mở miệng.

“Cậu ta có cảm giác rất không hòa nhập. Nghe Tur Vũ nói đứng đầu tình chính là cậu ta. Không chỉ max điểm còn được cộng điểm thi cò tướng quốc gia. Có điều quả thực rất đáng làm nam phụ.”

Thôi được rồi, mỗi người trong thế giới của Tạ Na đều có vai diễn riêng. Thanh Huyền khẽ cười. Lúc trước còn cảm thấy cô ấy thần bí. Hiện tại nói ra mới phát hiện, mỗi người cô ấy đều có cách nói gán với nhân vật tính cách trong truyện. Quả thực đây mới là vô địch. Cô ấy thấu bản chất của mọi người. Lại không hề kiêu dè nói ra suy nghĩ của mình. Đúng là có điểm ngốc ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Học quân sự

Ngày hôm sau là buổi đầu tiên bắt đầu học quân sự. Trường Ánh Dương có điều kiện đưa học sinh đi học quân sự ở trên trư, ờng quân sự nổi tiếng hai tuần. Vì vậy buổi đầu tiên chính là đi chuyển lên xe đi đến địa điểm. Học kì này có mười hai lớp mười. Mỗi lớp khoảng bốn mươi đến năm mươi. Đợt đầu tiên có sáu lớp đi, trong đó có lớp A1.

Ngồi trên xe lắc lư từ sáu giờ sáng đến mười một rưỡi mới đến nơi. Nhớ lại hôm qua khi chuẩn bị đồ dùng, Đỗ Tur Vũ hận không thể gói hết đồ đạc lại. Nhưng nhà trường qui định túi xách không quá năm cân, lại còn phải tự bê, cô ấy mới bỏ bớt đồ lại. Hạ Hà chuẩn bị đồ rất xoàng xĩnh, nhưng Thanh Huyền nhìn ra đúng là có cần thiết. Tạ Na lười đến nỗi nếu không phải mọi người hô hào cũng chẳng thèm chuẩn bị mà chỉ xách quần áo không. Thanh Huyền cũng chỉ chọn ba bộ thay đổi, hai bộ quân sự, thuốc của cô và vài vật dụng khác. Khi thấy ai cũng hành trang đơn giản, Đỗ Tur Vũ lại hô hào nhờ mọi người xách thêm đồ ăn cho cô ấy. Thanh Huyền có chút mỉa cười.

Đến nơi, chưa kịp để học sinh rửa mặt chải đầu đã đến giờ ăn tập thể. Nhiều học sinh không muốn ăn, bỏ bữa. Thanh Huyền chỉ lắc đầu. Dù thời nào, quân ngũ cũng là nơi huấn luyện nghiêm khắc nhất. Nếu bỏ bữa, sẽ phải nhịn đói, bởi cô biết chắc chắn tí nữa sẽ có đợt kiểm tra hành lí, thu hết điện thoại và đồ ăn vặt.

“Huyền nữ nhân, tớ thực sự không thể nuốt nổi, các cậu cứ đi ăn đi.” Đỗ Tur Vũ nằm xoài ra giường nhỏ.

“Nếu không ăn hôm nay cậu sẽ phải nhịn đến tối.” Thanh Huyền cười nói “Nếu bữa sáng đủ để cậu chống đỡ, nhịn chút cũng được.”

“Được rồi...” Đỗ Tur Vũ xuôi tay “Các cậu cứ đi đi, mình nằm nghỉ chút.”

Phòng ở đây là phòng dài, hai mươi giường một phòng. Ngoại trừ giường xếp hai lối đi, phòng quả thực không có gì. Vệ sinh tập thể, bếp ăn tập thể. Điều kiện hà khắc thật sự khiến nhiều học sinh khóc không ra nước mắt. Cũng may chỉ là hai tuần.

Sau khi mấy người ăn xong cũng đã mười hai giờ. Mọi người tập trung nghe giáo tập phát biểu, thuận tiện cử người đi kiểm tra tịch thu đồ. Nhất thời tiếng oán thán vang lên bốn bề. Phòng của Thanh Huyền cũng bị tịch thu rất nhiều đồ. Có vài nữ sinh muốn cãi lại, liền bị phạt chạy vòng. Chạy không xong muốn cãi tiếp, mời bạn đi dọn vệ sinh. Còn nếu tiếp tục, chúc mừng cơm tối của bạn cũng không còn. Mấy cô tiểu thư lúc đầu không phục, bị bắt chạy một vòng quanh núi đã mệt cắt không còn giọt máu. Tiếp theo muốn đi dọn nhà vệ sinh, còn không ai được giúp, sao họ chịu nổi a. Vì vậy, cứ ngoan ngoãn đi thôi.

Buổi chiều là hoạt động ghi chép. Sau đó mỗi phòng được phân công tiểu đội trưởng. Hạ Hà là tiểu đội trưởng phòng này. Công việc được phân công là mỗi buổi tối sẽ cử học sinh đi tuần tra hành lang. Tiểu đội trưởng còn phải quản lý tất cả công việc của đội viên. Vì vậy ngay chiều đó cả nhóm hai mươi nữ sinh lớp 10A1 tụ lại học cách gấp chăn. Gấp sao cho vuông vắn như miếng đậu phụ, quả thực muốn đòi mạng mấy cô tiểu thư. Bình thường ngày đến chỗ ở nhà còn không tự gấp, thật sự khó trông mong điều gì. “Di, Huyền Huyền, làm sao cậu gấp được?” Đỗ Tư Vũ quay sang nhìn chỗ Thanh Huyền

“Trước đây tớ cũng đã làm” Thanh Huyền cười “Để tớ dạy cậu.”

Cũng không phải nói ngoa. Ở cổ đại tuy điều kiện thiếu thốn nhưng binh sĩ được huấn luyện thì hạng mục gấp chăn này quả là điều kiện cần. Thanh Huyền lại được rèn bởi người cha nghiêm cần, đương nhiên sẽ biết gấp, còn gấp đẹp và nhanh nữa.

“Thanh Huyền, cậu cũng dạy mình nhé.”

“Cả mình nữa. Hạ tiểu đội trưởng, cậu gấp cũng không đẹp bằng Thanh Huyền nhé.”

“Đúng đúng, Thanh Huyền, dạy mình nhé.”

“Được” Thanh Huyền dứt khoát

“Hừ... làm trò.”

Trong tiếng huyền não, có tiếng hừ khê. Thanh Huyền liếc qua, là nhóm của Kiều Dương. Cô nàng này bị tịch thu điện thoại, đồ ăn, còn bị phạt chạy vòng quanh núi, tưởng đã trở nên yên ổn hơn chứ. Thanh Huyền không muốn chấp với Kiều Dương. Cô ấy giống đứa nhỏ bị chiều hư mà thôi, chỉ cần không động chạm tới giới hạn của Thanh Huyền, mặc kệ Kiều Dương thái độ gì, cô cũng đâu mất miếng thịt nào.

Cô làm mẫu giúp mọi người, chỉ ra điểm cần lưu ý nhất khi giữ chăn. Mọi người cũng lần lượt gấp xong. Trước còn thấy Thanh Huyền nhìn xinh đẹp, luôn treo nụ cười mỉm nhưng có vẻ rất khó gần, không ngờ cô ấy cũng tốt vậy. Vì vậy, mọi người cũng nói thêm mấy câu, không khí có vẻ thoải mái hơn.

“Kiều cô nương, cậu mà không gấp được chăn thì kè hèn này sẽ bị phạt đó.” Hạ Hà hóm hỉnh cười “Để tôi chỉ lại cho cậu nhé?”

“Không cần.” Kiều Dương quay đi, loay hoay với chăn của mình “Tôi không thích có người động vào đồ của tôi.”

Hạ Hà mặt cứng ngắc. Đối với mấy loại đại tiểu thư như vậy, quả nhiên không thể khách khí được. Cô nghiêm mặt.

“Đồng chí Kiều Dương, cậu không thể gấp chăn cho đúng, vậy thì đi dọn vệ sinh đi.”

“Cô... Ai cho cô quyền đó?” Kiều Dương nhảy dựng lên

“Tôi hiện nay là tiểu đội trưởng, lời của tôi chính là mệnh lệnh. Nếu bạn không thể hoàn thành công việc, liên lụy cả phòng chúng ta, tôi có quyền phạt bạn.”

Kiều Dương có chút tức giận. Trưa nay cô đã phải chạy đến chết rồi, giờ còn bắt dọn vệ sinh đủ thể loại mùi kia thực không hay ho. Kiều Dương liều mạng căng chăn ra để gấp.

“Nghe nói cậu ta là cháu gái hiệu trưởng đấy.” Đỗ Tư Vũ thì thầm “Cậu ta đạt kết quả hạng ngoài một trăm, nhưng được hiệu trưởng nhắc vào lớp ta. Có điều Kiều Dương có năng khiếu nhảy, cũng coi như tài năng văn hóa.”

Thanh Huyền gật đầu. Nếu ở cổ đại, con hát là hạ tiện nhất thì hiện đại, nếu biết một hai sở trường nhảy múa thì trở thành nổi bật. Kiều Dương nhìn cũng xinh đẹp, lại biết nhảy hiện đại, quả thật cũng có vốn liếng kiêu ngạo.

Đó là bản nhạc đệm cho buổi học quân sự. Vào ngày thứ hai thì mới chính thức bước vào địa ngục. Chạy, diễu hành, lăn lê bò qua chướng ngại vật, bê vật nặng đủ các bài tập thể lực đơn giản nhất của binh sĩ được áp dụng khiến cho học sinh oán thán. Buổi đầu tiên có đến một nửa số nữ sinh ngất xỉu. Nam sinh cũng không khá hơn, một nằm bẹp xuống luôn. Tối được cắt cử trực đêm, nhiều người quả thực không còn sức. Sang đến buổi thứ hai, tình trạng này cũng chẳng được cải thiện hơn, thậm chí số người ngất còn nhiều hơn hôm trước. Giáo tập đe dọa, nếu cứ ngất quá ba lần, vậy thì chương trình quân sự sẽ đánh trượt, năm sau mời các bạn quay lại gấp tới. Vì vậy buổi thứ ba, số học sinh ngất xỉu giảm xuống còn có hai người, trong đó có Kiều Dương.

“Huyền Huyền, sức khỏe của cậu tốt thật. Động tác cũng chuẩn nữa.”

“Ừ, giáo tập hay gọi cậu lên làm mẫu. Tớ ở dưới nhìn thực sự có khí chất, oai chết đi được.”

“Huyền Huyền, có gì cậu chỉ thêm cho mình nhé.”

Thanh Huyền rất vui, đồng ý hết. Mỗi ngày nay cô cũng thân với mấy nữ sinh trong lớp hơn nhiều. Những cô bạn vẫn còn ngây thơ, thậm chí suy nghĩ gì cũng viết hết lên mặt. Thanh Huyền thấy sống như vậy quả thực không tồi. Cô suy nghĩ đến việc cứ học vậy thôi, chậm rãi tận hưởng cuộc sống làm học sinh, rồi sinh viên, rồi ra trường. Thì ra những việc nhỏ nhặt bình dị này lại là điều cô mong muốn nhất.

“Quả nhiên giỏi giang, chưa chi đã có người bội đỡ nịnh nọt.” Tiếng Kiều Dương cổ quái vang lên.

Kiều Dương rất không thích Thanh Huyền. Cô biết Thanh Huyền học lại một năm, vốn kì thị. Nhưng lại không hiểu vì sao thành tích của cô ấy lại có thể đứng thứ ba toàn tỉnh. Hơn nữa Thanh Huyền còn xinh đẹp hơn cô, điều này cô không thể phủ nhận, thế mới tức giận. Trong lớp mấy nữ sinh kia lại thích Thanh Huyền hơn cô, đây lại càng khiến Kiều Dương cảm thấy Thanh Huyền giả tạo. Cười, cười, lúc nào cũng cười. Cha mẹ cô mới chết, cô còn cười tươi như vậy được sao? Thật vô tình vô nghĩa.

Thực ra Kiều Dương thấy không sai. Thanh Huyền rất hay cười. Nụ cười rất dịu dàng nhưng chưa bao giờ chạm khoeo mắt. Má móm như một bức tranh vậy. Quả thực rất giả.

Mọi người cũng không thích Kiều Dương. Ai trong nhà chẳng là con cưng. Đến đây lại bị coi như tạp dịch, bị hành hạ lên xuống còn không dám ngắt xi. Kiều Dương thì hay rồi. Có quan hệ, vừa vào lớp đã được làm lớp phó. Học quân sự ngang nhiên giả một mồi ở lại phòng, cuối kì vẫn được đỗ. Tính cách lại như công chúa, cũng chỉ có mấy người chơi được với cô ta vì muốn lợi dụng thôi.

Triệu Đình định lên tiếng, lại bị mấy người xung quanh giữ lại. Cách tốt nhất chính là khiến cô ta tự mình mất mặt. Lên tiếng cãi nhau to, người bị trách lại là Hạ Hà.

“Được rồi các cô nương, mai phải kiểm tra rồi. Muốn luyện thì luyện thêm, không thì về giường ngủ đi thôi.” Hạ Hà xua tay

“Hạ Hà hối hận muốn chết rồi.” Tư Vũ nói thầm với Thanh Huyền “Người ta bảo ba người phụ nữ với nhau thành cái chợ cũng chẳng sai. Hôm qua Kiều Dương đến phiên đi tuần, bỏ điểm gác bị lớp bên phát hiện, cậu ta cãi lại là đi vệ sinh. Nhưng mà người dọn vệ sinh lại là người bên lớp khác nói không có. Âm ỹ một trận bị giáo tập cho chạy bộ. Kiều Dương lại có giấy phép, được nằm nghỉ, mấy người kia quả là hận cậu ta muốn chết rồi.”

“Đây chính là vật hi sinh nữ phụ xui xẻo trong truyện thuyết.” Tạ Na cũng gật đầu “Lớn rồi ra ngoài không mang não chính là cái tội, còn không biết kéo bao nhiêu giá trị thù hận nữa.”

“Nghe nói lớp A6 có người học cùng cậu ta cấp hai, cũng không khác là bao. Thế nhưng duyên nam sinh cậu ta lại cực tốt. Nam sinh thích cậu ấy khá nhiều. Biết Thái Bảo bên A2 không? Chính là cậu nam sinh mặt tròn tròn, người có chút mập, giọng nói sang sảng từng chạy sang khu nữ sinh luyện tập đấy. Cậu ta thích Kiều Dương từ hồi tiểu học, chạy lên tận cấp ba đó.” Tư Vũ thích thú khoe

“Ồ, lại thanh mai trúc mã, ngược luyến tình thâm, bạch liên hoa vô địch.” Tạ Na có chút thích thú

Khoe môi Thanh Huyền có chút giắt giắt nhìn Tư Vũ không ngừng hưng phấn khoe khoang việc mình nghe ngóng được. Một bên Tạ Na nghiêm túc sắp xếp các nhân vật vào cuốn tiểu thuyết của cô ấy. Thật sự... không biết nói gì. Thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuẩn bị khai giảng

Chương trình học quân sự sắp kết thúc, ai cũng hớn hờ ra mặt. Nhưng nghĩ lại cũng có chút tiếc nuối. Giáo viên quân sự tuy lúc đầu có hung tàn, nhưng chăm sóc học sinh cũng rất tốt. Hơn nữa, giáo tập cũng nhiều anh lính trẻ đẹp trai, không chỉ nữ sinh mê mà nam sinh cũng sùng bái. Nhưng cuộc vui nào cũng có lúc tàn, quân huấn kết thúc vào cuối tháng tám. Ngày mai tất cả sẽ trở về trường và chuẩn bị cho lễ khai giảng.

Đêm trước khi đi, cả khu đốt lửa trại. Tất cả cùng nhau hát quân ca, ngồi quanh đồng lửa, giao lưu văn nghệ. Lúc này Kiều Dương thực sự rất nổi bật bởi cô ấy nhảy một màn rất nóng bỏng. Không khí lên cao, lại có người khóc. Vậy là mấy nữ sinh cũng khóc. Thanh Huyền thấy rất vui. Tuổi trẻ chính là thừa nhiệt huyết và năng lượng như vậy. Chúng như tưới lên tâm hồn già nua của cô.

“Tiếp theo mình sẽ chỉ điểm một bạn khác lên nhé! Trương Thanh Huyền, cậu lên góp vui với mọi người đi nào.” Kiều Dương ác ý chỉ điểm

Ở dưới mọi người cũng vui vẻ vỗ tay. Thanh Huyền là nữ sinh xinh đẹp, tính cách cũng khá tốt, quan hệ trong lớp khá được hoan nghênh. Các lớp khác thấy có nữ thì cũng nhiệt liệt hoan nghênh.

“Hừ, cậu ta lại giờ trò. Huyền Huyền, có trò gì hãy tung hết ra, tớ ủng hộ cậu.” Tư Vũ tức giận nói

“Đúng vậy, Thanh Huyền, tớ tin ở cậu.” Tạ Na trịnh trọng

“Nếu cần giải nguy, chúng tớ sẽ giúp.” Hạ Hà thật lòng nói

“Được, vậy sẽ không để mọi người thất vọng.” Thanh Huyền mỉm cười.

Dáng Thanh Huyền rất đẹp, lưng thẳng tắp. Nhìn thì có vẻ mỏng manh yếu đuối nhưng lại có sức mạnh kiên cường.

“Cả tôi nay mọi người nghe hát, xem nhảy múa nhiều rồi. Vậy mình xin biểu diễn một tiết mục võ thuật.” Thanh Huyền tươi cười. “Mọi người có thể cho tràng pháo tay ủng hộ không ạ?”

Ở dưới mọi người nhiệt liệt ủng hộ. Hơn 300 người ở ngoài sân khấu, không khí cuối hè lại oi bức, nhìn ai cũng nhiệt tình đỏ mặt hỏi. Thanh Huyền cũng không biểu diễn tiết mục võ thuật đơn giản mà còn yêu cầu có thêm mấy bộ trống. Thấy ở trên đài chuẩn bị gần mười phút, ở dưới đã bắt đầu sốt ruột. Kiều Dương thì rất vui vì muốn thấy Thanh Huyền bề mặt. Nhưng khi sơ dựng sân khấu, mọi người cũng yên lặng dần. Vài người xì xào bàn tán xem Thanh Huyền giờ trò gì.

Thanh Huyền thay bộ tập quân sự, mặc dù cùng một bộ đồng phục xanh nhưng nhìn Thanh Huyền mặc thực sự có lỗi có lổm, trông càng hấp dẫn. Khi cô lên sân khấu, trông cô như một nữ dân quân đầy sức sống. Một tiếng hét thanh thúy khiến mọi người trật tự lại, chú ý xem.

Thanh Huyền đương nhiên không dùng võ bình thường mà kết hợp với múa. Đây là điều giúp cô nổi danh trong cung Tiến Tửu. Đương nhiên nếu có cung trang thì càng hợp và đẹp hơn, nhưng bây giờ lại có chút khó khăn hào hùng. Cô sử dụng tay và chân linh hoạt, nhảy lên mặt trống và múa gươm. Nhìn có vẻ đơn giản nhưng để trông dưới chân có thể vang, Thanh Huyền sử dụng một vật kê dưới đáy giày. Mọi người nghe tiếng trống từng từng theo nhịp phách quân ca, vui vẻ lầm nhảm theo nhịp. Rồi có người hát to lên. Theo tiếng trống nhịp nhịp trên sân diễn, động tác tay và chân của Thanh Huyền càng ngày càng linh hoạt. Không hề thô kệch như mọi người tưởng, thì ra đánh trống cũng có thể uyển chuyển và linh hoạt như vậy. Ở dưới có vài người rút điện thoại ra quay lại. Mọi người cùng hát vang, vừa cổ vũ Thanh Huyền. Một khúc xong, thực sự dư âm còn mãi. Mọi người lại tiếp tục hát vang quân ca. Giờ thì chẳng cần để ý xem ai trên sân nữa rồi.” Thật tuyệt. Thì ra đây chính là vũ điệu cổ vũ sĩ khí của quân. Tôi thực may mắn.” Một giáo tập quay sang nói chuyện

“Tuổi trẻ đúng là nhiệt huyết. Một điệu này vừa nhu vừa cương, kết hợp quả thực tuyệt vời.”

“Thấy không, binh sĩ mà ra trận thế này, luôn có người ở sau cổ vũ, thực mát lòng.”

Mấy giáo tập cũng tùm năm tùm ba lại khen ngợi. Nữ sinh kia trong đợt quân huấn biểu hiện xuất sắc. Không ngờ khả năng vũ đạo tốt như vậy. Mà không chỉ vũ đạo bình thường, mà còn có sự xuất sắc của võ học. Lực đạo vừa cương vừa nhu, thân thủ lại lạnh lẽo khiến người ta thán phục.

“Tuyệt quá Huyền Huyền, không ngờ cậu còn có cái này.” Tư Vũ phấn khích

“Đúng vậy, quả là đại sát tứ phương.” Hạ Hà cũng hăng hái “Tớ cũng muốn học bộ quyền này. Nhất định phải chỉ cho tớ... ý nhưng không phải kết hợp với múa đâu.”

“Thấy mặt Kiều Dương chứ?” Tạ Na tùm tùm “Quả là rất đẹp đấy!”

“Thanh Huyền, cậu nhảy rất tuyệt, còn dễ nhìn hơn mấy động tác uốn éo của Kiều Dương.” Trong lớp có bạn học nói

“Thanh Huyền, cậu quá dấu nghề rồi. Nhất định phải đăng kí tiết mục này cho khai giảng.” Lớp trưởng phấn khích nói

“Bên lớp A4 có người quay clip, tớ sẽ nhờ gửi vào hòm thư cho cậu.” Một bạn khác nói

“Cảm ơn mọi người.” Thanh Huyền cười cười, ánh mắt cong cong rất đẹp

Đây quả nhiên là việc tốn sức mà... Thanh Huyền tự than thở. Cô đúng là còn có chút ham hư vinh rồi. Nhìn đi, những người đó vẫn sùng bái cô. Cảm giác như làm hoàng quý phi đứng trên vạn người dường như vẫn còn đâu đó. Phải, quyền lực ai chẳng muốn. Thế nhưng, có bản lĩnh để ngồi vững hay không lại là chuyện khác. Thanh Huyền của quá khứ không đủ bản lĩnh, vì vậy cô chấp nhận buông. Thế nhưng ở đây thì khác, vì đối thủ lớn nhất của cô đâu có ở đây. Hẳn chắc chắn vui vẻ khi thấy cô chết nhé? Tâm trạng Thanh Huyền trầm xuống, sao có thể nhớ tới người đó chứ?

Kết thúc rồi. Cô chính là Trương Thanh Huyền, cô mới 15 tuổi. Mọi việc mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Thanh Huyền tự nhủ. Cũng giống như năm đó, cô 15 tuổi trôi nổi trong cung cấm, sẽ chẳng ai có thể ngăn cản cô.

(Hự, thấy tính cách bà có vẻ vụn vặt rồi. Thôi thì vụn luôn đi. Cho nó máu.)

Gần đến khai giảng, lớp trưởng hỏi Thanh Huyền có muốn góp tiết mục cho trường không. Thanh Huyền từ chối. Những cảm xúc hôm liên hoan lửa trại khiến cô giật mình thảng thốt. Dường như một phút mất không chế tâm tình, cô như bị kéo trở lại hoàng cung hắc ám đấy. Thanh Huyền không thích cảm giác đó.

Còn Kiều Dương tiếp tục đăng kí tiết mục văn nghệ. Thanh Huyền mặc kệ cô nàng âm dương quái khí nói hổng, cùng cả lớp tập diễu hành cho buổi khai giảng. Cô được chọn làm người cầm biển đi đầu.

Cuối tuần, Thanh Huyền về nhà. Thứ hai khai giảng, cô còn được nghỉ hai ngày, vì vậy Thanh Huyền cũng không bỏ phí thời gian luyện tập. Thím Trương có việc trở về quê tuần trước nên cô phải tự đi chợ. Thanh Huyền cầm thẻ, khóa cửa rồi ra cửa gọi taxi. Cô không thích đi xe bus chen chúc chật chội. Có lẽ do sống ở cổ đại quen việc kiêu riêng, cô không muốn chen chân lên xe bus với mọi người. Thanh Huyền sống ở chung cư gần trung tâm thành phố. Đi xe taxi chưa đến mười phút là đến trung tâm thương mại. Ở đây cái gì cũng có, cô chậm rãi đi bộ. Có lẽ thiên tính mua sắm của phụ nữ thời nào cũng có, chỉ một buổi sáng cô đã vác túi lớn túi nhỏ. Thanh Huyền nhủ mi nhìn đồng quần áo giày dép, quyết định sẽ nhờ dịch vụ vận chuyển tận nhà.

Cô ghé vào một nhà hàng gần đó ăn chút gì. Giữa trưa, cũng có chút đói bụng. Thanh Huyền không thích ăn đồ ăn nhanh nhiều dầu mỡ mà chọn một quán ăn bản quốc có danh tiếng trong trung tâm.

Thanh Huyền khá ngạc nhiên khi thấy Dạ Vũ giúp việc cho quán ăn này. Nhưng cô điềm nhiên gọi thực đơn, bởi ánh mắt hấn cũng muốn nói không quen biết cô. Thanh Huyền bỗng nhớ tới lời của Tư Vũ.

“Cậu biết không? Điều kiện nhà Dạ Vũ không tốt đâu. Tổ nghe nói cha cậu ta trước đây làm ăn bất động sản, có điều vỡ nợ bỏ trốn. Nhà cậu ta còn có một cô em gái lớp 5, mẹ cậu ta bị bệnh, khá tốn tiền. Mặc dù nói mẹ cậu ta thành công li hôn nhưng những người kia thường xuyên đến quấy phá đòi nợ. Cũng may cậu ta học giỏi, tự kiếm học bổng để trang trải. Cậu ta dựa vào học bổng toàn phần để qua học kì một đấy.”

Con người mà, ai cũng có số phận khác nhau. Khổ sở, ai chẳng có. Có điều tự mình phải cố gắng mà vượt qua nỗi khổ thôi. Không có ai là khổ nhất, chỉ có càng khổ hơn. Cô không thể vì nghe câu chuyện gia cảnh nhà cậu ta mà thương hại người ta được. Chỉ ít, làm vậy là nhục mạ tự tôn cậu ta. Thanh Huyền cảm thấy nếu cậu ta tự kiếm tiền bằng khả năng của mình, vậy là rất tốt.

Thanh Huyền ăn xong, thanh toán có để lại tiền bo. Mặc dù Dạ Vũ ngạc nhiên, nhưng cậu nhận. Những khách hàng lịch sự và có tiền thường để lại tiền bo cho nhân viên phục vụ họ. Đây không phải là lần đầu tiên cậu nhận được số tiền này, nhưng có lẽ đây là lần khiến cậu ê ẩm nhất. Nhìn theo bóng lưng của Thanh Huyền đi xa, cậu có chút ghen tị. Người với người, so sánh thật khác nhau. Số tiền bo của cô bằng cả ngày lương của cậu. Những người như vậy, cậu mãi mãi không thể xứng với. Ánh mắt Dạ Vũ có chút tối lại, nhưng rất nhanh trở lại làm việc.

Thanh Huyền sau khi ăn xong, lại đi bộ vào siêu thị mua thức ăn và đồ dùng. Cô chọn đồ đặc xong cũng đã hai giờ chiều. Siêu thị không cho mang xe đẩy ra nên phải tự xách đồ. Nhìn hai túi đồ to đùng, Thanh Huyền thật hết cách. May mắn đồ trước đó đã mang về một nửa. Thanh Huyền định xách đồ thì có bàn tay nhanh nhẹn giúp cô xách trước.

“Tôi giúp cậu.”

Dạ Vũ tan ca, liền muốn trở về thì thấy bóng dáng Thanh Huyền đứng cửa siêu thị nhũn mảy. Cậu thấy dưới chân cô hai túi to, liền muốn qua giúp đỡ. Không liên quan đến việc trả tiền, chỉ là bạn bè giúp nhau mà thôi.

“Cảm ơn.” Thanh Huyền cũng không khách khí.

Hai người trầm lặng đi ra khỏi khu trung tâm sầm uất. Thanh Huyền đứng đợi taxi. Cô quay sang nhìn Dạ Vũ đang cầm hai túi lớn.

“Cậu về đâu?”

Dạ Vũ có chút chần chừ. Nhưng vẫn nói “Đường X”

“Vậy cùng về đi. Nhà tôi cũng ở đường đó.”

Hai người lên xe cũng không nói gì. Thanh Huyền khá ngạc nhiên. Bởi vì đường X không biệt thự thì cũng chung cư cao cấp. Tuy nghe nói nhà cậu ta phá sản, nhưng ở khu chung cư căn hộ cao cấp như vậy thật vẫn tốt nha.

Quả thực là điều kiện tốt, nhưng ba mẹ con cậu ở nhờ với nhà bác cả. Ông bà ngoại cậu ở đó, thương con gái nên mới thương lượng với bác cả đưa ba người về. Bác cả thì không sao nhưng bác dậu thì luôn cạnh khóe dè bii. Cậu và mẹ nhận được, nhưng em gái cậu thỉnh thoảng sẽ cãi lại vài câu. Lúc đó bác dậu sẽ làm như bị xúc phạm nặng nề lắm. Bà ngoại lại phải lấy chuyện bác dậu vào cửa hai mươi năm chưa có con, bác ấy mới yên lặng quay đi. Trong một lần đi học về muộn, Dạ Vũ phát hiện bác cả có người bên ngoài, hơn nữa con trai cũng đã bốn tuổi. Điều này khiến mẹ con cậu được ở yên trong nhà, vì gia đình nhà bác dậu thực sự có quyền thế. Quả nhiên mỗi nhà một cảnh mà.

“Đến rồi, cậu ở đoạn nào?”

“Tôi ở tầng 12.”

“Thật khéo, thì ra chúng ta là hàng xóm” Thanh Huyền mỉm cười. “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Dạ Vũ gật đầu, giúp Thanh Huyền xách đồ về tận cửa. Thì ra, hai người là hàng xóm. Khi cánh cửa đóng lại, cậu cũng xoay người về căn nhà cuối dãy.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này cũng không ảnh hưởng nhiều đến hai người.

Lễ khai giảng, Thanh Huyền mặc bộ lễ phục đỏ, tóc buộc cao, nhìn tràn đầy sức sống đi đầu. Cô không thích màu này cho lắm, tuy nhiên đồng phục đội điều hành ai cũng vậy. Thanh Huyền mau chóng được phong làm hoa khôi bởi vẻ ngoài xuất sắc khiến nhiều đàn anh đàn chị và các bạn cùng khối ủng

hộ. Đương nhiên Kiều Dương cũng có người thích. Có điều đối mặt với sự khen ngợi này, cô chỉ mỉm cười.

Sau khai giảng, kì học chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Viết lại câu chuyện

Sáng sớm Thanh Huyền vẫn giữ thói quen chạy bộ, nhưng cũng không đi cùng Hạ Hà nữa. Hạ Hà đã tìm được một nam sinh chạy bộ cùng. Hai người quả thực oan gia không đùng nhau không thân. Tính cách nam sinh kia cũng trẻ con, Hạ Hà cũng vậy, hai người rất nhanh thân nhau.

Thanh Huyền giữ thói quen dậy sớm rồi ngủ sớm. Trong ngày mọi việc cũng làm gọn ghẽ. Tuy nói mọi việc lặp đi lặp lại, song Thanh Huyền tự cảm thấy mọi việc tốt lắm. Khi đã trải qua quá nhiều sóng gió, đôi khi cuộc sống bình lặng lại khiến người ta khao khát hơn bao giờ.

Mỗi ngày, Thanh Huyền lại cũng viết lại câu chuyện kiếp trước của mình. Có lẽ vì đặc biệt tưởng niệm một vài người đi. Dường như một số chi tiết cô đã không còn nhớ quá rõ. Nhưng để viết lại những gì mình đã trải qua, làm sao có thể quên. Có điều mỗi ngày cô cũng chỉ đánh hơn năm ngàn chữ, tốc độ coi như là chậm. Ban đầu một số người không thích tính cách của Trương Thanh Thanh, cảm thấy cô ta quá lãnh tính. Chuyện lại cũng chẳng mộng mơ, cũng chẳng xác định nam chính, cũng không yêu đương mãnh liệt, thuần túy là cung đấu, âm mưu dương mưu chồng chất. Nhưng cũng đặc biệt hợp khẩu vị của một số độc giả.

Thế nhưng Thanh Huyền cứ viết. Ngày ngày ngoài tập thể dục, học tập thì chính là ngồi trong kí túc xá học cách chơi game online và viết truyện. Hạ Hà và Tư Vũ trong ban cán sự, đặc biệt bận rộn. Thành ra, Thanh Huyền lại dần thân quen với Tạ Na. Hai người cùng đăng kí nik chơi game Vô Lâm Chi Mộng. Thanh Huyền đặc biệt nhân thân cùng thích ý.

Cuối tuần, cô sẽ về nhà. Thịnh thoảng đối mặt với hàng xóm Dạ Vũ, cũng gật đầu chào hỏi. Khi đó cô sẽ nghe thím Trương bát quái về hàng xóm, cũng hiểu đôi chút về hoàn cảnh của Dạ Vũ. Mẹ cậu ta cũng chẳng làm được việc nặng nhọc, thường hay đi chợ giúp mẹ đẻ, nên cũng thân quen với thím Trương.

Kì thi tháng đầu tiên, Thanh Huyền đạt được điểm số cũng khá tốt. Những môn văn, sử, địa max điểm. Thế nhưng lí, hóa có kém chút. Tuy nhiên điểm số cũng đứng thứ hai toàn khối, thứ hai toàn lớp. Dạ Vũ lần này đứng thứ nhất. Cậu ta quả thực rất giỏi. Mặc dù bình thường cậu ta bận rộn vừa học vừa làm thêm nhưng điểm vẫn rất cao.

Khi sống lại, Thanh Huyền rất muốn học tập vượt cấp, thật nhanh ra trường, làm việc. Nhưng rồi cô thông suốt. Trước kia, cô buộc chặt mình là do hoàn cảnh ép buộc. Bản tính của Thanh Huyền vẫn là thật lười. Nếu có thể chơi, việc gì phải học. Bởi cô có tiền, có thời gian, có tuổi trẻ. Cô đã không thể hưởng thụ trọn vẹn tuổi trẻ hai lần, vì sao lần thứ ba còn cố gắng đâm đầu vào. Với người khác, học tập là để kiếm tiền. Xã hội giờ coi trọng bằng cấp, đi đâu cũng cần thật tốt. Thế nhưng phương diện tiền bạc cô không lo. Di sản để lại cô có thể ăn tiêu ba hai đời. Việc làm thì không phải tự kiêu, nhưng Trương Thanh Huyền cô còn lo không kiếm được tiền sao. Vì vậy, tự nhiên Thanh Huyền cũng buông lỏng đi nhiều.

Nhưng mà mấy cô bạn cùng phòng cũng không tốt thế. Bởi vì lo việc lớp, Tư Vũ lần này điểm cũng chỉ đứng khoảng hai mươi lăm toàn lớp, rớt ra ngoài top bảy mươi toàn khối. Hạ Hà tệ hơn, rớt xuống top bốn mươi của lớp, trong khối đã ngoài một trăm. Riêng Tạ Na, hành động ăn ngủ nghỉ khá thống nhất với Thanh Huyền, hai người cũng cùng học tập chung, lại tiến vào top mười lăm của lớp, đứng thứ ba mươi hai trong khối. Vì vậy hai cô nàng kia đang tung tăng, cũng tạm thời thu liễm lại, chú tâm học tập. Còn Tạ Na hưng phấn tự thưởng đọc tiểu thuyết đến hơn nửa đêm. Truyện của Thanh Huyền đã viết được mấy vạn chữ, cũng đã hơn một nửa. Độc giả cũng ngày càng nhiều. Có lần, cô thấy Tạ Na đọc truyện của mình, mới lo lắng hỏi thăm.

“Nếu cậu rảnh thì đọc thử đi, truyện này hay lắm. Tớ thấy rất thực, rất đã. Nhiều lúc đọc tiểu thuyết cứ thấy nam chính lúc nào cũng cuồng khốc bá đạo, nữ chính ngu xuẩn cực kì, ở hậu cung mà cứ như cái chợ, coi ai cũng ngu ngốc ấy. Truyện này Trương Thanh Thanh được tác giả viết cực kì sắc sảo, nhưng cũng cực mâu thuẫn. Cô ta muốn sống sót trong hoàng cung, trở thành người thắng cuối cùng, nhưng tính cách cô ấy thực sự không hợp với hoàng cung, lại cũng là người hợp với hoàng cung nhất. Thủ đoạn oanh tạc, tàn nhẫn, lại cũng rất có nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người. Không biết nam chính là ai, nhưng tớ nghĩ rất có thể là tứ hoàng tử. Rất nhiều hành động cho thấy anh ta có tình cảm với Trương Thanh Thanh, nhưng dường như nữ chính lại không nhận ra. Nữ chính thực ngốc.”

Trương Thanh Huyền ngạc nhiên, mày có chút nhíu lại. Phải biết bây giờ câu chuyện vẫn chưa đến hồi đoạt ngôi, nhưng khá nhiều chi tiết cho thấy phe phái thái tử không là gì so với người đó. Không ngờ Tạ Na lại có thể đoán được người thắng cuối cùng. Nhưng nam chính sao? Người đó lại có thể thích cô sao? Là cô ngốc như lời Tạ Na nói, hay cung cấm đã bòn rút hết tình cảm của cô?

“Theo tớ, tứ hoàng tử quả thực có thể thượng vị, nhưng nói anh ta yêu nữ chính có chút khiên cưỡng. Tất cả các hoàng tử đều muốn mập mờ với nữ chính, nhưng anh ta lại là người lí trí nhất. Anh ta có lẽ yêu thích nhất vẫn là giang sơn và ngai vàng mà thôi.” Giọng nói của cô lạnh nhạt, không chỉ vậy còn có chút giễu cợt.

“Cậu cũng đọc sao?” Tạ Na giật mình “Thật tốt, còn tưởng mình nói cậu sẽ không hiểu cơ. Thực ra tớ thấy truyện này rất đúng chất cung đấu, thực sự có thể chuyển thể thành phim. Cậu xem đi, tương lai nhất định sẽ thành phim. Nội dung cung đấu rất tốt, nam chính yêu ngai vàng, cũng không mù quáng vì nữ nhân. Nữ chính hiểu rõ mình, rõ người, thông minh, lại cũng hiểu rõ tình cảm nhà đế vương, không bị vương vào tình cảm là quyết định sáng suốt

nhất của cô ta.”

Quả nhiên khi lộ ra đến đoạn tứ hoàng tử có thể lên ngôi, độc giả của cô gầm rú dữ dội. Truyện cũng đã đẩy lên top no.1 của diễn đàn. Lượt đọc đột phá khiến cô cũng cảm thấy giật mình. Thì ra vẫn còn nhiều người chưa chắc chắn tứ hoàng tử thượng vị. Hành động của anh ta được viết lại quả nhiên là tự nhiên vô cùng. Không ai nghĩ một hoàng tử nhìn nhân dân lại là người âm mưu nhất. Lượng comment chê có khen có khiến cô cũng chẳng buồn đọc.

“Lầu 1: ta biết mà... tứ hoàng tử quả nhiên là boss cuối cùng *Gào*”

“Lầu 2: Trời ơi, khổ thân thái tử. Thấy thực ra thái tử cũng rất tốt, nhưng anh ý hiền quá, không lại được tứ hoàng tử. Fans của thái tử điểm danh.”

“Lầu 3: Lầu 2 quá ngốc rồi. Nhà đế vương thì hiền quá sao sống nổi. Người ta dùng đức trị nhưng cũng không cần như vậy chứ. Ủng hộ tứ tử”

....

“Lầu n: Mấy bác có để ý, dường như mặc dù tứ tử thượng vị, nhưng mà vẫn không tính là nam chính hay không?”

“Lầu n+1: Ta khinh, ngay từ đầu không thấy là thuần chất cung đấu phấn khích sao? Nam chính là cái gì. Ủng hộ Thanh Thanh lập hậu cung nữ nam thu hết vào tay.”

“Lầu n+2: nói mới thấy, nữ chính tâm đúng là quá lãnh rồi. Cái gì cũng tốt, chỉ có chỉ số tình thương thiếu đến đáng thương.”

Trương Thanh Huyền lướt qua diễn đàn một lượt rồi chuyển sang cửa sổ game đánh quái. Bên cạnh Tạ Na đang hùng hù hỏ hỏ bình luận về truyện. Điện thoại reo, nhìn thấy số máy lạ, Thanh Huyền có hơi nhú mày, nhưng vẫn nhấc máy.

“Xin chào, tôi là Phạm Diên bên diễn đàn truyện Thiên Hạ Vô Song. Đây có phải số máy của Thân Thân Đăng Đăng không?”

“Đúng vậy.” Giọng Thanh Huyền có chút nhẹ. “Chị làm ơn đợi chút.”

Cô đứng lên, thấy Tạ Na bên cạnh không để ý, bước ra ban công.

“Xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Chào bạn, theo thông tin bạn đăng kí trên diễn đàn, chúng tôi đã gửi một số thông tin về tiền nhuận bút cho chương vip của bạn, nhưng dường như bạn chưa check mail nên chúng tôi cần gọi lại xác nhận thông tin. Truyện của bạn rất được hoan nghênh trên diễn đàn. Nếu có thể sau truyện này, bạn sẽ tiếp tục đăng truyện chứ?”

“Cảm ơn, tôi sẽ cân nhắc.” Thanh Huyền mỉm cười “Thông tin chị gửi tôi sẽ kiểm tra lại sau.”

“Vậy cảm ơn bạn đã chọn diễn đàn của chúng tôi. Mong rằng sẽ tiếp tục được hợp tác.”

Thanh Huyền cúp máy, trở lại chỗ kiểm tra thư điện tử. Truyện đã viết được bốn tháng, cũng mau đến hồi kết. Số chương VIP bắt đầu từ hai tháng trước đã xét duyệt nhưng cô không để ý. Trong mail có ghi số tiền được tạo thành tài khoản mới, mời cô đến kí xác nhận và mong muốn kí hợp đồng. Thanh Huyền không có ý định kí hợp đồng. Bản thân cô không thiếu tiền, nếu kí thì phải sáng tác theo yêu cầu, cũng sẽ làm mất hứng thú của cô. Thế nhưng cô vẫn xác nhận đến lấy thẻ. Đáng là của cô, sẽ không thể bỏ đi như thế.

“Thanh Huyền, nghĩ đông sắp tới cậu làm gì?” Tạ Na hỏi

“Chắc chỉ nằm nhà thôi.” Thanh Huyền nghĩ đáp

“Vậy chúng ta tiếp tục hẹn nhau đánh quái. Kì nghỉ này có lẽ Thân Thân đại thần cũng hoàn truyện. Thật không biết kết thúc thế nào. Tớ thực sự rất mong đấy.”

“Nữ chính sẽ chết thôi.” Thanh Huyền băng quơ

“Không phải đâu.” Tạ Na la toáng lên “VẬY tứ tử phải làm sao?”

“Ha ha, đừng đùa. Hai người trên quan hệ vẫn là mẹ kế con chồng đấy. Tứ hoàng tử lên ngôi thì sao? Hắn có cả thiên hạ rồi, mỹ nhân vẫn là không thể tới niệm mới tốt nhất.” Thanh Huyền nói.

Tạ Na nhú mày suy nghĩ, lại trầm ngâm, thờ dài.

“Tớ cũng đâu phải tác giả, truyện cũng đã kết thúc đâu mà cậu sầu như vậy.” Thanh Huyền trêu chọc.

“Cũng đúng.” Tạ Na gật đầu. “VẬY dọn đồ đi, nốt ngày mai công bố điểm kiểm tra là nghỉ rồi”

Hai người cất máy tính rồi về giường ngủ. Thanh Huyền có chút khó ngủ. Kết thúc như vậy, là quá vô trách nhiệm phải không? Người kia, phải làm sao ư?

Chương 7: Nghỉ đông

Không ngoài dự liệu, điểm kiểm tra lần này của Thanh Huyền vẫn là lão nhị. Đương nhiên không phải do bài khó khăn gì mà nàng cố ý để sai vài chỗ. Làm người không cần quá rêu rao. Đứng ở đầu sóng ngọn gió, cứ để người nào thích đi. Điều đáng mừng là kết quả của Tư Vũ và Hạ Hà nâng cao rõ rệt do học tập chăm chỉ. Vì để ăn mừng, bốn người quyết định đi xem phim.

“Mai có buổi công chiếu của ảnh đế Thiên Minh, các cậu muốn đi xem không?” Tư Vũ thần bí xòe mấy vé xem phim.

“Trời ơi, chính là ảnh đế vắng bóng 5 năm trời đấy ư?” Mắt Tạ Na sáng lờ lờ. “Cậu thực sự có vé?”

“Đương nhiên, tớ là ai nào! Ba tớ ở tòa soạn được cho mấy vé, tớ xin mãi mới được đó. Đây là buổi công chiếu sau 5 năm vắng bóng của Thiên Minh, nghe nói cháy vé từ khi vừa rao bán chưa đầy nửa tiếng đấy.”

“Sức hút của anh ấy rất lớn. Tớ thích nhất Thiên Hạ Hoan Ca, Thiên Minh đóng vai Thái Tử rất tuyệt, thực sự phong tư ngời ngời.” Hạ Hà nói

Mấy người rất sôi nổi, còn Thanh Huyền thực sự không nhớ nổi ngôi sao hiện nay là ai chứ đừng nói Thiên Minh hay Hắc Minh. Nhưng điều đó cũng không giảm hứng thú của cô nghe bất quải.

Có điều thực sự đã lâu không có xem phim. Ngày mai cũng bắt đầu kì nghỉ đông nên bốn người khá thả lỏng. Cả bốn người đều ở cùng thành phố nên hẹn nhau giờ, mỗi người lại trở về nhà mình.

Thanh Huyền trở về, căn nhà lạnh ngắt. Thím Trương xin về thăm cháu trai một tuần. Cô có chút phiền chán táo bạo. Dường như thời gian mùa đông bao giờ cũng gọi cho Thanh Huyền cảm giác không thể nào tốt được. Bên ngoài cũng đã có tuyết rơi, Thanh Huyền lười ra chợ, dự định gọi đồ ăn đến thì có chuông cửa.

Người phụ nữ nhìn còn khá trẻ, nhưng nét mặt có chút phiền muộn đứng cửa. Thấy Thanh Huyền mở cửa, bà mới hơi lên tinh thần, mỉm cười.

“Cháu là Thanh Huyền phải không? Thím Trương có nhờ cô mua thức ăn cho cháu. Cháu cầm lấy đi.”

Thanh Huyền nhận lấy túi, nhìn đánh giá người phụ nữ trước mặt. Có lẽ đây chính là mẹ Dạ Vũ mà thím Trương nhắc đến. Cô mỉm cười lễ phép.

“Làm phiền cô rồi. Hết bao nhiêu cháu gửi tiền ạ?”

“Không không, thím Trương đã gửi tiền rồi.” Người phụ nữ có chút bối rối. “Có điều thím Trương nói về một tuần, nhưng cháu có thói quen muốn tự chọn đồ nên chỉ gửi tiền buổi hôm nay. Thím Trương nói cháu về nhà có lẽ sẽ ngại xuống đường mua đồ ăn, thức ăn nhanh sẽ không tốt. Cô nhận được lời nhắn của thím Trương nên tiện đường mua đồ thôi.”

“Cảm ơn cô.” Thanh Huyền cười “Cô có muốn vào nhà chút không?”

“Không cần. Thức ăn ở đây. Cô còn về bên nhà nấu cơm. Nếu có việc gì không làm được, cô sẽ bảo con trai cô sang giúp cháu. Cô là Dạ Nguyệt Đàm.”

“Cảm ơn cô Dạ.”

Họ Dạ, hình như Dạ Vũ là theo họ mẹ. Thanh Huyền đóng cửa, kiểm tra thức ăn. Đồ vẫn còn tươi, cũng là mấy món cô thích. Thanh Huyền hừ ca, đi vào bếp nấu ăn.

Hôm sau, bốn người gặp mặt ở rạp chiếu phim. Thanh Huyền đi taxi đến, vừa vặn trước giờ chiếu năm phút. Mọi người chỉ còn thiếu Hạ Hà. Cũng chốc lát sau, cô bạn mới chạy tới.

“Giao thông thành phố đúng là bầy người ta.” Hạ Hà than thở “Suýt chút nữa tớ đã bị trễ xe bus”

“Cậu suốt ngày hấp ta hấp tấp.” Tư Vũ oán giận “Vào mau lên, sắp chiếu phim rồi.”

Khi bốn người vào thì vừa hết quảng cáo. Nhạc nền phim róc rách tiếng đàn cầm. Đây là bộ phim cổ trang nói về Võ Mị Nương. Bản Drama này nữ chính là một ngôi sao nổi tiếng, diễn xuất rất hay. Ảnh đế Thiên Minh mà mấy người họ mong đợi vào vai quả nhiên xuất sắc. Hai người diễn phản diện giá trị đều cao, bản drama này còn có chút cách tân khiến khán giả đi từ cảm xúc này sang cảm xúc khác. Thanh Huyền xem cũng có chút xuất thần.

“Này!” Tạ Na huých vai Thanh Huyền “Thấy không? Vô Mị Nương cũng là mẹ kế đấy, người ta vẫn có thể lên hậu, thậm chí là để hậu nhiếp chính mấy năm, tại sao Trương Thanh Thanh lại không có dũng khí đó mà phải chết?”

Thanh Huyền có chút ngẩn người. Tại sao ư? Bởi vì cô mệt mỏi. Hay bởi vì yêu không đủ sâu? Hay cô vẫn mang tâm tính của người hiện đại, chỉ mong muốn một vợ một chồng? Trương Thanh Huyền sở dĩ sống tốt trong cung đấu, là bởi vì tiên đế không đụng đến cô, cô cũng không yêu tiên đế. Thậm chí cô cũng không tin nhiệm người đó, không dám đánh cuộc tâm của mình, nên lựa chọn buông tay.

Thanh Huyền suy nghĩ điều này, bỗng chốc suy sụp đi nhiều. Cô trở về nhà, cũng không biết có nên viết truyện tiếp không. Tâm trạng nặng nề, liền lên Vô Lâm giết quái, ngược người.

[Ta chỉ là người qua đường]: Sao đã lên rồi? Không nghỉ ngơi sao?

[Thanh Huyền]: Ừ, cậu cũng không nghỉ sao?

[Ta chỉ là người qua đường]: Ba mẹ mình sang nhà ông nội. Được dịp cũng phải chơi chút. Mau kéo mình đi.

Ta chỉ là người qua đường là nik của Tạ Na. Thanh Huyền rảnh rồi không làm gì sẽ cày game nên cấp cao hơn Tạ Na. Thỉnh thoảng thích trang bị nào, cô còn nạp tiền để lấy nên trong sever đứng thứ ba bảng tài phú. Tâm trạng không tốt, Thanh Huyền một đường giết quái, để Tạ Na ăn kinh nhiệm

[Ta chỉ là người qua đường] [Phụ cận]: Hôm nay hăng vậy? Nghỉ thôi, cũng sắp 12h sáng rồi.

[Thanh Huyền] [Phụ cận]: Vậy cậu cầm đồ đi. Xem thích thì dùng, không thì bán đi. Máy thứ này tớ không dùng được.

[Ta chỉ là người qua đường] [Phụ cận]: đại hiệp, cậu cũng quá đốt tiền rồi. Bye bye.

Tạ Na off, Thanh Huyền sắp xếp đồ trong túi chuẩn bị nghỉ thì có tin nhắn tới.

[Người lạ] [Tịch Mịch]: Thanh Huyền???

[Người lạ] [Thanh Huyền]: Có chuyện sao?

[Người lạ] [Tịch Mịch] thêm bạn là bạn bè. Đồng ý or từ chối?

Thanh Huyền nhủ mày, dứt khoát ần từ chối rồi thoát ra. Tâm trạng không tốt, còn có người muốn ra về thần bí sao?

Bên kia máy tính, người đàn ông có chút ngẩn ra. Không ngờ người kia còn chưa nói đã off. Hắn bỗng nở nụ cười khiến người ta không thể hiểu nổi.

Mặc dù không thể chắc chắn, nhưng cái cảm giác này khiến hắn phiền não. Hắn sắp mau không chịu nổi rồi. Chỉ cần cảm giác đó là người kia, hắn sẽ điên cuồng mà điều tra. Hắn nhắc máy gọi cho trợ lý.

“Anh Minh, muộn thế này anh còn có việc gì sao?”

“Muốn tra IP thì mất bao lâu?” Giọng hắn vô cảm

“Anh lại muốn tìm người đó sao?” Giọng người kia tỉnh cả ngủ “Anh tìm đã năm năm, rốt cục anh có nhớ người ta là ai không vậy?”

“Cậu có giúp không?” Giọng hắn sa sầm.

“Được được, em sẽ làm. Nhưng cũng phải để sáng mai chứ. Nửa đêm như vậy..”

“Hừ...”

“Dạ, anh gửi ngay địa chỉ em tra liền.”

Hắn gác điện thoại, quay lại bên máy tính. Thứ này cũng thật tiện lợi. Thân phận này cũng thật tiện lợi.

Năm năm trước hắn tỉnh dậy, không phân rõ đâu là thực đâu là mộng. Hắn nghĩ mình đóng phim nhiều quá cũng thành giấc rồi, sao có thể trải qua nhiều chuyện như vậy chứ. Thế nhưng, khi hắn hồi tưởng lại, đầu lại kịch liệt đau đớn. Hắn muốn tìm kiếm một người khiến hắn khắc cốt ghi tâm, nhưng lại không nhớ nổi gương mặt đó nữa. Kí ức vụn vặt chỉ có cái tên Tiểu Huyền là in sâu trong hắn.

Hắn bắt đầu đi tìm. Hắn luôn có linh cảm người hắn tìm còn chưa xuất hiện. Cho đến tháng trước, khi hắn tình cờ tìm kiếm vương triều Đại Nhạc thì xuất hiện cuốn tiểu thuyết Đại Nhạc Thanh Ca. Hắn đọc, lại dường như có cảm giác thực quen thuộc với câu chuyện ấy. Càng đọc, tìm không hiểu sao càng đáp nhanh. Hắn linh cảm mãnh liệt người hắn tìm xuất hiện rồi.

Game online này do trợ lý giới thiệu cho hắn giải sầu. Hắn cảm thấy cấu hình rất đẹp. Có vẻ như hắn vẫn luôn thích tạo hình cổ điển này. Cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy mình có tất cả nhưng vẫn tịch tịch. Hắn đang tìm kiếm ai đó lấp khoảng trống đó

Thanh Huyền. Thanh Huyền. Tiểu Huyền. . . Chẳng hiểu sao cái tên ấy cứ vọng lại khiến hắn muốn tìm hiểu. Là người đó sao? Lười đến nỗi chẳng buồn

đặt tên. Lười đến nỗi không thèm để ý chuyện không liên quan tới mình. Là người đó sao?

Hắn là như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Gặp thoáng qua

Nghỉ đông một tuần, Thanh Huyền lần qua lần lại từ trò chơi qua diễn đàn truyện. Cô đã đi lấy thẻ và nhận tiền. Người đến nói chuyện với cô là một cô gái trẻ. Mặc Bắc khá ngạc nhiên khi biết Thân Thân Đăng Đăng lại chỉ là một cô nhóc lớp mười.

Tiếp theo đó là gần đến tết âm lịch. Bác cả gọi điện bảo cô sang bên nhà đón tết. Thanh Huyền nghĩ một chút cũng đồng ý. Ngày 29, cô rời tỉnh N sang tỉnh B. Xe ngày tết rất đông, Thanh Huyền đi taxi mất tám tiếng. Cô xách túi nhỏ lên, theo trí nhớ tìm đến nhà bác cả Trương Đức Nghĩa.

Ba cô đứng thứ ba, trên có bác cả và một chị gái, dưới còn có một em trai. Gia đình bên nội của cô chỉ còn bà nội. Bác cả có một cậu con trai đang học đại học ở thành phố, tết này cũng trở về. Cậu tư tên Trương Đức Trí, là giáo viên tiểu học ở tỉnh B, năm nay mới 25 tuổi, chưa có vợ nhưng sống riêng ở khu kí túc nhà trường cấp, vừa nghỉ tết cũng được bà nội gọi về.

Nhà bác cả quả thực cũng khá. Bác cả mở đường dây xe vận tải, buôn bán vận chuyển hàng cũng có danh tiếng. Bác cả làm người cũng có nghĩa tình, mới không thừa dịp Thanh Huyền ít tuổi chiếm tiện nghi. Vợ Trương Đức Nghĩa cũng là giáo viên, tính cách cũng rất tốt. Thanh Huyền đến thì cậu tư và anh họ Trương Thanh Hiền cũng đã về.

“Tiểu Huyền, mau vào đi. Trời có lạnh không? Sao không bảo cậu tư ra đón?” Bà nội Trương thấy cháu gái, vội gọi vào. “Đức Trí, giúp cháu bê hành lí vào.”

“Cháu chào bà, chào bác cả, bác gái, cậu, anh.” Thanh Huyền cười “Phiền cậu rồi.”

“Con bé này, còn khách khí với người nhà.” Bà Trương có chút oán hận “Ta bảo cháu cứ về đây sống, cháu cứ muốn ở tỉnh N một mình. Con gái như vậy bị người xấu dễ ý thì sao.”

Bà Trương cũng có chút suy tính nhỏ. Trong bốn đứa, con trai thứ ba có tiền đồ nhất. Tuy nói con cả cũng có vốn liếng khá khá, nhưng cháu trai lại không thích kinh doanh vận tải mà lại học tài chính. Mà tài chính, không phải thằng thứ ba có quan hệ tốt nhất sao? Vốn trước đó, chỉ đợi cháu trai tốt nghiệp, cậu nó chẳng phải sắp xếp chút là có chỗ tốt sao? Nay vừa đi là hai cái mạng, để lại một cái hàng lỗ vốn. Thằng cả lại chẳng biết chiếm tiện nghi, giống hệt cha già đã chết của nó. Bà phải lo cho cháu trai của bà chứ. Để hàng lỗ vốn kia tháng không biết tốn bao tiền ở ngoài, không bằng ở đây tiết kiệm tiền đưa cho bà.

Thanh Huyền sống mấy đời, chẳng lẽ còn không phân biệt được thật tình hay không. Bà nội cô luôn thích chiếm tiện nghi vặt, nhưng sợ bác cả, không dám vuron tay dài. Có điều nếu cô ở đây, về pháp lí do bác cả giám hộ, nhưng xét cho cùng trong nhà bà vẫn lớn nhất, nhiều lúc vẫn phải nghe theo bà.

Thanh Huyền không có ý kiến. Muốn chiếm tiện nghi, cũng phải xem cô có đồng ý hay không. Cũng may người nhà này được ông dạy dỗ nghiêm, không có theo phẩm hạnh của bà. Có điều bác gái Trương Như Hoa đúng là do bà một tay nuôi, tính cách cũng là y nguyên bản.

“Cậu giúp cháu mang vào.” Trương Đức Trí cười “Mẹ, để Thanh Huyền nghỉ ngơi lau mặt hăng rồi nói chuyện.”

“Vậy mau lên. Phòng bác dâu đã chuẩn bị cho cháu rồi.” Bà Trương từ ái cười “Đi đường xa cũng mệt mỏi, mau rửa mặt đi.”

“Vậy cháu xin phép.” Thanh Huyền cười.

Bác cả bận rộn đến 30, kết toán sổ sách cho nhân viên, đóng hàng các thứ nên chưa về. Bác dâu đi chợ cũng không có nhà. Trương Đức Trí dẫn Thanh Huyền lên tầng ba, vừa đi vừa nói chuyện.

“Việc học hành của cháu thế nào rồi?”

“Cháu thi lại năm vừa rồi, đỗ vào Ánh Dương. Học tập vẫn ổn, cậu yên tâm.”

“Vậy tốt rồi.” Trương Đức Trí thở dài “Thực ra sống một mình bên ngoài cũng tốt, sau này cháu có đi du học cũng dễ thích ứng. Bên bà đã có bác cả, cháu đừng lo lắng.”

“Cháu biết. Cảm ơn cậu.”

Trương Đức Trí là do bà Trương đẻ muộn, hơn Thanh Huyền có 9 tuổi nên cũng thân thiết. Hắn là do anh cả và anh ba nuôi. Chị gái Trương Như Hoa thỉnh thoảng về lại muốn chiếm tiện nghi mang về nhà chồng, hắn rất không thích. Nhưng dù gì cũng là mẹ và chị gái mình, có không thích cũng tránh chính

điện xung đột mà thôi. Mẹ hấn đánh chủ ý lên cháu gái hấn còn không biết sao? Bà là đặc biệt trọng nam khinh nữ, nhưng lại đặc biệt yêu quý chị hai, có lẽ do cùng đức hạnh với bà đi. Chính tai hấn nghe được hai người bàn bạc muốn chiếm tiện nghi từ Thanh Huyền, tâm không khỏi đau lòng cho cháu gái.

Thanh Huyền thấy sự chân thành trong mắt Trương Đức Trí, điểm nhẹ đầu. Bác cả có quan tâm, nhưng cách tăng quan hệ, cách tuổi tác nên không thể tỉ mỉ như Trương Đức Trí và Trương Đức Hiền. Thanh Huyền hiểu được chỗ khó của hấn nên cũng không nói nhiều.

Lúc sau, bác dậu trở về. Thanh Huyền giúp nấu cơm, cũng nói vài câu với bác dậu.

“Con gái sống một mình bên ngoài cũng khó khăn. Nhưng mà cháu học phải ở lại kí túc xá, cũng không sao. Nếu muốn chuyển về đây, cứ về nhé. Bác rất hoan nghênh cháu đấy.”

Bác dậu cũng chỉ có một đứa con trai là Trương Thanh Hiền nên rất thích bé gái. Trước đây ngày nghỉ hè cha mẹ Thanh Huyền thường gửi cô về nhà nội 1 tháng, bên ngoại 1 tháng nên cô cũng quen thuộc với tính bác dậu. Đây là lời thật lòng.

Cũng chẳng mấy chốc là tết. Thanh Huyền trôi qua năm thứ hai sau khi trở về có người bầu bạn. Ăn tết ba ngày, Thanh Huyền cũng đã muốn trở về thì bác hai đến, dẫn theo cô chị họ Tàn Tố Tố. Tàn Tố Tố lớn lên xinh đẹp, hơn Thanh Huyền 2 tuổi, năm nay sẽ thi đại học. Có điều thành tích không tốt lắm, lại thích chơi bời nên quen quá mấy người bạn trai. Có điều cô ta xinh đẹp, lại giỏi giả bộ nên điều hòa quan hệ tốt lắm.

“Tiểu Hiền, tiểu Huyền, Đức Trí, mấy đứa đi trung tâm thương mại thì để chị Tố Tố đi cùng đi.” Bác hai cười chỉ Tàn Tố Tố. “Tố Tố, không phải hôm trước nhìn thấy mặt dây chuyền đẹp sao? Vậy để Thanh Huyền mua tặng chị đi.”

Tàn Tố Tố nghe vậy mắt sáng lên, đặc biệt háng hái. Trương Đức Trí nhủ mày.

“Chị Tố Tố thích mặt dây thì có thể tự mua. Cùng lắm em trả tiền, sao có thể để Thanh Huyền trả. Tố Tố còn chưa mừng tuổi em nó kia.”

“Đức Trí à, đồng lương còm của cậu cứ giữ mà tiêu đi. Thanh Huyền một tháng tiền tiêu vặt chẳng phải mấy vạn sao? Tiền tiêu vặt của nó còn nhiều hơn lương nửa năm của cậu đấy. Tố Tố thích mặt dây chỉ có vài trăm ngàn, so ra có khi còn kém một cái áo nó mua đấy. Phải không Thanh Huyền?”

Trương Thanh Hiền mặt đen quá nửa. Cậu cũng không thích cô em họ Tố Tố này. Cả cô hai thích chiếm tiện nghi. Thế nhưng là hậu bối, sao có thể chỉ thẳng mặt cô nói này nói kia.

“Huyền Huyền.” Giọng Tố Tố đặc biệt nũng nịu “Mẹ chị đùa đấy thôi, ai lại để em chi tiền.” Tố Tố liếc qua mẹ “Mẹ, con gái cũng đâu có thiếu chút tiền ấy. Hôm vừa rồi tiền mừng tuổi còn nhiều mà.”

Hai mẹ con này đặc biệt biết hát xướng. Một người ép, một người thanh cao muốn đấy. Gặp phải ai mặt mông, chắc chắn là bỏ tiền ra rồi. Nhưng Thanh Huyền chỉ mỉm cười. Muốn so độ mặt dày với cô sao? Cũng thật buồn cười.

“Bác hai, tiền mừng tuổi bác cho cháu cũng chưa được mấy trăm ngàn mua dây cho chị Tố Tố đâu.” Thanh Huyền cười tươi “Có điều tiền mừng tuổi cả nhà cũng vừa đủ trăm ngàn. Cháu ở đây không mang theo tiền, vậy mừng tuổi lại luôn chị Tố Tố nhé.”

Nửa đùa nửa thật như vậy, còn muốn chiếm tiện nghi của cháu gái sao? Trương Như Hoa tức giận đến xanh mặt, còn muốn nói. Nghĩ lại, nó lại đây cũng không mang tiền mặt, nhưng xoát thẻ chắc chắn có chứ. Nếu để Tố Tố đi, cứ mượn tiền mua là được. Trương Như Hoa nháy mắt ra hiệu cho Tàn Tố Tố.

“Sao thế được. Mấy đứa đi vui về nhé. Mau nhanh đi đi kéo sắp trưa.”

Bà cũng không ngu. Đến lúc đó Tố Tố tự có cách moi tiền của Thanh Huyền. Trương Như Hoa vui vẻ tiễn họ ra cửa.

Thanh Huyền cũng hết nói. Cũng là cô quên mất độ mặt dày của Trương Như Hoa. Bên cạnh Trương Đức Trí và Trương Thanh Hiền cũng bực mình. Bốn người đến trung tâm mua sắm, nhưng lại tách ra làm đôi. Tàn Tố Tố bám dính lấy Thanh Huyền, hết kéo vào hàng hiệu này đến hàng hiệu kia.

“Ý, bên ngoài kia có chút ồn ào, chuyện gì vậy?” Tàn Tố Tố bỗng ngạc nhiên chỉ đám đông

“Nghe nói có diễn viên nổi tiếng đến quay phim” Cô gái bán hàng nói “Chị có muốn thử loại son này không?”

“Được, tôi lấy. À, chúc nữa em gái tôi sẽ trả.”

Nhân viên lịch sự gạt đầu. Song vừa quay đi không khỏi khinh bỉ. Đây là cái loại chị gái gì vậy?

Có điều Tàn Tố Tố đợi lâu mà Thanh Huyền chưa về. Gọi điện cho Trần Đức Trí và Trần Thanh Hiền không nghe máy. Điện thoại Thanh Huyền thì ở nhà. Cô ta nhìn nhân viên sắp không kiên nhẫn nổi vừa thẹn vừa giận không thôi, phải bỏ tiền rồi ra khỏi đó. Nửa số tiền mừng tuổi của cô ta lại bay mất, thật đáng giận mà.

Mà Thanh Huyền đâu? Cô vốn cũng chẳng muốn trả tiền cho Tàn Tố Tố nên nói đi vệ sinh. Tàn Tố Tố mãi xem nữ phẩm cũng chẳng buồn quay ra. Có điều đi được đến chỗ ngã rẽ, lại bị một người xô ngã. Nam nhân đội mũ, đeo kính đen, đặc biệt cao. Thấy cô ngã, theo phản xạ túm lấy cô, kéo lại. Tay hấn run lên một chút, cúi xuống nhìn cô. Cô chưa kịp phản ứng, hấn đã nói xin lỗi rồi bỏ chạy. Sau đó có một đám đông chạy đến, đảo dác tìm kiếm. Thanh Huyền có chút mơ hồ, có điều rất nhanh quay đi.

“Tiểu Huyền”

Anh họ Thanh Hiền vậy gọi cô. Thanh Huyền cười đi lại phía đó, không biết đằng sau có người giật mình.

Đầu hấn có chút đau. Nhìn bóng lưng kia, hấn có cảm giác mãnh liệt muốn giữ lại. Có giọng nói trong đầu hấn lặp đi lặp lại. Là nàng, chính là nàng. Hấn muốn chạy lại, nhưng người đuổi theo sau sắp bám sát, đành phải lẩn đi. Hấn trốn vào một chỗ khuất, đầu đau như búa bổ. Những mảnh vụn vật chui vào đầu như muốn nứt ra. Bóng lưng hai người dần dần hợp lại. Đầu hấn cũng không thể nào đau nữa, nhưng cảm xúc mãnh liệt từ trái tim đang hưng phấn khiến hấn dần dần lên nụ cười.

“Hoàng thái phi, trăm tìm người đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đại hội thể thao

Hết tết, Thanh Huyền cũng trở lại cuộc sống đi học. Có điều cô luôn cảm giác như có người theo dõi mình. Đây chính là trực giác sống lâu trong cung luyện ra. Nhưng vì chưa có chuyện, Thanh Huyền cũng chỉ yên lặng để xem xét.

Gần nhất là đại hội thể dục thể thao, lớp trưởng kêu gọi mọi người đăng kí chạy. Thanh Huyền chọn chạy bền 5000m, khó khăn nhất. Điều này làm lớp trưởng cảm động rớt nước mắt. Con gái trong lớp mấy ai chọn cái này đâu.

“Tiểu Huyền, ảnh đế của tớ giải nghệ rồi.” Tư Vũ oán hận “Anh ấy nói quay sang lĩnh vực đầu tư, quyết định không đóng phim nữa.”

“Vậy có gì mà cậu oán hận?” Thanh Huyền khó hiểu

“Anh ấy còn chưa diễn vai cuối cùng mà. Chưa có tín hiệu nào dừng cái muốn nghỉ, như vậy rất hồ fans hâm mộ đấy.”

Thanh Huyền chỉ cười. Tư Vũ tin tức linh thông, tin này chắc chắn vừa mới ra rồi. Thanh Huyền suy nghĩ đến ảnh đế nào đó, cô thậm chí nhớ không nổi mặt người kia.

“Hạ Hà, không phải cậu cũng đăng kí chạy nhanh 100m sao?” Tư Vũ quay sang “Còn hạng mục 50m, chạy tiếp sức, nhảy cao cũng đăng kí, đúng là ủy viên thể dục gương mẫu.”

“Không trâu bắt chó đi cày thôi.” Hạ Hà thờ dãi. “Lớp trưởng đại nhân đã có lệnh, cố gắng mang lại vinh quang cho tổ chức chính là trách nhiệm của tại hạ.”

“Ha ha, chứ không phải cậu đã hẹn với người ta muốn so thành tích sao?” Tư Vũ cười mập mờ

Hạ Hà quen với một nam sinh lớp bên cạnh. Hai người đặc biệt thích so thành tích thể dục thể thao. Mỗi sáng hai người chạy bộ cùng nhau, so đến so đi vẫn thích so, giống hệt một đôi oan gia vậy.

“Nghe nói Long Vương có ý định thi sang lớp chúng ta đấy.” Tư Vũ tiếp tục “Cậu ta và cậu bạn thân đều muốn phấn đấu sang bên lớp này. Chính là vạn năm lão tam trong khối, luôn kém Huyền mĩ nhân nhà ta nửa điểm”

Đây cũng là chuyện cười trong khối. Long Vương là người hay chạy cùng Hạ Hà. Cậu ta ở lớp 10A2 bên kia có cậu bạn tên Hoàng Gia. Hai người tên khá là kêu, lại hay đi cùng nhau nên Thanh Huyền cũng có chút ấn tượng. Nam sinh kia có lần đứng trước mặt cô kích động nói.

“Chị Trương, em rất ngưỡng mộ chị. Nhưng em sẽ không thua chị đâu.”

Cậu em, vậy phấn đấu đi. Thanh Huyền nghĩ lại cũng có chút buồn cười.

Kiều Dương đi ngang qua, khẽ hừ một tiếng. Cô ta lên bục giảng, kêu gọi lấy danh sách đội cổ vũ để luyện tập. Gần đây chiếu phim High School Musical nên Kiều Dương muốn tập một bài nhạc cổ vũ.

“Chẳng hiểu sao cô nàng này vẫn quên não khi ra đường, vậy mà chưa bị người ta đánh chết.” Tư Vũ tiếc hận

“Có lẽ não giờ cũng không đáng giá nữa. Quan trọng là cậu có xinh hay không” Tạ Na nâng kính

“Đừng nói nữa. Cậu là chuyên gia sát phong cảnh.” Đổ Tư Vũ hờn dỗi

Thanh Huyền cười. Tạ Na sát phong cảnh nhưng cậu ta nói đâu có sai. Tan học, Thanh Huyền trở về. Cuối tuần, cô trở về nhà. Trên đường vẫn cảm giác có người theo đuôi, cô cố ý lòng vòng mấy lần. Đến ngõ nhỏ, quả nhiên người kia chạy nhanh theo. Thanh Huyền chọn ngõ cụt chạy vào, rồi né tránh

không để người nọ thấy. Người kia bối rối lắm lắm

“Đầu rồi nhì, rõ ràng là vào đây.”

Hắn bấm số gọi điện thoại. Thanh Huyền yên lặng lắng nghe hắn nói chuyện. Có chút nghi ngờ kẻ ngốc như vậy theo dõi mình làm gì.

“Anh, em bị mất dấu rồi.”

“...”

“Rõ ràng em đã theo sát. Nhưng mà cô ấy biến mất như phim chương vậy. Liệu có phải khinh công trong truyền thuyết không?”

Bên kia có tiếng quát to. Tuy nhiên không rõ ràng lắm. Kẻ kia buồn rầu ra mặt.

“Đại ca, anh không thể đốt truyện của em. Đó chính là tim gan của em... Em biết rồi... Em biết rồi. Em sẽ quay về cửa nhà để canh.... Được... Đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra...”

Hắn cúp máy, định lắm lắm gì đó, quay ra bị Thanh Huyền kẻ dao nhỏ vào cổ, sợ đến mức rơi cả điện thoại.

“Đại hiệp tha mạng.”

Vô dụng đến bậc này... Thanh Huyền buồn bực, tay cũng không thả lỏng, ấn hơi mạnh chút.

“Ai bảo anh theo dõi tôi?”

“Ồi, nhẹ tay cẩn thận. Đại tì, tôi nói, tôi nói hết. Chị buông dao được không?”

Theo dõi người ta giờ không có đạo đức nghề nghiệp vậy sao? Thanh Huyền buông dao nhỏ ra, thấy người kia thở phào nhẹ nhõm có chút buồn cười.

“Đại tì, chị luyện võ công bí tịch nào vậy? Lúc nãy rõ ràng tôi theo sát chị nhưng chị lại biến mất nhanh như vậy. Còn nữa, rõ ràng...”

Thanh Huyền lười nghe lời nhải, cầm dao kẻ cổ gã, gã ngay lập tức yên lặng. Một hai lần còn có hứng đáp, nhưng nói quá nhiều thì thực phiền.

“Ai bảo cậu theo dõi tôi?”

“Là đại ca... Á á em nói, là anh Giang.”

“Giang nào?” Thanh Huyền nhíu mày

“Giang đại ca, là Giang Nhất Soái.” Gã meo meo “Anh Giang nói chỉ cần theo sát và báo cáo mỗi ngày chị đi đâu, làm gì thôi.”

“Giang Nhất Soái là ai?” Cô không biết người này.

“Chị hai, em cũng chỉ là người làm việc. Em cũng chỉ nghe danh Giang đại ca chứ chưa biết thực hư thế nào. Chị tha cho em đi.”

Hắn là nói thật. Vì vậy Thanh Huyền càng khó hiểu, cũng lười nghe hắn lời nhải, trực tiếp đánh ngất rồi đi về. Có điều cái tên họ Giang này có thù hằn gì với cô sao? Vì sao lại theo dõi cô?

Thanh Huyền cũng nhanh quên chuyện này, vì sau đó người theo dõi cũng biến mất. Có điều thỉnh thoảng cô sẽ nhận được đồ. Mỗi tháng đều đặn vào 15, đồ sẽ chuyển thẳng đến kí túc xá. Không đề tên người gửi. Thanh Huyền biết là ai. Có điều hương liệu ở trong đó Thanh Huyền khá thích. Cô không thể đốt ở trường nên sẽ mang về cuối tuần đốt. Đương nhiên đó là chuyện tiếp sau này.

Đến ngày đại hội thể dục thể thao, Thanh Huyền chuẩn bị kĩ càng, cũng không có áp lực tâm lí. Mấy vòng đầu, cô luôn giữ vững vị trí trong top 3. Khoảng ba vòng sau thì người ở vị trí thứ hai cũng đuối dần, cô và một nữ sinh áo số 6 phân hạng nhất nhì. Vòng cuối, Thanh Huyền tăng tốc, nữ sinh kia cũng không vừa. Hai người bám đuôi sát nhau. Cuối cùng Thanh Huyền về nhì do chân không dài bằng người ta. 0,01s cả lớp tiếc nuối nhưng hoan hô hết mình.

Hạ Hà giành thứ nhất chạy 50m, 100m và giải nhì nhảy cao nữ. Lớp 10A1 xếp thứ nhất khối. Đội cổ vũ của Kiều Dương cũng cực kì nổi bật trong sân trường.

Thanh Huyền mỉm cười. Lúc này có đứa bé gọi cô, đưa cho cô một lá thư. Thanh Huyền nhận nó, mở ra xem. Cô cảm thấy cả người lạnh ngắt. Cô cố gắng giữ bình tĩnh hỏi em bé ai đưa bức thư. Cô bé lắc đầu nói một chú cao cao đội mũ, nhưng người đã đi rồi.

“Tiểu Huyền sao vậy? Mặt mũi trắng bệch rồi.” Tạ Na lo lắng

“Không sao.” Tay cô vò nát bức thư “Có lẽ hơi mệt.”

“Vậy chúng ta về kí túc xá trước.”

“Được.”

Trong lá thư, nét chữ bằng bút lông cứng cáp, quen thuộc chỉ mang dòng chữ “Chúc mừng” nhưng khiến cô lạnh cả người.

Người đó, ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Thanh Huyền cảm nhận thấy hấn đã đến, nhưng hấn lại không can dự vào cuộc sống của cô. Cũng giống như trước đây, cô hiểu hấn, bởi sẽ có ngày hấn sẽ lại đến, cũng giống như trước đây vậy.

Mỗi tháng cô sẽ nhận được loại hương liệu mà mình muốn có. Hấn vẫn dùng cách thức như vậy len lỏi vào cuộc sống của cô. Thanh Huyền biết, với tính cách và khả năng của người kia, hấn hiện tại chưa hài lòng với cuộc sống của mình nên chưa xuất hiện. Thanh Huyền bỗng có chút chờ mong người nọ xuất hiện như thế nào.

Thím Trương nghỉ việc. Thanh Huyền có chút phiền não. Cô không muốn thuê giúp việc theo giờ, lại càng lười dọn dẹp nhà hơn. Muốn thím Trương giới thiệu một người đáng tin thì Dạ Vũ đến.

Đây cũng là lần đầu tiên Dạ Vũ vào nhà Thanh Huyền. Mặc dù ở cùng khu căn hộ, thậm chí gần nhau nhưng hai người không có qua lại nhiều. Thanh Huyền rót cốc nước đưa cho Dạ Vũ. Hấn trầm mặc một chút, có chút khó mở lời.

“Đừng nói cậu sang đây chỉ để uống một cốc nước.” Thanh Huyền mỉm cười

“Tôi nghe nói cậu muốn tìm người giúp việc mới. Cậu đã tìm được chưa?” Dạ Vũ đặt cốc nước xuống, có chút thấp thỏm

Thanh Huyền đoán ra ý cậu ta. Cô cũng biết hoàn cảnh gia đình Dạ Vũ một chút. Cô đồng tình, nhưng tuyệt không có ý thương hại. Người đáng thương trên đời còn nhiều, bất hạnh lại càng vô số. Cô không thể quản hết mọi chuyện.

“Còn chưa đâu.” Thanh Huyền đặt cốc nước xuống “Cậu muốn giới thiệu người sao?”

“Mẹ mình có thể nhận việc này.” Dạ Vũ giọng cố bình tĩnh “Lần trước cậu cũng gặp qua bà rồi đấy. Nếu có thể, thử cho bà ấy nhận công việc này được không?”

Thanh Huyền tuyệt nhiên không có ý tưởng muốn nhận mẹ Dạ Vũ. Đơn giản vì hai người là bạn học, mỗi ngày gặp nhau, như vậy tư thái Dạ Vũ dường như đã thấp hơn cô một bậc. Thiếu niên tâm tính luôn có chút xúc động khó hiểu, sẽ ngại ngùng. Nhưng nhìn bàn tay đang nắm chặt của Dạ Vũ, cô biết cậu ta khấn trương.

“Tôi là một chủ nhà khó tính, cũng sẽ không vì đó là mẹ cậu mà nhân nhượng. Nếu làm tốt thì không sao, không hợp với yêu cầu của tôi thì thật xin lỗi, tôi chỉ có thể tìm người khác.”

“Được. Có điều kiêng kị gì cậu cứ nói thẳng. Để mình gọi mẹ sang.” Dạ Vũ có chút thờ phào

Không hiểu sao Thanh Huyền có chút tiếc nuối. Sống ở cổ đại một đời, cô vẫn là một kẻ mềm lòng như vậy. Ở tuổi này kiếp trước, có lẽ nam nhi lập nghiệp cũng không phải nhỏ, nhưng ở hiện đại, những đứa trẻ được nuông chiều ngày càng không muốn lớn. Những đứa trẻ trưởng thành sớm, luôn phải chịu qua những nỗi đau thống khổ. Bản thân cô như vậy, lại luôn không muốn nhìn người khác như mình. Tính cách này, quả thực quá mâu thuẫn rồi.

Cũng chưa tới một phút, chuông cửa lại vang. Lần này chỉ có mình người phụ nữ lần trước Thanh Huyền đã gặp. Cô lễ phép mời mẹ Dạ Vũ vào nhà. Người phụ nữ có hơi khấn trương. Thanh Huyền bưng cốc nước mới ra, nhìn mẹ Dạ.

“Công việc nhà cháu cũng không nhiều. Mỗi tuần cháu chỉ về có hai ngày. Công việc dọn nhà mỗi ngày, cháu cũng không nhắc lại. Một số lưu ý cháu sẽ viết lại. Cuối tuần cô nấu cơm ngày ba bữa cho cháu nữa là được. Đồ đạc trong nhà cũng không cần loạn đung. Cháu cũng sẽ không vì cô là mẹ của Dạ Vũ mà để xáo trộn nếp sống của cháu, cô đồng ý chứ?”

Có lẽ mẹ Dạ không ngờ cô thẳng thắn như thế. Nhưng nhiều hơn là cảm thấy nhẹ nhõm. Bà hiểu tình cảnh hiện giờ của mình. Chị dâu suốt ngày tri triết triết nghiến. Bố mẹ cũng đã già, khó mà áp trụ. Nếu không có công việc ổn định, tốt nhất chuyển khỏi đây thì tháng ngày của bà mới ngóc lên được. Tiểu Vũ không lo lắm, nó còn có tiền học bổng. Nhưng còn Dạ Tuyết, con bé mới lớp 5. Tương lai hai đứa trẻ còn dài. Bà cũng không thể vì chồng mà phá hoại hai đứa nhỏ. Giờ bà chỉ có thể nhận những công việc lao động tay chân. Sức khỏe của bà mới hồi phục, cũng chưa đi ra tìm việc được thì con trai

lớn bỗng dung hỏi bà có muốn nhận việc không. Trước đó thím Trương cũng nói muốn giới thiệu việc cho bà.

“Được, cô biết rồi.” Dạ Nguyệt cười

“Cô vẫn có thể kiếm thêm việc bên ngoài nếu đảm bảo tiến độ làm việc. Có điều năm sau cháu sẽ không học ở kí túc xá nữa, nên nếu cô có ý định thì nói cho cháu biết trước. Đương nhiên tiền lương cũng sẽ giống thím Trương.”

Ở bên này, vị tứ hoàng tử đang hoang mang không phân biệt được thực mơ. Hắn đã ý thức được đây là nơi khác với thế giới của hắn, cũng xác định người kia đang ở đây. Có điều thân phận hiện giờ hắn không thể chấp nhận. Ảnh đế gì, chung qui cũng chỉ là con hát, làm trò cho đời.

Trương Thanh Huyền quả thực hiểu hắn. Thân phận hiện tại, hắn không dám quang minh chính đại đứng trước mặt nàng. Cũng giống như trước, chỉ khi ở đỉnh vinh quang, hắn mới đến trước mặt nàng. Có điều, một lần vượt mặt nàng không có nghĩa lần này lại để nàng biến mất. Trước mắt tìm hiểu và dung nạp vào thế giới này, chính là điều hàng đầu.

Kết thúc lớp 10, Thanh Huyền xin chuyển về nhà, không ở kí túc nữa.

Mẹ Dạ Vũ làm việc cũng không có sai sót, cô cũng vui vẻ hòa thuận ở chung. Tay nghề nấu nướng của bà còn tốt hơn thím Trương, điều này cô rất thích. Thỉnh thoảng cuối tuần, cô không muốn ăn cơm nhà sẽ báo trước, một mình đi phượt gần ngày. Cuộc sống thoải mái trôi qua.

Thư tay của người kia sẽ được gửi kèm với hương liệu. Không có hỏi thăm mùi mẫn, mỗi lần chỉ vài dòng thơ, thủy chung không kèm thông tin cá nhân.

Thanh Huyền tiếp tục viết truyện tiếp theo. Câu chuyện kết thúc khi Thanh Thanh chết. Nhiều độc giả la ó muốn cô viết lại, nhưng Thanh Huyền không có phản hồi. Sau đó, có một người gửi thẳng bài viết về kết cục tự sáng tác. Thanh Huyền không biết lúc đó mình cảm thấy như thế nào. Tứ hoàng tử ôm tro cốt của Trương Thanh Thanh, ngày ngày cười thầm cô ngốc. Anh ta sống không qua bốn mươi tuổi thì mất. Lại sau đó, tình duyên đã trở thành người hiện đại, quyết định lần này sẽ không buông tay.

Hiển nhiên cái kết này được nhiều người thích hơn. Có người còn trêu ghẹo, không lẽ tác giả chính là Thanh Thanh còn người viết kết chính là tứ hoàng tử sống lại.

Bạn quả nhiên là tinh ý. Thanh Huyền cảm thán. Đó chính là sự thật. Có điều Thanh Huyền không giỏi về công nghệ, khó lòng tìm kiếm ID người đăng bài.

Dường như hai thế, người hiểu rõ cô cũng chỉ có hắn. Cũng như trong thế giới này, cô là người duy nhất có thể sẻ chia với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp mặt

Nghỉ hè, cũng lại gần đến sinh nhật của Thanh Huyền. Cô có chút ngẩn ngơ. Hè năm đó, cô 15 tuổi đã xuyên không trở về cổ đại. Cũng vào mùa hè, khi tứ hoàng tử lên ngôi, cô tự sát. Chuyện như mới ngày hôm qua thôi, nhưng quả thực đã qua một đời.

Hè năm nay, cô định đón sinh nhật một mình. Thanh Huyền lên xe, đi về phía nghĩa trang. Sinh nhật cô cũng là ngày giỗ cha mẹ. Tâm trạng của cô đã không còn nặng nề như lúc đầu. Có lẽ, thời gian quả thực chính là thuốc chữa lành tốt nhất.

Cầm bó hoa đi chậm về phía mộ phần, ánh nắng có chút gay gắt khiến Thanh Huyền cảm thấy không thoải mái. Cô vừa đi vừa nhìn. Nói thật bất hiểu, nhưng đây là lần thứ hai cô về mộ. Lần đầu tiên là sau khi tỉnh lại, bác cả nhắc nhở cô mới nhớ tới. Lần thứ hai chính là hôm nay.

Đặt hoa quả xuống, thấp nén nhang thơm, Thanh Huyền yên lặng nhìn hình ảnh nam nữ trên đá. Đây chính là cha mẹ nàng kiếp này. Thanh Huyền khẽ khẽ mỉm cười.

“Cha, mẹ. Con gái bất hiếu, giờ mới đến thăm hai người.”

“Cha mẹ có thể yên tâm. Giờ con sống rất tốt. Con không còn là đứa trẻ 15 tuổi năm đó nữa. Cũng sẽ không còn thương tâm quá nhiều. Bởi vì đã qua không chỉ một lần chết.”

“Nghe thật khó tin phải không? Nhưng chắc chắn hai người tin con chứ? Hai người chắc chắn đã đưa con về bên này, để con tiếp tục sống. Mẹ, người hay mắng con ngốc, nhưng người càng ngốc hơn. Rõ ràng có thể tự bảo vệ bản thân, lại bảo vệ đứa ngốc này.”

“Cha, người bảo con phải tự lập. Con vẫn luôn có một mình. Con đã vượt qua cung cấm một mình, dựa vào bản lĩnh cha đã bảo để sống sót. Nhưng con mệt mỏi lắm. Vì sao hai người còn kéo con trở lại?”

“Con muốn sống thật vui vẻ. Cha mẹ nhất định cũng mong như vậy có phải không? Giờ con chỉ sống vì mình. Cha mẹ cũng mau đi đâu thôi đi thôi.”

Đến lúc này cô vẫn còn nhớ, khi ở trong long hân, nàng loáng thoáng thấy bóng dáng hai người. Mẹ cô cười khẽ, ánh mắt có chút buồn. Cha cô nghiêm nghị đứng bên cạnh, nói với cô rằng con gái phải tự lập, phải tự cường, sao có thể vì việc như vậy mà chết.

Họ đã kéo cô về hiện tại.

Thanh Huyền đứng dậy. Có lẽ quỳ đã lâu, chân có chút tê nên khi đứng bị loạn choạng. Một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô. Thanh Huyền giật mình, có chút ngây dại. Chủ nhân của cánh tay ấy cao hơn cô cả cái đầu. Hắn mặc sơ mi trắng, đeo một cặp kính đen, đội mũ. Nụ cười hơi nhếch lên cũng đủ tiết lộ chủ nhân của nụ cười này đang cao hứng. Thậm chí, không cần nhìn vào đôi mắt hắn, Thanh Huyền cũng rõ cảm xúc của hắn. Có điều, cô rất nhanh tinh táo lại, tránh thoát khỏi cánh tay ấy.

“Cảm ơn.”

Thanh Huyền đứng vững, cũng không vội bỏ đi. Nam nhân bỗng trở nên có chút thay đổi. Hắn nhìn cô gái đang sửa sang lại hoa quả rồi đứng dậy đi mất mà không nhìn lại hắn có một lần, bỗng dưng thấy hốt hoảng.

“Huyền Huyền...”

Thanh Huyền có chút run, nhưng vẫn không dừng lại. Người đằng sau bỗng đuổi theo, kéo giật cô lại. Thanh Huyền bị đập mặt vào ngực người kia. Cả người bỗng bị ghì chặt khiến cô có chút khó chịu.

“Huyền Huyền” Giọng hắn thì thào “Hòang thái phi, trăm tim nàng lâu lắm rồi.”

Thanh Huyền cứng đờ, không dám dấy dựa nữa. Dầu biết người đó cũng tởi, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, lại có chút khó xử.

“Chú à, chú nhận nhầm người phải không? Còn trăm với hòang thái phi. Chú cũng đâu phải diễn viên chứ?”

Nam tử trước mắt cứng đờ. Có điều hắn rất nhanh tinh táo lại, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ghì chặt Thanh Huyền thêm chút nữa, trong giọng đã pha chút câu kinh.

“Trương Thanh Huyền. Nàng được lắm! Lần này nàng chạy không thoát đâu.”

Trương Thanh Huyền có chút ngẩn ra. Cô nhìn ra xung quanh. Nghĩa trang tuy rằng vắng vẻ, nhưng không phải không có người. Bên kia, quân trang đang nhìn về phía này. Có vẻ như chỉ cần cô kêu lên thì lão sẽ lao ran gay lập tức. Nam nhân trước mắt thấy Thanh Huyền rõ ràng không để ý lời của hắn, có chút giận dữ.

“Nàng quả nhiên là sắt đá... Rõ ràng biết là ta...”

“Chú à, ở đây không hợp nói chuyện. Quân trang có vẻ muốn lao ra làm sứ giả chính nghĩa lắm rồi. Chú không muốn vào gặp cảnh sát chứ?”

“Trăm cũng không sợ.” Hắn tức thì lấy lại khí phách “Chỉ là đám lính gác thường ấy, sao có thể động đến trăm.”

Thanh Huyền hết nói. Kẻ này, phát ngôn như vậy tại sao vẫn chưa bị đưa vào bệnh viện cơ chứ? Chẳng lẽ người xung quanh hắn cũng điên hết rồi?

“Âu Dương Thiên Minh! Người còn muốn đứng phoir nắng nhưng ta muốn về.”

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Minh mới giật mình. Hắn lấy mũ của mình đội lên cho Thanh Huyền. Sau đó hài lòng cười. Thanh Huyền chịu gọi tên hắn, như vậy là cô đã nhận hắn rồi.

“Đi thôi.”

Cô cũng mặc kệ ông chủ cười hắc hắc như trộm được gạo này. Ai có thể tin được Tứ hòang tử Âu Dương Thiên Minh anh tuấn một đời giờ giống hệt một gã biến thái cười ngu ngốc chứ?

Ra khỏi nghĩa trang, hắn lập tức kéo cô lên xe, ra lệnh lái xe đi rồi đóng cửa ngăn cách. Chiếc xe này rõ ràng là hàng đắt tiền. Tiện nghi đầy đủ, còn có cửa cách âm giữa đằng trước và phía sau. Thanh Huyền cũng mặc kệ, để cho hắn nhìn ngắm đủ mới bắt đầu đi lên tiếng.

“Chú đừng nhìn tôi như vậy, sẽ khiến tôi không thoải mái.”

“A Minh.”

“Hả?”

“Gọi ta là A Minh. Trước đây nàng cũng gọi ta như vậy.”

Tim Thanh Huyền thực sự rét lạnh. Ai nói cho nàng cái gã vờ bán manh này là ai? Nhất định là mạo danh người kia phải không?

“Ta năm nay mới có 30 tuổi, không được gọi là chú.”

Ta mới 16 có được không? Thanh Huyền rất muốn gào vào mặt gã, song cô yên lặng.

Hắn cũng không nói nữa. Chỉ là nhìn cô. Bàn tay to lớn bao trùm lấy tay cô, nghịch nghịch những ngón tay. Trên tay có vết sẹo dài do tai nạn để lại. Hắn cứ vuốt mãi vết sẹo, ánh mắt tựa hồ càng ngày càng phiền não táo bạo.

Xe dừng lại. Gã tài xế riêng gõ cửa một tiếng thông báo đã đến. Đây cũng không phải tiểu khu nhà cô. Âu Dương Thiên Minh cũng mặc kệ, kéo cửa xe, rất thân sĩ mời Thanh Huyền xuống. Bây giờ cô mới để ý, đây là khu biệt thự cao cấp nhất thành phố. Người ở đây không có tiền, có thể thì không vào được. Cô bất chợt nhìn lại hắn. Người này, rốt cục đã trải qua như thế nào? Hắn hiện giờ có thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thân phận

"Đi thôi."

Thấy Thanh Huyền chán chừ, Âu Dương Thiên Minh bắt được tay nàng bắt đầu lôi kéo.

Biệt thự trong khu cao cấp, xe xịn, thái độ vẫn như trước. Thanh Huyền hơi nhếch môi vui vẻ. Rất nhanh, cô lại đánh mặt lại, làm bộ như không để ý bước vào.

"Huyền Huyền, nàng muốn uống gì?"

"Tùy tiện"

Thanh Huyền ngồi trên ghế nhưng ánh mắt vẫn xem kiến trúc ngôi nhà. Biệt thự hiện đại bị hắn biến thành nửa cổ nửa hiện đại, nửa tây nửa ta nhìn trông đến buồn cười. Bàn trà, bình phong cổ đi cạnh đèn chùm hiện đại. Phù điêu, câu đối, bên cạnh là tranh Picasso. Sofa bên cạnh vẫn có sập gỗ. Nhìn ra hoàn toàn là tùy hứng tùy tiện sắp đặt.

"Ta muốn uống trà nàng pha."

Âu Dương Thiên Minh phụng phịu sắp xếp đầy đủ dụng cụ pha trà xuống bàn. Thanh Huyền nhìn hắn, lại nhìn bàn trà, rõ ràng không có ý động thủ. Hai người nhìn nhau thật lâu, lâu đến độ trên mặt Âu Dương Thiên Minh không không chế được mà xụ xuống, tự cầm lấy ấm pha. Rõ ràng hắn là hoàng đế, lại phải hạ mình đi pha trà. Người nào đó quên mất rằng, lấy thân phận đề, Thanh Huyền vẫn là "mẹ ghê" của hắn.

Hương trà thoang thoang, khói nước lượn lờ. Thanh Huyền có chút thả lỏng, mỉm cười nhìn người kia. Nam nhân chăm chú tram trà rót nước, thật sự có chút lôi cuốn. Thấy hắn ngẩng đầu lên, Thanh Huyền lại làm bộ nghiêm túc.

"Nàng thật quá đáng." Âu Dương đặt chén trà xuống "Đã chết coi như hết ư? Cũng không ngấm lại xem bỏ lại trăm sẽ có chuyện gì."

"Chúng ta là bối phận..."

"Bối phận cái gì? Chỉ cần một mối hòa, sau đó nàng lấy thân phận con nuôi của Trương tướng quân vào cung, ai dám nói gì?"

"Sau đó thì sao? Nhìn người vẫn một hậu cung, còn phải cam chịu tình cảnh, tiếp tục đấu đá sao?"

Âu Dương Thiên Minh ngắt người. Lại nghe nàng nói tiếp.

"Người vẫn chưa hiểu sao? Thứ không có được vĩnh viễn là tốt nhất. Nếu người thuận lợi có được ta, tiếp theo sẽ thế nào? Ta cũng chỉ là một nữ nhân trong cung, đợi người sủng ái ban mưa móc. Không có người sủng ái, ta sẽ chết. Thế nhưng ta chết, người lại thế nào? Nhìn đoạn kết kia, người cho rằng ta tin tưởng người sẽ ôm tro cốt của ta bên người sao? Đường nhiên có thể, đó được thành lập trên tiêu chí ta đã chết. Bởi vì người không có được ta nên người hận."

"Nàng vẫn độc miệng và sắc bén như vậy."

Thanh Huyền không nói gì. Có lẽ tính cách như vậy nên cô mới quyết định tự tử. Ích kỉ, không chịu trách nhiệm. Cô sống sót đến cuối cuộc chính biến, chỉ để chắc chắn Trương tướng quân sống sót. Có lẽ Thanh Huyền chỉ nhận định, người cô nợ chỉ có Trương tướng quân.

"Nói như vậy, hiện tại xã hội 1 vợ 1 chồng, nàng đồng ý gả cho ta chứ?" Âu Dương Thiên Minh mắt sáng lên

Uy, nhằm trọng điểm có được không? Thanh Huyền bị hỏi có chút ngơ ngác.

Trước đây, không nghĩ đến có thể gặp lại người đó, không nghĩ đến sẽ làm gì tiếp theo. Nhưng là cô không bài xích. Nghĩ đến cuộc sống sau này, cũng không còn là một mình trôi qua, có chút chờ mong. Mặc dù lí trí nói với Thanh Huyền, thân phận hai người vẫn là một thử thách. Âu Dương Thiên Minh là ảnh đế, mặc dù đã ngừng đóng phim, nhưng chuyện đời tư vẫn bị soi mói. Thanh Huyền ghét tất cả những điều làm đảo lộn cuộc sống của mình. Cô chỉ mong muốn bình thân mà sống. Bàn tay bỗng bị siết chặt. Thanh Huyền hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

"Không cần suy nghĩ. Việc gì cũng có ta giải quyết, sẽ không để nàng gặp rắc rối."

Ánh mắt hắn rất kiên định. Nam nhân 30 tuổi, đang trong độ tuổi hoàng kim luôn có sức hấp dẫn. Hơn nữa, hắn có một túi da đẹp, cực kì hút hồn. Hắn hiểu cô, hiểu rõ tính tình của cô. Thanh Huyền mỉm cười.

Đúng lúc này, điện thoại của Âu Dương Thiên Minh reo. Hắn phớt lờ nhìn trên màn hình, là trợ lí của hắn. Hắn không thương tiếc tắt máy, nhưng có vẻ như vị trợ lí này không gọi được thì không bỏ cuộc. Thanh Huyền rút tay của mình ra, ra hiệu cho hắn nghe điện thoại.

"Tốt nhất là có chuyện cực quan trọng, không tôi sẽ sa thải cậu." Âu Dương Thiên Minh phớt lờ chán ghét lên.

"Là chuyện cực quan trọng." Vị trợ lí giọng có chút nghẹn ngào. "Có phải anh vừa từ nghĩa trang về không? Có người chụp được ảnh của anh và một cô gái, hiện tại đã âm ỹ lên rồi."

"Mẹ kiếp, tôi hẹn hò với ai cũng quan tâm. Bọn họ rồi việc à?" Âu Dương Thiên Minh đáp "Việc như vậy cũng gọi. Tuyên bố tôi có bạn gái đi, vậy là xong."

"Anh Minh..." Trợ lí rất muốn khóc "Anh vừa rút khỏi không bao lâu đã có tin có bạn gái không ổn. Hơn nữa, nếu đúng là cô gái anh vẫn tìm, cô ấy mới 16, còn chưa đủ tuổi vị thành niên, sẽ bị dư luận bóp méo đi rất khó coi. Anh cũng không muốn người mình thích bị nói xấu đúng không?" Trợ lí cố gắng dụ dỗ

"Hừ..."

Ánh mắt Âu Dương Thiên Minh sa sầm. Những kẻ đó muốn làm tổn thương Huyền Huyền, không được! Xã hội hiện đại thật bất tiện. 16 tuổi không phải đã gả được sao, hiện nay còn phải 18. Vị hoàng thượng này rất bất mãn vì xã hội hiện nay. Làm hoàng thượng đã phải nghe quần thần phân ưu, hôm nay sủng ái ai, ngày mai ngủ cùng ai cũng quan tâm, hiện nay ở hiện đại, làm diễn viên cũng bị chó săn xem xét đi với ai làm gì, còn không được xử lí tùy tiện.

"Được rồi, đã biết." Hắn tắt máy

"Tôi về đây." Thanh Huyền đứng lên

"Đừng." Âu Dương Thiên Minh vội vàng "Chúng ta còn đang nói chuyện mà."

"Chúng ta mới gặp nhau chưa được 1 tiếng đã có người làm phiền." Thanh Huyền liếc mắt "Chùng nào giải quyết xong thì nói chuyện tiếp."

Âu Dương Thiên Minh xụ mặt. Hắn cũng đâu muốn a. Thân phận cái loại này, vẫn là làm người bình thường không ai quản tốt lắm

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phản ứng

Cuối cùng Âu Dương Thiên Minh vẫn phải nhượng bộ đưa Thanh Huyền về. Có điều, hắn đã lấy được số điện thoại của Thanh Huyền, lưu số của mình vào máy cô. Hắn rất hài lòng lưu A Minh vào.

Trên đường trở về, Thanh Huyền mở máy đọc tin tức. Bức đầu tiên chụp Âu Dương Thiên Minh đội mũ, đeo kính, cô đứng quay lưng lại nhưng rõ ràng tay đang bị hắn giằng. Hình ảnh thứ hai cô đội mũ của Âu Dương Thiên Minh, bị hắn kéo vào xe được chụp từ xa. Nhìn từ góc độ này, thấy rõ động tác của hắn khá thô lỗ, có lẽ là vị quản trang kia chụp. Không biết làm thế nào có thể lan đi nhanh như vậy. Bài viết đầu tiên là của vị quản trang kia, chỉ đơn giản là "Thật chà hiểu giới trẻ bây giờ, đến nghĩa trang cũng không yên."

Bên dưới bình luận chóng mặt, lượt chia sẻ rất nhanh. Vị quản trang này không may trong nhà có cô cháu gái là fan ruột Âu Dương, rất nhanh mắt sắc nhận ra, bắt đầu chia sẻ.

"Năm tào, thần tượng của tôi bị nói xấu."

"Aaaa... Không thể nào!!! Chồng tôi có con gái riêng sao?"

"Lâu trên chú ý, là chồng tôi đi với tiểu tam."

"Không phải đâu, mọi người không chú ý địa điểm sao? Hẹn hò ai ra nghĩa trang?"

"Ồi mọi người không để ý sao, lâu chủ nói hai người tranh chấp. Nhìn tuổi tác, chẳng lẽ là Âu Dương đại thần làm việc có lỗi với nữ nhân, sinh ra tiểu thư nhỏ, cuối cùng nữ nhân kia chết, con gái nhỏ hận cha chỉ chú ý sự nghiệp?"

"Lâu trên trí tưởng tượng thật phong phú..."

"Sự thật chỉ có một."

".... Đại thần có con gái riêng sao? Không phải đâu."

Trí tưởng tượng thật phong phú. Thanh Huyền mỉm cười. Cô năm nay mới 16 tuổi, dáng người có chút gầy, nhưng cũng đã cao 1m6. Nhìn bên ngoài mặc dù không thể đảm bảo tuổi tác, hơn nữa ảnh xa có chút không rõ, nhưng đứng cạnh Âu Dương Thiên Minh 1m9, quả có chút giống chim non.

Không biết ai thuê thủy quân, nhưng chiều hướng Âu Dương Thiên Minh có con gái riêng lan chóng mặt. Mọi người bắt đầu điều tra đến cô gái trong ảnh. Có người mất sắc phát hiện.

"Áo là mẫu mới năm nay của Lunar, quần là số lượng có hạn của Valentine, túi xách cũng là mẫu mới của Channel. Năm nào, đây chính là được bao nuôi trong truyền thuyết sao?"

"Đại thần, tôi cũng muốn được bao nuôi."

"Không phải đâu, là tiểu thím tươi mới sao? "

"Hừ, chắc chắn là tiểu tiện nhân muốn ăn bám đại thần."

"Tiểu tiện nhân cút đi."

Cũng có không ít lời khó nghe. Thanh Huyền tắt máy, hơi dựa vào ghế chợp mắt.

"Đến."

Không bao lâu, giọng Âu Dương Thiên Minh nhẹ nhàng bên tai khiến cô miễn cưỡng mở mắt. Đã đến dưới tiểu khu nhà cô. Chỗ này cũng có đăng kí, không có chứng minh không vào được. Thanh Huyền lấy chứng minh đưa cho bảo vệ tiểu khu. Xe thông qua đi tiếp vào.

"Không mời anh lên uống nước sao?" Âu Dương Thiên Minh dò hỏi

"Chúng ta vừa uống trà xong." Thanh Huyền nhún mày

"Không giống với." Âu Dương xụ mặt "Đó là trà nhà anh. Giờ anh muốn uống trà nhà em."

"Tôi không có trà." Nghĩ lát lại nói "Cũng không có cà phê hay nước ngọt. Nước sôi cũng chưa đun."

"Vậy anh có thể chờ." Mắt hần sáng lên

"Đi về giải quyết sạch chuyện kia đã." Thanh Huyền liếc mắt "Vị cha phụ tình bạc nghĩa của con."

"Đừng... không phải nói tình yêu không phân biệt tuổi tác sao?" Hần bị thương

"Còn không phân biệt cả giới tính, giống nòi nữa." Thanh Huyền cười

"Không cần khâu vị quá nặng, ta chỉ cần nàng thôi."

"Được rồi, về đi, tôi không muốn lại bị chụp trộm."

"Nhớ nhận điện thoại, đừng hòng có thể lơ anh nữa." Âu Dương Thiên Minh cười

Trở về nhà, Thanh Huyền thả người xuống ghế sa lông. Còn chưa kịp làm gì, chuông điện thoại đã reo. Nhìn màn hình hiển thị A Minh, Thanh Huyền dứt khoát tắt máy. Có điều, hần có vẻ kiên trì. Rót cục đến lần thứ 3, Thanh Huyền nhấc máy.

"Sao không nghe máy?" Giọng hần hờn dỗi

"Vừa mới gặp nhau, anh còn gọi cái gì?"

"Anh muốn chắc chắn đây không là mơ." Hắn trầm mặc một chút "Huyền Huyền, lần này anh sẽ không buông tay. Em cũng đừng hòng trốn thoát."

Thanh Huyền không nói gì. Bên kia, Âu Dương Thiên Minh đợi cô ngắt máy trước mới tắt máy. Cô trốn hắn đủ lâu, hắn cũng không muốn thông thả chờ đợi nữa. Cô gái nhỏ này ngại phiền phức, vậy hắn sẽ loại bỏ phiền phức quanh hai người.

Tính cách Âu Dương Thiên Minh rất biết nhẫn nại. Nhưng hắn cũng là một người cực nóng tính. Hắn có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, tâm có thể cực ngoan, cũng lại rất biết khống chế nhân tâm. Với thời đại này, hắn không tin người dưới lại không xử lý được. Tuy nhiên, hắn vẫn phải lên tiếng phát ngôn. Nếu không đối với danh dự Thanh Huyền cũng không tốt.

Cũng chưa đến một ngày, tin đồn bị chìm chìm vì bên này đưa ra lịch hẹn của Âu Dương Thiên Minh, nói rằng giờ đó hắn có việc. Với lại bằng camera máy điện thoại, chụp từ xa, lại chỉ thấy bóng người nên không rõ ràng lắm.

"Đã bảo mà, làm sao đại thần có thể hẹn hò được."

"Chắc chắn là Âu Dương Thiên Minh. Nhìn đi, loại xe này tôi từng thấy anh ấy đi."

"Chắc là do giống nhau nên nhận nhầm thôi. Cũng chỉ có cái bóng lưng. Đàn ông lái ô tô cao 1m9 thiếu sao?"

"Thật sự ăn no rừng mờ. Rõ ràng đó không là đại thần."

Đương nhiên bình luận còn nhiều. Xét cho cùng, những vụ lùm xùm show biz chưa bao giờ thiếu. Muốn nổi tiếng nhờ ảnh trên mạng cũng không thiếu. Fans được đại thần tiêm một liều an tâm, cũng sẽ không truy xét nữa. Rất nhanh, tin tức mới được thay thế nóng hổi hơn. Ảnh hậu Tạ Liên Anh về nước sau liên hoan phim quốc tế, mang lại giải thưởng lớn.

Lại nói, Tạ Liên Anh nổi cùng thời với Âu Dương Thiên Minh, năm nay 27 tuổi. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, diễn kỹ khỏi bàn. Hơn nữa, Tạ Liên Anh và Âu Dương Thiên Minh cùng một nhà đầu tư đi lên, cùng diễn vai đầu là một cặp, cũng có nhiều JQ được báo đăng tin. Có điều sau khi chấm dứt hợp đồng với công ty 5 năm trước, Âu Dương Thiên Minh không đóng phim nữa, mà Tạ Liên Anh tiếp tục sự nghiệp phát triển. Tạ Liên Anh cũng đã từng nói rất thích phong cách của Âu Dương, hai người chỉ là bạn.

Nhưng ai tin?

Giới giải trí chính là như vậy. Càng giải thích che dấu càng có vẻ như hai người thực sự có gì. Không ít fans phấn couple này. Có điều Âu Dương Thiên Minh làm người lạnh lùng, hiếm khi thấy hắn cập nhật trạng thái, đừng mong hắn công khai cái gì. Đây cũng là nan đề của Âu Dương Thiên Minh, bởi căn bản hắn tính tảo nhớ lại toàn bộ kiếp trước thì là vừa kết thúc bộ phim Võ Mị Nương, hắn trực tiếp bỏ nghiệp diễn. Ai còn đi đào bới trước đây hắn diễn thế nào, Âu Dương Thiên Minh tự nghĩ.

Có điều trợ lý lại bi ai rồi. Vì Tạ Liên Anh về nước trả lời phỏng vấn lại nói "Tôi muốn cảm ơn Thiên Minh, anh ấy đã giúp cho tôi rất nhiều trong việc diễn xuất và ủng hộ tôi về mặt tinh thần."

Thanh Huyền vốn dĩ không có hứng thú với giới giải trí, nhưng vừa gặp lại hắn, cũng muốn tìm hiểu đôi chút thân phận hiện tại của người kia liên mở mạng ra. Bài viết nóng bỏng giật tít khiến cô có chút tò mò nhấn vào. Sau đó, nở nụ cười lạnh.

A, đây chẳng phải Tạ quý tần sao? Thật không ngờ lại có người giống cô ta.

Uy, sai trọng điểm có được không? Rõ ràng muốn xem tin tức Âu Dương Thiên Minh, tại sao lại dính dáng đến Tạ Liên Anh rồi. Có điều bài báo này thật có ý tứ. Hôm nay vừa ra Thiên Minh có con gái riêng hẹn hò linh tinh, vị ảnh hậu này vừa xuống máy bay đã phát ngôn như vậy, không khỏi khiến Thanh Huyền nghiền ngẫm.

Âu Dương Thiên Minh đang ngồi đọc báo cáo, bất chợt rung mình hất xì. Không lẽ Thanh Huyền nhớ hắn nên nhắc hắn? Hắn đang vui vẻ hơn hờ, lại nhận được điện thoại trợ lý, khuôn mặt lại tối đi vài phần.

Tạ Liên Anh là ai? Liên quan gì tới hắn?

Vừa lên mạng kiểm tra, hắn lại bị dọa hết hồn. Đây... không phải Tạ quý tần sao? Không đúng, không phải trọng điểm. Trọng điểm là Thanh Huyền đọc được cái này thì sao bây giờ? Trình tiết của hắn khó đảm bảo a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tạ Liên Anh

Tạ Liên Anh thả người lên ghế. Trợ lý thấy vậy vội vàng rót cho cô cốc nước. Điện thoại đặt trên bàn liên tục reo, trợ lý La Diêu Diêu thấy vậy, có chút không biết làm sao.

"Chị Liên Anh, là đại diện Lâm, chị không nghe máy sao?"

"Không cần, em về trước đi, không có việc gì không cần qua đây. Thời gian tới không có kịch bản, chúng ta có thể nghỉ ngơi một thời gian."

"Dạ. Chị Liên Anh, hôm nay làm như vậy, đại diện Lâm chắc chắn sẽ tức giận."

"Anh ta lúc nào thì vừa lòng?" Tạ Liên Anh nhếch môi "Em không cần để ý tới anh ta. Chuyện ngày hôm nay, có khi anh ta còn mừng thầm."

"Dạ. Chị Liên Anh, em về trước."

Căn nhà lại trở lại yên tĩnh. Tạ Liên Anh cầm điện thoại lên, 20 cuộc gọi nhờ đều đến từ Lâm Nam. Điện thoại lại rung, cô bắt máy.

"A, Tạ ảnh hậu giờ nổi danh rồi, cũng sắp quên Lâm Nam này rồi nhỉ?" Bên kia, giọng nói thấp phần khó chịu vang lên "Tạ Liên Anh, cô đừng tưởng vừa đạt giải nữ diễn viên xuất sắc liền có thể quay lưng với công ty. Cô nên nhớ, hợp đồng của cô vẫn còn 3 năm. Cô tốt nhất nên mong Âu Dương kia không phản ứng kịch liệt, không lại về mặt."

"Đã biết."

Cứ nghĩ rằng vương bài đại diện là tốt lắm, nhưng Lâm Nam tên này đúng là khiến người ta ghê tởm, ngay cả công ty này. Chỉ còn 3 năm nữa... Tạ Liên Anh thở dài.

Ngày trước nếu cô nghe lời Âu Dương, rút khỏi vòng giải trí thì tốt rồi. Hôm nay khi xuống sân bay, thấy tin tức của người kia, lời nói chưa kịp suy nghĩ đã nói ra đó làm Tạ Liên Anh nhận ra, bao lâu như vậy, là cô vẫn lừa mình dối người.

Cô thích Âu Dương Thiên Minh, người đã cùng cô từ khi vào nghề. Hai người từ những diễn viên nhỏ bé cùng nhau tiến đến xuất sắc. Cô thích Âu Dương cao ngạo lạnh lùng nhưng tinh tế, quan tâm đó.

Hắn từng đã cho cô cơ hội, cô lại bỏ lỡ. Bây giờ, Tạ Liên Anh muốn quay lại. Lời nói đó cũng là một lời thăm dò, thăm dò xem Âu Dương Thiên Minh thực sự có người mới hay không.

Điện thoại lại reo. Là trợ lý La. Tạ Liên Anh nhũm mày. Cô ấy vừa đi, sao đã lại gọi lại? Rốt cục vẫn nhắc máy. Bên kia, giọng La Diêu Diêu khá sốt sắng.

"Chị Liên Anh... Tiền bồi Âu Dương đã bình luận rồi. Có điều không tốt lắm. Chị lên xem đi. Bên kia em sẽ dẫn thủy quân."

Tạ Liên Anh trái tim nhảy bộp, vội vàng cất máy. Cô mau chóng mở máy ra, vào tài khoản cá nhân. Bên dưới bài viết, bình luận phá trăm nghìn. Rõ ràng nhất là dòng bình luận của Âu Dương Thiên Minh, mới có 10 phút, nhưng lại bị đẩy lên đầu tiên.

"Cảm ơn lời cảm ơn của cô. Tôi nghĩ không chỉ mình tôi ủng hộ mà fans hâm mộ của cô cũng là hậu phương vững chắc của cô. Tuy nhiên lần sau đừng nói như vậy, vợ tôi sẽ hiểu lầm."

Ở dưới, lướt bình luận càng nhiều. Có điều Tạ Liên Anh chẳng muốn xem. Cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ "vợ" của anh. Không thể tin, lại truy cập vào trang cá nhân. Đúng là người kia. Tuyệt không phải bị hack.

"Oa oa oa... Âu Dương boss nói có vợ.... Tôi vừa vào xem, thật là chính chủ. Ai đến đánh tôi đi."

"Thật sự. Tôi còn tưởng là hacker. Thế nhưng đăng thẳng lên tường."

"Ha ha... Tạ Liên Anh lần này đúng là tự vả mặt. Muốn móc nối quan hệ với Boss, cũng không nghĩ lại mình là ai."

"Lầu trên là ai? Dám bôi nhọ Tạ hậu, cũng không xem lại mình là ai. Người ta ít nhất chính là ảnh hậu."

"Có ai giống tôi chỉ chú ý rằng phía trước Boss nói không hẹn hò, sau khi Tạ hậu nói thì lại nói đã có vợ không?"

"Thế giới này thật hỗn loạn."

"Rõ ràng muốn ăn theo Boss, lại làm ra vẻ là bị hại. Kết quả Boss chắc chắn bị quì bản giặt nên nổi giận rồi."

"Ha ha... cầu nhan chiếu của phu nhân Boss."

"Cầu nhan chiếu..."

Đây là câu trả lời của hắn ư?

Tạ Liên Anh không thể tin. Cô liều mạng hô hấp. Người đàn ông mỉm cười dịu dàng cùng cô đóng phim đâu? Người đàn ông trầm lặng ngồi đọc kịch bản cùng cô đâu? Âu Dương Thiên Minh cũng có mặt này sao?

Icol mặt cười, thật không thể tin hắn có thể dùng icol mặt cười. Hắn thế mà cười cô, cười nhạo cô sao?

Tạ Liên Anh nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Âu Dương Thiên Minh, anh muốn chạy, nhưng tôi lại không muốn anh buông tay. Vậy để xem trò chơi này ai sẽ thắng.

Đứng dưới một hàng dài cầu ảnh nhan chiếu. Âu Dương ngồi vắt vẹo kỳ. Muốn xem ảnh của Huyền Huyền ư? Còn lâu!!!

Trợ lý của Âu Dương Thiên Minh lại muốn khóc. Đạo này Boss tính tình thất thường, vừa mới xuôi chưa được vài phút đã lại nổi lên. Hắn buồn rầu nhìn bình luận, lại ai oán nhìn Boss đang vắt vẹo cười ôm máy. Ô ô ô, hắn muốn nghỉ việc.

Thanh Huyền vốn không để ý nữa, định tắt máy đi nghỉ lại nhận được tin nhắn của Tạ Na.

"Đã đặt được vé. 3 ngày sau lên đường."

"Tốt, cảm ơn nhé Na Na."

Trước khi nghỉ, mấy người hẹn nhau hè đi chơi. Thanh Huyền thấy rảnh rồi cũng đồng ý. Thế nhưng Tư Vũ và Hạ Hà đều không đi, cuối cùng chỉ có Thanh Huyền và Tạ Na.

Chuyện ngày hôm nay, cô vẫn cần thời gian để tiêu hóa. Như vậy, cứ quyết định vậy đi, nghỉ ngơi một thời gian, để dư luận lắng xuống. Cô cũng không muốn bị quấy rầy, bị chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Muốn hồng

Ba ngày sau, Thanh Huyền xách vali lên đường.

Kể từ sau khi chia tay ba ngày trước, hai người cũng chưa trực tiếp gặp lại nhau, có điều rảnh rồi Âu Dương Thiên Minh lại video call cho Thanh Huyền. Hắn nói hắn vẫn chưa thể tin được, muốn nhìn thấy cô, muốn chắc chắn rằng cô ở đây.

"Huyền Huyền, anh nhớ em rồi."

Thanh Huyền nhìn khuôn mặt phóng đại trên màn hình, ánh mắt cong cong, khuôn mặt thỏa mãn đáng đánh đòn kia, thực sự một lời khó nói hết.

"Khoan đã, sao em lại ở trong ô tô? Muốn đi đâu vậy?"

Mặt Thanh Huyền không thay đổi. Từ bao giờ Âu Dương Thiên Minh trở nên nói nhiều và buồn nôn như vậy?

"Anh vừa gọi điện nửa tiếng trước." Thanh Huyền lạnh nhạt nói. "Nếu anh rảnh không có việc gì làm, có kiếm thêm chút tiền nuôi gia đình đi."

"Anh lúc nào cũng rất chăm chỉ." Âu Dương Thiên Minh ủy khuất "Không đúng, em lại muốn đánh trống lảng. Em muốn đi đâu?"

"Nghỉ hè, đương nhiên là đi nghỉ." Thanh Huyền cười "Ngoan ngoãn, ở nhà nhớ làm việc chăm chỉ."

Thanh Huyền cùng Tạ Na đi chơi, thường xuyên đăng ảnh trên Weibo. Đây cũng là mấy ngày nay Thanh Huyền mới học. Tư Vũ nói, đầu năm nay không xài Weibo thực không đúng, nên giúp mỗi người trong phòng đăng kí một cái. Thanh Huyền sử dụng, thấy thực có ý tứ, liền đăng kí 2 tài khoản. Một là Thần Thần Đăng Đăng, một là Thanh Huyền. Bên Thần Thần Weibo liên tiếp với trang truyện, rất nhanh được một đồng độc giả chú ý, sôi động hơn so với tài khoản Thanh Huyền nhiều. Nhưng Thanh Huyền cũng mặc kệ. Nhiều lúc hồ động với độc giả rất thú vị.

Gần đây Thanh Huyền viết truyện mới. Sau tác phẩm đầu tiên cũng tích lũy nhất định số lượng nên khai hồ mới cũng có không ít người đọc. Thứ nhất, truyện Thanh Huyền viết rất chắc tay, tình tiết nội dung đều lôi cuốn, thứ hai Thanh Huyền viết rất lâu mới nhập VIP nên truyện luôn có độ lửa. Trước khi khai hồ, cô nói rõ, tác giả chỉ muốn viết truyện, không cần kiếm tiền, độc giả có thể đọc free đến ba phần tư tác phẩm. Mặc dù vậy, độc giả vẫn rất đáng yêu hồ to tặng quà cho Thần Thần có động lực. Thanh Huyền cảm thấy hồ động qua Weibo cũng rất đáng yêu, thường có đoán văn đăng lên miễn phí cho độc giả.

Bên tài khoản Thanh Huyền này, Thanh Huyền không hay đăng ảnh. Nhưng giờ Thanh Huyền rất có định hướng. Trong vài năm tới, cô muốn tích lũy nhất định nhân khí. Cô muốn hồng. Bởi vì, Âu Dương boss làm người có tiếng cũng có miếng trong giới này, mà vị Tạ kia cũng có tiếng ở đây. Thanh Huyền trước đó buông tay vì cô biết trong xã hội cũ, cô không có cơ hội. Thanh Huyền bây giờ sẽ không buông tay mà dùng cách của mình để bắt giữ nam nhân của mình.

Thanh Huyền chọn vài tấm hình đăng lên. Rất nhanh, có rất nhiều lượt thích. Bởi vì trong trường Thanh Huyền cũng có tiếng và danh khí nên tài khoản

này phần lớn là học sinh trong trường thêm

"Giáo hoa cuối cùng cũng biết mình xinh đẹp [khóc lớn]"

"Oa, thật xinh đẹp... Huyền Huyền đi Thanh đảo đi?"

"Đúng là con nhà người ta. Người vừa xinh vừa học giỏi [không muốn sống]"

"Xi, người ta có tiền, các người so được sao?"

"Giáo hoa, người nhất định cần phải chụp ảnh nhiều hơn. Rất xinh đẹp."

"Cút, Thanh Huyền là của ta."

Bình luận cuối cùng là một tài khoản mới lập gọi Thanh Huyền là của trẫm. Thanh Huyền khoe miệng hơi cong, nhìn cũng biết đây là ai. Tạ Na đang sửa soạn lại ảnh, cảm thán Thanh Huyền đúng là không góc chết, làm một tay mơ như mình chụp cũng thật mỹ cảm. Ngẩng đầu thấy được đúng là này một màn.

Đứng trước boong tàu thiếu nữ hơi nghiêng đầu cầm điện thoại cười khế. Gió biển nghịch ngợm thổi tóc dài bay bay. Thanh Huyền một tay giữ mũ, một tay cầm điện thoại, cả người nhu hòa cực kì. Ánh sáng mặt trời sau lưng cũng phá lệ chói mắt. Tạ Na bỗng cảm thấy, Thanh Huyền bây giờ mới chân thật cực.

Bên tai liên tiếp vang lên tiếng crack chụp ảnh. Tạ Na hoàn thần. Bên cạnh một nam nhân tóc vàng mắt xanh đang điên cuồng chụp Thanh Huyền, bên miệng còn lẩm bẩm kích động.

"Thiên sứ... đúng là cảm giác này. Thật tốt."

Thanh Huyền cũng chú ý tới, ngừng lại động tác, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam nhân. Nam nhân như bị định trụ một giây, càng hưng phấn toát lên.

"Đúng, chính là như vậy. Cảm giác này..."

Thanh Huyền đi bộ lại gần, Tạ Na cũng quay sang đứng cạnh vị ngoại quốc này, đợi Thanh Huyền. Nam nhân mỉm cười, bỏ máy ảnh xuống.

"Tiểu thiên sứ, thứ lỗi cho sự đường đột của tôi. Chỉ là sự mỹ lệ của người khiến người khác thật sự kim lòng không được."

Tạ Na há hốc mồm nghe hần trúc trắc nói. Càng ngạc nhiên hơn là Thanh Huyền đáp lại.

"Không sao, mỹ lệ là điều mọi người đều theo đuổi. Nếu đã chụp hình, có thể khi rửa ảnh chuyển cho tôi được không?"

"Tốt, tốt... Đây là danh thiếp của tôi. Antoni John. Còn có, mỹ lệ thiên sứ, tôi muốn chụp một bộ ảnh, tôi có thể mời cô trở thành người mẫu sao?"

Thanh Huyền suy nghĩ. Nếu trước muốn hồng, không bằng dựa vào nhan trị trước. Nếu người này chụp ảnh ra mỹ cảm, không ngại để hần chụp một chút. Hôm qua vừa nghĩ muốn hồng, hôm nay có người đưa lại đây, cũng nên tận dụng cơ hội. Nghĩ vậy, nhưng Thanh Huyền vẫn không đổi sắc.

"Trước hết tôi muốn xem chút ảnh của mình. Sau đó không ngại cùng ngài nói kĩ. Antoni John, tôi là Trương Thanh Huyền, hân hạnh gặp mặt."

"Tốt."

Tạ Na là hoàn toàn mờ mịt bị Thanh Huyền kéo về. Nói tốt đi ra chơi, thế nào thành muốn đi chụp ảnh rồi? Nam nhân kia nhìn đã thấy là dân nghệ thuật, không phải là muốn phúng Thanh Huyền chứ? Nhìn này họa phong, là nàng nghĩ nhiều hay Thanh Huyền cũng thay đổi suy nghĩ rồi? Bởi vì trong chớp mắt, Tạ Na thấy rõ Thanh Huyền rõ ràng muốn hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chụp ảnh

Antoni John là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Hần năm nay có hơn 30 tuổi, sở thích là đi khắp thế giới chụp ảnh. Sắp tới có một cuộc thi lớn với chủ đề Thiên sứ. Hần nghĩ rất óc, tìm kiếm khắp những người mẫu mà hần biết nhưng vẫn không vừa ý.

Thiên sứ, nghe thật thánh khiết, thật tốt đẹp. Nhưng hần muốn đột phá. Vì vậy hần lại lữ trình, đi khắp nơi tìm kiếm. Còn có chưa đầy 1 tuần nữa hết hạn nộp tác phẩm, thế nhưng hần vẫn chưa tìm được thiên sứ của mình.

Hôm nay, hần trên chiếc tàu du lịch đi Thanh đảo, hần đã chứng kiến thiên sứ mà hần muốn tìm kiếm. Là nụ cười thực sự hạnh phúc, như gột rửa tâm linh, cũng là ánh mắt lạnh băng, khí thế bức nhân đấy.

Hần đã nghĩ ra tên cho chủ đề bộ ảnh chụp của mình.

Thiên sứ sa đọa.

Chính là Lucifer.

Thanh Huyền và Tạ Na hôm sau đến chỗ hẹn với Antoni. Antoni mang theo đoàn đội của mình, nhanh chóng hóa trang cho Thanh Huyền.

Bộ đầu tiên hóa trang rất thuần khiết. Mắt đeo kính áp tròng xanh, tóc cũng đội bộ tóc xoắn giả vàng. Váy trắng chấm đất, thắt eo tinh tế, vương miện lấp lánh. Đúng thật là nhìn mình trong gương Thanh Huyền khó có thể nhận ra.

Lúc đầu chụp ảnh, Antoni nhìn Thanh Huyền, chỉ đạo tư thế rồi bắt đầu chụp. Tuy nhiên, hần cảm thấy có chỗ nào đó chưa ổn. Tạ Na bên cạnh nhìn quả thực há hốc mồm, cầm điện thoại chụp lia lịa.

"Dừng một chút. Trương, cô làm rất tốt nhưng tôi hi vọng có thể tốt hơn. Nhất là nụ cười."

"Cười ư? Sao vậy?"

"Tôi không có cảm giác... Giống hôm qua vậy, lúc cô cầm điện thoại trên boong tàu. Nhớ lại cảm giác ấy, đúng... chính là nụ cười như vậy..."

Quá trình chụp sau đó nhanh hơn, Antoni vô cùng hài lòng. Hần gật đầu.

"Được rồi, cô đi thay bộ thứ hai và hóa lại trang đi."

Tạ Na thấy Thanh Huyền xong, cả người hưng phấn cực.

"Huyền Huyền, quá đẹp, quá thuần khiết, quá khả ái. Uống nước đi."

"Cảm ơn." Thanh Huyền nhận lấy nước uống, sau đó đi thay bộ thứ hai.

Bộ thứ hai là bộ váy dài đỏ rực. Tóc Thanh Huyền thả xõa ra, đen bóng. Trang dung cũng trở nên sắc sảo đầy mị khí. Tạ Na liên tục ôm tim, la lên.

"Xong rồi, Huyền mỹ nhân, cậu phải chịu trách nhiệm. Tôi đã bị nữ vương khí trên người cậu miều sát."

Antoni cũng mắt sáng lên, trực tiếp đề ra hần muốn chính là khí thế hôm qua lúc Thanh Huyền nhìn hần. Thanh Huyền trực tiếp bày ra khí thế Hoàng thái phi, bề ngễ nhìn hần. Sau lại điều chỉnh một chút. Quá trình thuận lợi qua.

"Trương, trước khi công bố giải, có thể không cần đăng mấy tấm hình này lên được không?" Antoni cầu khẩn. "Chậm nhất là tháng 10 sẽ có kết quả. Đến lúc đó, nếu đạt giải nhất định tôi sẽ thêm cho cô một hồng bao lớn."

Thanh Huyền suy nghĩ. Bây giờ mới tháng 7. 3 tháng nữa thì ba tháng. Cô cũng không vội một chút thời gian này. Hai người tạm biệt rồi quay lại khách sạn. Thanh Huyền nhận được tin nhắn thù lao 10 vạn được đánh tới, vui lòng nhận. Tạ Na có chút tiếc nuối vì không được khoe ảnh, hứng chí thiếu chút.

"Huyền Huyền, chúng ta đi đánh quái."

"Tốt. Đội gọi đồ đệ của tôi đã."

Đồ đệ của Thanh Huyền chính là [Tịch Mịch] hay còn gọi là Âu Dương boss. Hần chơi game rất không thành thạo, nhưng đập tiền vào nên trang bị lực chiến cao ào ào. Tạ Na không biết thân phận của hần. Mỗi lần hai người đi phó bản cùng Thanh Huyền lại thi nhau tranh sủng. Thanh Huyền thật hết cách với hai vị con ghê này.

"Tên đồ đệ kia đã miễn cấp, lực chiến rất cao nhưng sức chiến quá tra. Mỗi lần đều là hần kéo chân sau chúng ta."

Đương nhiên trong game không có chức năng đề kẻ miễn cấp bá sự. Vốn dĩ Âu Dương Thiên Minh muốn nói là vợ chồng, nhưng Thanh Huyền nhanh hơn, nói là đồ đệ nhất được. Cẩn chặt không nhận, Âu Dương hần ủy khuất cực kì.

"Không sao, da dày thịt béo cho hần đi trước." Thanh Huyền an ủi

"Huyền Huyền, không phải cậu yêu qua mạng đấy chứ?" Tạ Na nghi ngờ "Bây giờ tình yêu võng du rất không đáng tin, cậu đừng dại dột."

"Cậu nghĩ nhiều." Thanh Huyền dở khóc dở cười "Người này tôi quen biết ngoài đời. Là họ hàng, không cần lo lắng."

"Thì ra là vậy." Tạ Na gật đầu

Dù thế nào cũng phải để ý không cho Huyền mê nhân yêu qua mạng. Tạ Na thầm nghĩ. Sau đó, ba người hội họp đi ngược quai, Tạ Na vẫn chú ý quan sát hai người hồ động, canh nghiêm cực.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

2 năm sau

Trường quay S5

"Chào mọi người, tôi là Trương Thanh Huyền, thí sinh tự do. Thời gian tới mong mọi người giúp đỡ."

"Là Huyền Huyền."

"Oa, thật xinh đẹp. Nhìn còn đẹp hơn trong ảnh nhiều."

"Không phải cô ấy có hơn trăm vạn fans rồi sao? Như thế nào còn tham gia chương trình này?"

"Không biết. Tôi chỉ biết lần này thua chắc rồi..."

Hai năm trước, ảnh chụp của Antoni đạt giải nhì ở Italia, sau đó được lấy đi tham dự nhiếp ảnh thế giới cũng lọt vào top 5 khiến Thanh Huyền 1 phen hóa bạo. Rất nhiều fans lúc đầu là xem nhan mà đến, sau đó bị phong cách ăn mặc và gu thời trang của Thanh Huyền hấp dẫn.

Hai năm, Thanh Huyền từ một vớng hồng làm trong lĩnh vực thời trang, chuyên chụp ảnh phối đồ được nhiều người biết đến. Hắc có, hồng cũng có. Có người nói cô chỉ có mặt mũi xinh đẹp, không chịu học hành, liền bị ba ba và mặt. Thành tích của trường được đưa lên, chưa bao giờ cô lọt khỏi top 3 của trường. Cũng có người nói Thanh Huyền suốt ngày chỉ lo phá tiền của cha mẹ, Thanh Huyền đưa ra bằng chứng tài sản khiến người ta há hốc mồm. Nơi nào đến con nhà người ta, thật rất hâm mộ ghen tị hận.

Càng khiến người ta hâm mộ là Thanh Huyền không đề cử phẩm bài mua. Cô chỉ đăng ảnh cho dân tình, hồ động và chia sẻ với phần. Thanh danh tốt lắm, thủy quân muốn hắc liền phát hiện, người ta là có chỗ dựa.

Âu Dương Thiên Minh rất khó chịu. Hắn bạn gái quá nhỏ chưa tính, lại còn rất nổi bật, ai cũng muốn tranh với hắn. Tranh sủng lại còn quá tâm cơ, còn hơn hậu cung nữ nhân, khiến hắn muốn lật bàn. Hắn bây giờ là hậu viện nguyên lão fans, khoác mã giáp Thanh Huyền là của trăm khắp nơi chiến đấu, cảm thấy sinh không thể luyện.

Năm nay Thanh Huyền đã 19 tuổi, vừa thi xong đại học. Vì cô học lại 1 năm do tai nạn cũng bị đào móc, mọi người rõ hoàn cảnh của Thanh Huyền, càng cảm thấy Thanh Huyền quá giỏi. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều tiếng nói không hài hòa nói Thanh Huyền chỉ dựa vào mặt ăn com, không có tài năng gì.

Mấy tuần trước Âu Dương Thiên Minh nói bên công ty hắn kết hợp với ba công ty nữa và mấy nhà đài sắp sửa quay chương trình Thực tập sinh thần tượng phiên bản nữ. Hắn hỏi ý cô muốn đi không. Thanh Huyền thấy khá là hứng thú, liền đồng ý. Người ta nói cô dựa mặt ăn com, cô muốn cho mọi người thấy, rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn com lại có tình có tài là thế nào.

Thực tập sinh thần tượng phiên bản nữ là mua bản quyền từ nước Z. Lấy 100 thí sinh từ nhiều công ty và thí sinh tự do có mong muốn debut để lấy 9 người tạo thành một ban nhạc thần tượng. Phiên bản nam rất thành công, gây được tiếng vang lớn với những tên tuổi. Những thí sinh không được debut cũng tăng lượng fans rất nhiều. Chính vì vậy phiên bản nữ cũng được nhiều người chú ý.

"Cậu nói cô ấy sẽ ngồi đâu?"

"Không phải số 1 chứ? Mình thấy rất có khả năng."

"Cô ấy đang lên kia..."

Thanh Huyền bước dần lên đài. Cô không có suy nghĩ, lên ngồi vào vị trí số 10. Thanh Huyền tham gia chương trình này cũng không hẳn muốn debut với vai trò thành viên nhóm nhạc. Cô chỉ là muốn lộ mặt khác khả năng để có nhiều chú ý hơn. Xét cho cùng, mạng xã hội phát triển nhưng tivi vẫn là cơ bản của người già trẻ nhỏ.

"Lần này rất nhiều người nổi tiếng trên mạng đến tham gia, thật khó có cơ hội."

"Đúng rồi, công ty giải trí Tinh Phẩm có 5 người, Thiên Thượng cũng có 9 người, Thống Nhất cũng có 3 người. Chưa kể đến còn rất nhiều người đã nổi tiếng và có kinh nghiệm."

"Mà Trương Thanh Huyền có tài nghệ gì không? Tôi chỉ thấy cô ấy làm người mẫu ảnh thời trang."

"Cũng không biết. Còn có 1 nhà công ty nữa là đủ người. Nhìn kia, là Nhật Nguyệt."

Không khí trong hội trường nóng hơn bao giờ hết. Thanh Huyền cũng biết, Nhật Nguyệt giải trí đi đầu trong lĩnh vực âm nhạc. Xuất thân từ Nhật Nguyệt, dù là thực tập sinh cũng được tuyển chọn kĩ. Xem ra lần này sẽ rất thú vị đây.

Nguyệt Nhật lần này có 6 người tham dự, tự đánh giá cũng là A cấp, có vẻ rất tự tin. Đặc biệt, nổi bật nhất là Triệu Y Y. Triệu Y Y từng đạt giải 3 cuộc thi nhảy toàn quốc, lượng fan cũng phá trăm vạn, sức hút ngang ngửa Thanh Huyền. Có điều 2 người rõ ràng là hai lĩnh vực khác nhau, một bên là thời trang, một bên là dancer, so sánh cũng khác.

Triệu Y Y đặc biệt tự tin. Cô biết lần này tuy nói công bằng cạnh tranh, nhưng ai cũng biết ai nhiều fans hơn người đó càng có cơ hội. Cô dám chắc trong hội trường này, số fans của cô là lớn nhất. Thế nhưng không ngờ cô nhìn thấy một người, đó chính là Trương Thanh Huyền.

Trong khung cảnh xôn xao, Trương Thanh Huyền ngồi đó đặc biệt u tĩnh không hợp đàn. Người người muốn phát biểu cướp ống kính. Nhưng chỉ cần nhìn toàn cảnh, Thanh Huyền lại đặc biệt khó làm người ta bỏ qua. Đóng gói hình ảnh từ trước đến giờ của nàng là u tĩnh an nhiên, cực kì bình tĩnh, thông thả. Trương Thanh Huyền một nét cổ điển trong chương trình mang đậm phong cách hiện đại này thật có khác.

Triệu Y Y cùng với các thành viên Nguyệt Nhật tiến lên. Đi qua Thanh Huyền, Y Y có chút dừng lại, sau đó bước lên ngồi vào vị trí số 2. Triệu Y Y kì thật muốn ngồi lên số 1, nhưng ai cũng biết, ngồi lên đó không chỉ cần tài năng, tự tin, can đảm mà còn cần cả chỗ dựa. Cô cũng chưa quá ngốc để cho mọi người lấy mình làm bia ngắm.

(Lời tác giả: Vốn dĩ ban đầu tác giả dự định cho nữ chính xông pha giới giải trí làm ảnh hậu. Nhưng mà dạo này tác giả ham mê xem thực tập sinh thân tượng nên cho nữ chính đi vào con đường này =)))

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xếp lớp

Cuối cùng, sau khi đã tập hợp đầy đủ, giám khảo lên sân khấu. Tất cả mọi người đứng lên, gập lưng 90 độ chào hỏi, ai cũng vỗ tay hoan hô tươi cười, chỉ mong mình có màn lên ảnh tốt nhất.

Đại diện giám khảo là Amy Trịnh – nữ dancer nổi tiếng, từng đạt giải nhì cuộc thi nhảy thể giới, kiêm MC, model, phụ trách chuyên môn nhảy và dẫn chương trình. Giám khảo thứ hai là Trình Khả Hân, giám khảo vocal, là ca sĩ, nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng, album phát hành hơn 50 quốc gia, tiêu lượng sáng chói. Giám khảo thứ ba là Hà Tử Khâm, phụ trách mảng rap. Ngoài ra còn hai vị giám khảo phụ là Đinh Lệ và Chu Đình phụ trách mảng thanh nhạc và nhảy.

Amy Trịnh là một nữ nhân ngoài 30 tuổi nhưng nhìn bảo dưỡng thực tốt. Amy Trịnh nổi tiếng trong giới rất hài hước, nhưng lại cũng thực nghiêm khắc trong công việc. Bắt đầu lên đài phổ biến luật, cũng giống phiên bản nam, việc đầu tiên là xếp lớp. Các thí sinh lên đài trình bày tài năng của mình, sau đó giám khảo sẽ chấm theo thứ tự A B C D E F. Trước đó, ở bên ngoài, các thí sinh đã được tự đánh giá năng lực của mình. Thanh Huyền rất không keo kiệt, lựa chọn A.

Lên đài đầu tiên là các cô gái đến từ công ty giải trí Tinh Phẩm, gồm 5 người. Cả 5 chào hỏi và tự giới thiệu. Trong đó, Thanh Huyền rất có ấn tượng với một nữ sinh Nhĩ Nhã, hình tượng là hoạt bát dễ thương, đã từng debut với vai trò thành viên nhóm nhạc 3 tháng thì công ty cũ giải thể. Quả nhiên, trong 5 người, Nhĩ Nhã thể hiện tốt nhất. Năm cô gái từ Tinh Phẩm thì có 4 người tự đánh giá là B, Nhĩ Nhã tự đánh giá là A. Tuy nhiên, các giám khảo lại thực khó tính, có 3 người là F, 1 người E, Nhĩ Nhã cũng chỉ được C.

"Thật đáng sợ... Nhĩ Nhã cũng chỉ được có C, xuống hẳn 2 cấp."

"Có hơi quá nghiêm khắc."

"Lão sư Amy nhận xét rất đúng mà. Nhĩ Nhã nhảy chưa tốt, cân bằng còn kém."

"Ồi, không biết chút nữa mình có làm được không."

Tiếp theo, lần lượt hơn 20 thí sinh cũng bị hạ bậc rất thê thảm. Tính ra, chưa có nổi con A và B nào, C cũng chỉ có 3 thí sinh. Không khí trong hội trường dần trầm xuống.

"Tiếp theo, xin mời Tạ Du Nhi, thực tập sinh của Hoa Đán."

Tạ Du Nhi là một cô gái có nụ cười thực ngọt. Phong cách cũng tự nhiên. Tự đánh giá bản thân chỉ có D. Thế nhưng, ngôn giọng của cô chinh phục được Trình Khả Hân. Amy Trịnh muốn cô thử nhảy, tuy còn chút lỗi nhưng cũng thuyết phục được giám khảo. Cuối cùng, Tạ Du Nhi là người được A

đầu tiên trong buổi sáng ngày hôm nay. Mọi người ai cũng vui vẻ chúc mừng

"Tiếp theo, mời đại diện Nhật Nguyệt."

Nhật Nguyệt giải trí có 6 người, trong đó Triệu Y Y quả thực là tốt nhất, cũng giành được A. Mặt khác, có 2 người cũng đạt B là Nhiếp Thiên phụ trách mảng rap, Hà Hi vocal. Ba người còn lại đạt C và D.

Hết buổi sáng ghi hình, Thanh Huyền tính qua có 3 người đạt A là Tạ Du Nhi, Triệu Y Y và Thẩm Tinh Tinh của Thiên Thượng. 3 người này có phong cách khác nhau, Tạ Du Nhi là sweet girl, Triệu Y Y dancer tính có chút băng lãnh, Thẩm Tinh Tinh rap theo phong cách cá tính.

Hết buổi sáng ghi hình, mọi người tập trung tại nhà ăn. Nữ sinh từng tốp từng tốp ăn uống nói chuyện. Máy ghi hình vẫn đang hoạt động. Thanh Huyền nhìn có vẻ lác đác, ngồi chậm rãi ăn.

"Xin lỗi, em có thể ngồi đây chứ?"

Thanh Huyền ngẩng đầu, thấy Tạ Du Ninh cười híp mắt, cũng gật đầu đáp lại.

"Em là Tạ Du Ninh, em rất thích phong cách thời trang của chị. Chị kí tên cho em được không?"

Đôi mắt Tạ Du Ninh rất sáng, cười híp mắt lại đặc biệt giống mèo nhỏ khiến người ta khó mà từ chối. Thanh Huyền cũng cười thật thân thiện.

"Tốt. Chị cũng rất thích bài hát vừa rồi của em, đặc biệt dễ thương khả ái. Em nhảy cũng rất tốt."

"Oa, chị đừng khen em, đặc biệt xấu hổ." Tạ Du Ninh ôm má "Nếu sau này làm không tốt, rút hạng thật xấu hổ. Chị Thanh Huyền, chị biểu diễn gì vậy?"

"Chắc nữa không phải là biết sao?" Thanh Huyền cười

"Em đặc biệt chờ mong tiết mục của chị."

Sau giờ ăn, tiết mục thu lại bắt đầu. Qua hơn một nửa buổi chiều, còn sót lại cũng còn 20 người thì Thanh Huyền rút cục đến lượt. Thanh Huyền chào hỏi, giới thiệu rất lễ phép, không quá nhiệt tình, cũng không quá xa cách.

"Ồ đây em nói có thể ca hát, có thể nhảy múa cổ điển. Vậy em nhảy được hiện đại chứ?" Amy Trịnh hứng thú hỏi

"Có thể. Hôm nay em sẽ trình bày một bài hát tự sáng tác. Em muốn gửi đến những người luôn ủng hộ em lời cảm ơn chân thành, những người luôn sát cánh bên em. Ca khúc Tình yêu của tôi."

Bài hát này theo phong cách ballad nhẹ nhàng. Giọng Thanh Huyền phá lệ trong sáng, như suối chảy, mát lạnh, nhẹ nhàng.

"Khi tôi cô đơn, các bạn cho tôi sức mạnh. Khi tôi khó khăn, các bạn cho tôi niềm tin... Cảm ơn, cảm ơn những tiểu thiên sứ đáng yêu.... Oh my love... oh my love. Hãy để tiếng ca của tôi bên cạnh an ủi bạn. Hãy để tiếng ca của tôi tiếp sức mạnh cho các bạn. Cảm ơn, cảm ơn những tiểu thiên sứ đáng yêu."

Hậu viện fans của Thanh Huyền do Tạ Na quản lý, gọi là tiểu thiên sứ. Bài hát rất tốt, giai điệu và lời đều dễ nhớ. Trình Khả Hân thực thích bài hát này. Amy Trịnh bên cạnh yêu cầu Thanh Huyền nhảy. Đoạn nhảy lại sôi động nằm ngoài ý giám khảo. Thanh Huyền sức bật và độ dẻo thực tốt. Một số động tác xoay người, nhấc chân đều cho người khác thấy cân bằng cực. Đoạn cuối kết thúc bằng động tác lộn nhào thực xinh đẹp, chiếm được toàn phiếu thông qua A. Mọi người đều chúc mừng.

Như vậy, sau cả buổi ghi hình, tổng cộng có 8A, 13B, 18C, 20D, 16E, 25F, so với ban đầu dự tính quả thực quá xa. 8 người lớp A thực nổi bật, bao gồm Tạ Du Ninh, Triệu Y Y, Thẩm Tinh Tinh, Trương Thanh Huyền, bốn người còn lại là Lê Đình sở trường hát, Điều Bối nhảy, Dương Vy vừa hát vừa nhảy, Cao Linh rap.

Buổi tối trở về kí túc xá, Thanh Huyền mới biết ba người còn lại trong phòng là Tạ Du Ninh, Điều Bối, Cao Linh. Ba người cũng có ấn tượng đầu. Điều Bối đi theo hoạt bát sáng sủa, Cao Linh thì có chút trung tính, rất hấp dẫn người.

Hi vọng thời gian tới sẽ thú vị.

(Lời tác giả: tác giả vô năng, thật... vốn muốn đào hắc hồ mới viết cạnh tranh showbiz nhưng xét thấy đào hồ không lấp đáng xấu hổ nên thôi. Quay lại nhìn thấy bộ này đang viết có liên quan đến giải trí, vì vậy viết tiếp =))) Vì vậy, Thanh Huyền trở về họa phong thật thanh kì. Ha ha, đầu tiên là học bá, rồi tác giả viết truyện, rồi hắc đại thần vô dụng, sau đó quay sang làm model chụp ảnh, cuối cùng đang viết đến đi thi Idol. Có chút loạn, nhưng tác giả xét thấy nữ chính tính cách chính là tùy tiện thử, có thể do cô đơn lạc lõng đi, muốn tìm đường thích hợp nhất cho mình. Vì vậy... các bạn hãy nhẹ tay đánh giá.)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-1

Sau khi quay hoàn, một số người được đoàn đội gọi đến ghi hình nói suy nghĩ cảm tưởng. Trương Thanh Huyền và mấy người lớp A đều được gọi. Sau đó, mọi người cùng quay về kí túc xá. Mấy người trong phòng cũng bắt đầu trò chuyện làm quen.

Trong thời gian tới, không thể sử dụng thiết bị liên hệ với bên ngoài, Thanh Huyền có chút nhàm chán. Không biết tên kia có ngoan ngoãn chịu đựng không. Rõ ràng rất lớn tuổi, nhưng xử sự như mao đầu tiểu tử, thật hết cách.

"Chúng ta giới thiệu một chút đi. Em là Tạ Du Ninh, năm nay 17 tuổi."

"Trương Thanh Huyền, 19 tuổi."

"Tôi là Điều Bối, năm nay 22."

"Tôi là Cao Linh, vừa tròn 20."

"Như vậy Điều Bối tỷ là chị cả, Cao Linh tỷ là chị hai, Trương Thanh Huyền tỷ là thứ ba, em là nhỏ nhất." Tạ Du Ninh cao hứng "Mọi người nhất định phải chăm sóc em nhé."

"Tốt." Điều Bối cũng cười "Sau này cùng cố gắng, chị đây sẽ đốc thúc cả phòng cùng giữ vững danh hiệu."

"Theo như chương trình, ngày mai sẽ bắt đầu luyện tập ca khúc chủ đề. Hy vọng không quá khó khăn." Cao Linh cảm thán "Khả năng nhảy của tôi cũng không tốt lắm"

"Nói thế nào... Chị rap rất hay. Em hoàn toàn không thể rap." Tạ Du Ninh lè lưỡi

"Em rap quá thật quá tốt. Không hổ danh lọt top 10 toàn quốc." Điều Bối cũng khen "Chị không ngờ nhất là Trương Thanh Huyền. Trước chỉ nhìn thấy em trên hình, cũng không biết em có thể vừa hát vừa nhảy."

"Cảm ơn. Mọi người gọi Thanh Huyền là được. Trước đây cũng có tập luyện, nhưng đã lâu không ôn luyện, hôm nay cũng là vượt mức."

"Thanh Huyền nói quá." Cao Linh nói "Chị rất thích ảnh cổ trang của em, nhìn quá hợp, quá mỹ."

"Đúng vậy, Thanh Huyền tỷ ảnh cổ trang quả thực giống mỹ nhân cổ đại. Em cũng không nhận được bị chị chinh phục." Tạ Du Ninh nói "Vô dĩ nghĩ chị không hợp với nhảy hiện đại, nhưng giờ quả thực quá bất ngờ."

"Chị nhìn em cũng rất xinh đẹp, rất giống Tạ ảnh hậu Tạ Liên Anh." Thanh Huyền cười "Hai người cũng rất có duyên, còn cùng họ Tạ."

"Oa, chị quá tình mắt. Tạ Liên Anh là chị gái em. Em cũng rất sùng bái chị ấy."

Hai người kia cũng bắt đầu đánh giá kĩ, quả thật rất giống Tạ Liên Anh còn trẻ, thậm chí còn xinh đẹp hơn nữa. Mỗi người lại có suy nghĩ khác nhau.

Nói đây là chương trình công bằng, nhưng thực sự cũng không hẳn. Thứ nhất, rất nhiều người đã bước ra từ chương trình lớn, tự mang fans như Triệu Y Y, Cao Linh, Trương Thanh Huyền. Có chỗ dựa như Tạ Du Ninh cũng không thiếu, quả thực chính là sân chơi của con ông cháu cha. Những người như vậy, việc cất chiếu hình ảnh sẽ được ưu tiên hơn, vĩnh viễn hơn hẳn những thực tập sinh mới.

Công bằng chỉ nói với người có tư bản.

Mấy người hàn huyên một lúc, cũng đi ngủ. Căn bản hôm nay một ngày đã quá mệt, mai còn phải dậy sớm. Có lẽ đêm nay bắt đầu cất nỗi biên tập chờ phát ra. Cũng không biết mọi người phản ứng có tốt không.

Hôm sau, một trăm người tập hợp. Người ta nói 2 người đàn bà với 1 con vịt thành 1 cái chợ, huống hồ đây là 100 cô gái. Có vẻ như sau 1 buổi mọi người cũng có quen thuộc, bắt đầu có đoàn thể. Hơn nữa, mọi người cũng chú ý đến máy quay ghi hình, nói nói cười cười hòa hợp cực.

"Đại gia hào." Amy Trịnh bước vào "Hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ?"

"Trịnh lão sư tốt."

"Hôm nay, đầu tiên chúng ta sẽ nhận được thứ hạng sắp xếp ngày hôm qua do giám khảo bình chọn. Sau đó, chương trình sẽ có 1 bất ngờ cho mọi người."

Mọi người ổn định, nghe Amy Trịnh phổ biến yêu cầu. Trong vòng 3 ngày luyện tập ca khúc chủ đề. Sau đó, mọi người bắt đầu quay thứ hạng sắp xếp.

"Tôi nghĩ chắc được thứ 7, đó là con số may mắn của tôi." Thanh Huyền chia sẻ

"Vì sao lúc trước bạn chọn số 10."

"Thực ra, số 10 là con số khá tròn trịa, cũng là con số gần nhất với ngưỡng debut. Trước khi bắt đầu chương trình tôi còn chưa nghĩ đến mình đã đủ điều kiện nên chọn số 10. Nhưng tôi sẽ cố gắng để những người yêu quý tôi không thất vọng."

"Bạn có thể mở ra."

Thanh Huyền mở ra, khá là bất ngờ với vị trí số 5, nhưng cũng không nghĩ nhiều, quay ra phía máy quay.

"Có vẻ thực lực của tôi được đánh giá cao hơn những gì tôi nghĩ. Cảm ơn các vị lão sư."

Kết thúc quay kết quả đánh giá sơ tuyến, mọi người tập trung lại với lớp của mình. Tạ Du Ninh vui vẻ chạy đến bên Thanh Huyền.

"Chị Thanh Huyền, chị đứng thứ mấy? Có được thứ nhất không? Em đứng thứ 2 đó."

"Du Ninh giỏi quá. Có điều chị đứng sau em, thứ năm, không phải thứ nhất."

"A... không phải chị sao?" Tạ Du Ninh có chút ngạc nhiên, rồi có chút hiểu ra "Không sao, chị rất tốt. Em tin chị sẽ còn lên cao hơn."

"Nghe nói là Triệu Y Y đứng nhất." Điều Bối đi lại nói "Chị được thứ 6, Dương Vy đứng thứ 3, thứ 4 là Lê Đình, Thẩm Tinh Tinh thứ 7 còn Cao Linh thứ 8."

"Có chút chênh lệch so với em dự đoán." Thanh Huyền cười "Dương Vy hôm qua là người nhảy và hát rất sexy đúng không? Thứ 3 không tệ. Thẩm Tinh Tinh và Cao Linh tỷ đều chuyên về mảng rap, hơi khó phân chia."

"Chắc chắn có chút mờ ám." Cao Linh cũng nói khê. "Lê Đình đứng thứ 4, hôm qua chỉ hát, cũng không nhảy mà được vào lớp A đã có chút gì rồi."

"Không sao, chỉ là xét đợt 1 thôi." Thanh Huyền cười

"Em cũng không hiểu." Cao Linh cảm thán "Tập trung thôi."

"Bây giờ, mọi người sẽ được phát ca khúc chủ đề. Chúng ta có 1 tiếng luyện tập hát. Mọi người tập luyện đi." Giáo viên âm nhạc Trình Khả Hân tuyên bố.

Thanh Huyền nhận bài hát, nhìn lướt qua. Tên bài hát là Super Star. Nghe nhạc có hơi chút nhanh, nhịp điệu sôi động. Thanh Huyền vừa nhẩm theo lời, vừa nhớ nhịp điệu.

Âm nhạc là một thứ kì diệu. Bài hát này nhịp điệu thật sự khiến người ta vui vẻ muốn nhún nhảy theo. Thanh Huyền nhớ rất nhanh, cũng bắt đầu hát theo.

"Tonight, let's me shine. Let's me be your superstar. Tonight, Put your hand up and clap your hand... Dance with me, babe." (đêm nay, hãy tỏa sáng. Hãy để tôi trở thành siêu sao của bạn. Giơ tay lên và vỗ tay nào. Nhảy cùng tôi nhé babe.)

"Đoạn điệp khúc nghe bắt tai thật. Có điều lên cao quá."

"Đúng vậy. Mình không lên được nốt cao."

"Mình phải dùng giọng mũi. Có điều nghe rất kì."

Một tiếng nói nhanh thì nhanh, nói chậm thì chậm. Thế nhưng để có thể hát và làm quen với nhạc cũng đã đủ rồi. Khi Trình Khả Hân tập trung mọi người lại, tất cả lập tức lấy lại tinh thần.

Trình Khả Hân là một nữ nhân rất quyến rũ. Mặc dù mới gần 30 tuổi nhưng là hồng thiếu lục địa. Bài hát nước mắt mỹ nhân ngư chính là hit đưa Trình Khả Hân lên đỉnh cao của sự nghiệp. Trình Khả Hân nhận lời mời tham dự chương trình này cũng muốn tìm và bồi dưỡng những mầm tốt.

"Mọi người đã quen thuộc chưa?"

"Lão sư, cao quá."

"Đúng vậy, nhưng rất dễ nghe."

"Nhạc hay quá cô ạ."

Mọi người tranh nhau biểu hiện trước ống kính. Lớp A thì hàm súc hơn, nhưng không phải không muốn tranh kính.

"Vậy chúng ta hát chung 1 lần trước nhé."

"Vâng."

Tất cả mọi người nghe giai điệu bắt đầu hát. Có điều, thực sự trăm người trăm giọng. Bài hát này đoạn đầu có hơi thấp, nhưng đoạn điệp khúc lại rất cao. Không phải ai cũng có thể xử lý tốt được. Nhưng thực ra, nghe kĩ cũng có vài người hát rất khá.

Đứng bên cạnh Thanh Huyền là Tạ Du Ninh. Giọng Tạ Du Ninh khá là trẻ con, nghe vào tuy có chút không đáp, nhưng lanh lảnh rất vang. Bên cạnh Diêu Bối và Cao Linh nghe giọng thì khá quy phạm, nhưng không có nổi bật. Nhưng mà Lê Đình nghe phá lệ hợp. Đây chính là người đạt thứ tư, cũng không tồi. Mà Thẩm Tinh Tinh lại gặp vấn đề với nốt cao.

"Được rồi, dừng lại." Trình Khả Hân có chút bất đắc dĩ. "Mọi người tự nhận giọng hát của mình ra sao?"

Lần này phá lệ yên lặng. Trình Khả Hân tiếp tục.

"Ở đây chúng ta phải hiểu, nhóm nhạc nữ thần tượng không phải chỉ hát hay nhảy hoặc rap riêng ra. Hát là kĩ năng tối thiểu nhất. Trong ba ngày tới, hi vọng mọi người sẽ thật cố gắng hoàn thành thử thách này."

"Vâng, lão sư."

"Được rồi, mọi người luyện tập. Buổi chiều sẽ là lớp nhảy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-2

Lớp học nhảy do Chu Đình phụ trách. Chu Đình là nam, năm nay 28 tuổi. Nói đến vị Chu Đình này, người ta sẽ phải cảm thán hai chữ yêu nghiệt. Nam nhân làm nghệ thuật ai chẳng có chút nhan sắc. Nhưng vị này đúng là nhan sắc phá biểu, động tác vũ đạo yêu mị khiến nữ nhân cũng phải xấu hổ, nam nhân phải đỏ mặt. Thế nhưng vị Chu lão sư này nổi tiếng mặt than. Ngày hôm qua biểu diễn từ đầu đến cuối hẳn 1 biểu cảm khiến các thí sinh tâm có chút sợ hãi.

"Bây giờ khởi động trước. Làm những động tác cơ bản. 1 2 3 4... 2 2 3 4... đổi bên...."

Chu Đình âm thanh rất lạnh. Các nữ sinh thật sự ngoan như cừu nhỏ tập theo. Bài vũ đạo này động tác cũng không khó. Trước hết mọi người tập từng động tác theo chậm.

"Tay phải đưa lên. Chân trái lùi về sau. Đứng rồi, chú ý trọng tâm."

"Tay trái sang ngang, đưa phần ngực lên, chân vắt chéo..."

"Chuyển động phần eo. Là eo, không phải mông. Làm lại."

Suốt 3 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng bắt đầu ghép thử nhạc. Mọi người nhận ra, động tác theo không kịp. Rối loạn vài lần, Chu Đình cho dừng nhạc lại.

"Lớp A lên trước."

Tám người lớp A bước lên, chuẩn bị nhảy. Phải nói, Triệu Y Y đúng là xuất thân dancer, mới vài tiếng đã có thể đuổi kịp nhạc. Mặc dù động tác còn chưa thuần thục, nhưng đã nhớ được hết. Diêu Bối và Dương Vy khả năng vũ đạo cũng cao, có thể nhớ kĩ động tác, nhưng còn đuổi nhạc. Thanh Huyền có khả năng nhớ rất nhanh, động tác cũng không bị đuổi nhạc, nhưng có điều chưa được dứt khoát. Khả năng này cũng khiến cho Chu Đình lau mắt mà nhìn, thán phục thương.

Có điều, cũng là Thanh Huyền chưa thả hết lực làm. Chung quy cô cũng từng học võ, luôn làm dưỡng sinh thật tốt, làm gì có việc động tác ướm ắt không dứt khoát. Có điều cái gì tốt quá cũng hóa dở, nên đi theo trình tự chút.

Về phần Tạ Du Ninh, Thẩm Tinh Tinh, Cao Linh cùng một trình độ nhảy. Tệ nhất có lẽ là Lê Đình. Cô nàng này chưa thuộc động tác, còn phải đuổi nhạc rất nhiều. Mọi người trong lòng cũng có chút suy đoán.

"Tiếp theo, lớp B."

Lớp B có 13 người. Dễ thấy nhất có lẽ là người của giải trí Nhật Nguyệt của Triệu Y Y. Thanh Huyền cũng để ý mấy người để xem khả năng của họ. Đây là chuẩn bị cho những vòng sau nếu cần lấy thành viên. Tất cả các lớp lần lượt nhảy, sau đó Chu Đình để cho mọi người về phòng luyện tập. Mỗi lớp có 1 phòng riêng. Sau khi nhận lớp, cũng hết một ngày quay. Buổi tối chính là thời gian hoạt động tự do.

Sáng hôm sau bắt đầu lên lớp. Lớp A bắt đầu với lớp thanh nhạc của Trình Khả Hân. Trình Khả Hân yêu cầu mỗi người hát một lượt, tự nhận xét đánh giá.

"Triệu Y Y, những nốt lên cao em chưa đạt, còn bị hụt hơi. Luyện tập vừa chạy bộ vừa hát cho hơi ổn định. Khả năng vũ đạo của em rất tốt, nhưng hát vẫn cần chau chuốt thêm."

"Tạ Du Ninh hát nốt thấp bị mất lời. Lại nào."

"Dương Vy, nhấn nhá không cần ướt át như vậy, dứt khoát lên."

"Lệ Đình hát rất tốt, cố gắng lên."

"Trương Thanh Huyền phải không? Em hát rất tốt, rất qui phạm. Nhưng dường như thiếu chút lửa."

Sau đó Trình Khả Hân chuyển sang lớp B. Lớp A tự tiến hành luyện tập.

"Chị Thanh Huyền, cùng em tập đi. Động tác hôm qua chị làm rất chuẩn."

"Tốt, vậy chúng ta vừa hát vừa nhảy đi."

Phòng học lớp A khá rộng, lại cũng chỉ có 8 người. Thanh Huyền và Tạ Du Ninh bắt đầu, Diêu Bối và Cao Linh cũng cùng tập.

"Chị Thanh Huyền, chị chỉ cho em động tác được không? Hôm nay em vẫn chưa nhớ." Lệ Đình bỗng nhiên nói.

"Tốt, lại đây đi."

Có hơi chút bất ngờ, nhưng Thanh Huyền vẫn đồng ý. Lệ Đình là người của giải trí Cam Ninh, chỉ có 1 người. Lại nghe nói, cùng phòng ngủ ba người kia là lớp khác. Lệ Đình đối với Triệu Y Y không có tốt ấn tượng, hai người cũng là nhìn nhau không vừa mắt. Vậy nên Lệ Đình chọn gia nhập với nhóm của Thanh Huyền.

"Vậy cùng tập đi. Tôi cũng chưa tốt lắm. Mọi người chỉ giáo nhé." Dương Vy lên tiếng

Vì vậy, khi đến chiều lớp vũ đạo bắt đầu thì mọi người cũng đã quen biết hơn. Chu Đình đến chính là nhìn thấy mấy cô gái đang chăm chỉ tập luyện, mặt than gặt đầu.

"Tốt lắm, mọi người cùng giúp đỡ nhau. Lệ Đình cần luyện tập nhiều hơn."

Sau ba ngày, cũng là ngày cuối cùng quay lại tác phẩm để đánh giá phân lớp, mọi người cũng luyện tập kha khá rồi. Có điều Lệ Đình quả là vô đầu bút tai. Động tác của cô luyện chưa tốt a. Mấy người Diêu Bối, Cao Linh, Thẩm Tinh Tinh, Tạ Du Ninh phối hợp cũng chưa tốt lắm, cũng có chút lo lắng.

"Ai muốn quay trước?"

"Để tôi đi." Dương Vy đứng lên "Nghiệm thu một chút thành quả của mình."

Dương Vy có khả năng vừa hát vừa nhảy khá tốt. Mấy ngày qua, cô cũng chăm chỉ luyện tập. Có điều, khi ghép nhạc, Dương Vy bị nhảy lỡ một nhịp khúc điệp khúc, khiến sau đó hơi bị loạn. Có điều, Dương Vy vẫn nghiêm túc hoàn thành nốt.

"Tôi biết cũng không có tốt vậy mà. Tiếp theo đến ai?"

Triệu Y Y tiến lên. Người này động tác rất tốt. Có điều lên cao, dứt khoát cũng không cần hát, nhưng vẫn rất tự nhiên hoàn thành. Kế đó mấy người cũng lên, có chỗ tốt có chỗ xấu. Thanh Huyền cũng cực kì nghiêm túc hoàn thiện phần của mình. Lệ Đình có chút không nhảy kịp, dứt khoát bịa động tác và hát.

"Thật không ngờ có người tốt như vậy." Triệu Y Y cười "Có thời gian chỉ đạo người khác, vẫn không mất phong độ. Thanh Huyền rất giỏi."

"Cô cũng vậy." Thanh Huyền cười "Mọi người cũng rất cố gắng."

Sáng hôm sau, mọi người nhận được kết quả chuyển lớp. Lớp A có 10 người, Lệ Đình, Cao Linh và Thẩm Tinh Tinh bị chuyển xuống lớp dưới, lại có 5 người lên lớp. Các lớp cũng thay đổi dân số. Bất ngờ nhất là Tịnh Trà từ lớp F lên lớp B. Mọi người đều chúc mừng.

"Phần thưởng cho mọi người sẽ là... hôm nay mọi người được gọi điện thoại về cho gia đình. Chúc mừng những bạn được lên lớp. Những bạn còn lại cố gắng lên."

Gọi điện cho người thân? Thanh Huyền vốn chẳng còn cha mẹ. Nhưng cơ hội hiếm có được dùng điện thoại, cô suy nghĩ một chút, gọi cho người kia.

"Huyền Huyền, vẫn khỏe chứ? Anh..."

"A Minh, Hôm nay mọi người quay hình được thưởng, em gọi cho anh."

Bên kia Âu Dương Thiên Minh đang hờ hờ muốn nói nhớ, nghẹn một đường nuốt lại lời. Hai người nói chuyện một lúc, hơi han động viên rất bình thường, không như là yêu nhau. Âu Dương Thiên Minh chán nản. Bao giờ mới được gặp lại chứ.

(Chuyện hậu trường:

Âu Dương: Huyền Huyền, anh nhớ em *ủy khuất*

Thanh Huyền: Ngoan *vỗ đầu*

Âu Dương: Em có nhớ anh không? Ăn có ngon không? Ổ tốt chứ? Không ai bắt nạt chứ? Ai dám bắt nạt, nhớ phải nói cho anh.... Bla bla bla...

Nhân viên rít gào: Ai bắt nạt chứ... Rõ ràng ngài mới bắt nạt chương trình được không?

Sau này khi hai người chính thức tuyên bố, có người lục lại một đoạn này.

Quần chúng: thì ra hai người sớm cấu kết làm vậy.)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Điểm tán

Lớp A hiện tại có 10 thành viên gồm Triệu Y Y, Tạ Du Ninh, Dương Vy, Trương Thanh Huyền, Điều Bối là 5 người cũ, có thêm Nhĩ Nhã, Hà Hi, Tô Ngọc Lan, Vương Phi, Châu Hà.

Cuộc chiến giành vị trí Center Thanh Huyền cũng không quá mức thể hiện. Thế nhưng Tạ Du Ninh lại được nhiều phiếu nhất. Triệu Y Y kém 2 phiếu, Thanh Huyền kém 5 phiếu, hai người đứng ngay thứ 2. Triệu Y Y nhận được kết quả, môi hơi mím lại, nhưng vẫn quay sang chúc mừng Tạ Du Ninh.

Sau khi chính thức quay ca khúc chủ đề, chương trình cũng chính thức lên sóng. Tuy rằng mọi người không được sử dụng điện thoại nhưng thi thoảng nói chuyện phiếm với bên quay phim cũng biết được chương trình phản hồi rất tốt.

Âu Dương Thiên Minh ngồi xem chương trình, nhìn thấy được ca khúc chủ đề trên mạng, lại nhìn tập đầu tiên khi Thanh Huyền bước vào, cười rất ngu ngốc. Sau đó, tay nhanh hơn đầu, điểm tán.

Âu Dương đại boss là ai? Chính là giữ vững vị trí ảnh đế mấy năm liền. Mấy năm trước hắn tuyên bố không diễn nữa, nhưng lại mở công ty giải trí làm bao người tiếc nuối. Fans của hắn đều biết vị ảnh đế này lười dùng weibo đến sắp mốc, nhìn thấy hắn điểm tán chương trình này, ngạc nhiên đến độ mười phút lên hot search.

"Tôi thấy gì đây? Boss điểm tán chương trình IP."

"Không phải chứ? Chẳng lẽ boss thích tiểu yêu tinh nào trong đây?"

"Lầu trên não động thật lớn. Nhưng mà boss đã hơn 30, các tiểu yêu tinh bé nhất cũng mới 16, lớn nhất cũng mới 25, boss đây là muốn làm sao?"

"Lầu trên có ý dẫn mọi người đi lệch hướng a. Có phải muốn nói loli đại thúc không=))"

"Ha ha, ta chỉ biết sau 2 năm vắng bóng, vừa quay lại boss đã muốn nở hoa."

"A, Tạ ảnh hậu cũng chia sẻ điểm tán kìa."

"Center là Tạ Du Ninh, em gái Tạ Liên Anh, người ta điểm tán thì sao?"

"Năm tào, Tạ ảnh hậu có em gái, còn làm center, còn được boss điểm tán. Là ta não động không đủ sao?"

Nói chung, chỉ vì Âu Dương boss điểm tán, chương trình lên hot search. Người ta đi tìm hiểu xem tiểu yêu tinh nào khiến boss điểm tán. Sau đó, bị các em gái các kiểu thuyết phục.

"Thì ra giải trí Nhật Nguyệt có 6 em gái tham gia. Boss điểm tán là bình thường."

"Ha ha, Triệu nữ thần quá xinh đẹp. Bị 1 vạn điểm sát thương."

"Tạ Du Ninh mạnh mẽ đáng yêu quá."

"Huhu bị Dương Vy làm chảy máu mũi. Tui là nữ cũng bị chị ấy quyến rũ."

"Năm tào, nhìn thấy ai? Là Trương Thanh Huyền."

"Ai nói Huyền Huyền nhà ta dựa vào mặt ăn cơm? Người ta là rõ ràng có thể dựa vào mặt lại cố tình có tài. Huyền Huyền quá đỉnh."

Hai tập đầu tiên là xếp lớp. Mọi người bị các thể loại nữ làm cho choáng váng. Nhưng mà xét về tổng thể, có mấy người đặc biệt nổi bật.

"Huyền Huyền nhà ta khí chất quá đặc biệt. Trước đây chụp nhiều ảnh cổ trang, thâm nghĩ nữ sinh chỉ hợp cổ trang, hiện đại cái gì biến."

"Chính là, Huyền Huyền hát và nhảy quá tuyệt. Còn hát tặng các tiểu thiên sứ chúng ta nữa chứ."

"Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài nói Huyền Huyền có phải bị bắt nạt không? Rõ ràng có thể thứ hạng phải cao hơn chứ! Triệu Y Y gì đó thật đáng ghét. Còn băng lãnh nữ thần."

"Đúng vậy hoàng thượng, nói Tạ Du Ninh thứ 2 còn được, nhưng Triệu Y Y đứng nhất ta không phục. Còn có Lê Đình trước cả Huyền Huyền kia."

"Chỉ có ta thấy rằng, trong 100 cô gái, liếc mắt cũng nhìn thấy Huyền Huyền sao? Quá là có khí chất."

"Đúng vậy đúng vậy, ta cũng muốn nói vậy. Chủ nhật tuần tới là buổi công diễn đầu tiên, ta muốn đi cổ vũ."

"Lập team đi cổ vũ, hiện trường bình chọn. Nana tỷ có đi không?"

"Nana tỷ và hoàng thượng là nguyên lão, chắc chắn đi rồi."

Hoàng thượng chính là tài khoản Thanh Huyền là của trăm do boss lập. Vị này tính phân fans nào cũng biết, nhưng không biết mặt mũi. Tạ Na làm quản lý, được mọi người gọi là Nana.

"Hihi lần trước boss điểm tán chương trình ta mới biết đi xem, không ngờ nhìn thấy Huyền Huyền, quá bất ngờ."

"Ta cũng là thấy boss điểm tán mới xem"

"Các người nói boss là nâng nghệ nhân hay để ý ai."

"Ai biết, ta chỉ biết Huyền Huyền đứng thứ 5 quá là ức hiếp người rồi."

Mọi người bàn luận như nào, Thanh Huyền không biết. Bây giờ mọi người đang tập trung để luyện tập đầu loại đầu tiên.

100 người chia làm 16 đội, lựa chọn 8 ca khúc đấu đôi. Người đầu tiên được lựa chọn là Triệu Y Y. Thanh Huyền không được lựa chọn đội mà được Điều Bối kéo vào đội hình.

Đối thủ của đội Thanh Huyền là Dương Vy. Bài hát sau khi chọn xong, được nghe và xem vũ đạo, mọi người có chút khó khăn. Đây là một bài hát cực kỳ quyến rũ, bên Dương Vy có lợi hơn chút. Đội Thanh Huyền gồm Điều Bối, Thanh Huyền, Cao Linh, Nguyễn Liên xếp hạng 54, Bạch Duyên Hy xếp hạng 28, Tần Kỳ xếp hạng 46.

Nguyễn Liên là một cô gái rất ngại ngùng, năm nay 20 tuổi, hiện đang kí kết 1 công ty giải trí nhỏ, cũng không đặc biệt giỏi màng nào. Duyên Hy nhìn có chút mũm mĩm, khuôn mặt tròn tròn cũng rất khả ái. Tuy nhiên nếu muốn làm idol, cô nàng này chắc chắn phải giảm cân. Thế nhưng Duyên Hy nhảy rất khá, rất linh hoạt. Tần Kỳ là người lần này chọn bài hát và thành viên. Tần Kỳ không có khuôn mặt đặc sắc lắm, nhưng giọng ca khá tốt.

Tần Kỳ là lớp C. Mấy hôm trước cô vẫn còn lớp D, bằng vào cố gắng đã lên được C. Lần này, cô may mắn được chọn bài hát và thành viên. Tần Kỳ chọn đầu tiên là Nguyễn Liên cùng lớp D cũ của mình. Tiếp theo là Bạch Duyên Hy cùng công ty với mình. Sau đó đang không biết chọn ai. Bài hát này có đoạn rap, cần người rap được nên Bạch Duyên Hy tư vấn chọn Cao Linh vừa học cùng lớp B. Cao Linh quyết định chọn Thanh Huyền và Điều Bối, Tạ Du Ninh đã bị nhóm khác chọn.

Bài hát này là hit nổi tiếng của nhóm nhạc Zippo, giai điệu nhẹ nhàng, lời cũng rất ngọt ngào. Nhưng điều mọi người không ngờ là bản remix của nó lại có giai điệu là lướt, động tác quyến rũ như vậy. Như vậy vấn đề là ra, đội hình vốn dĩ muốn theo phong cách nhẹ nhàng tươi vui, lại thành ra sexy có chút khó khăn. Riêng khí chất... ha ha, 1 người ngại ngùng, 1 người chút mũm mĩm, 1 người khuôn mặt ném vào biển người sẽ quên, 1 người nhìn trung tính có chút "đẹp trai", một người khí chất bình thường, 1 người lại mạnh mẽ.

"Như vậy, tôi muốn tranh cử làm leader, có ai muốn tranh cử nữa không?" Điều Bối hỏi

"Không có. Nhưng mà Center em muốn bầu cho Thanh Huyền." Tần Kỳ nói

"Em cũng rất thích Thanh Huyền, khả năng hát và vũ đạo đều tốt." Nguyễn Liên ngại ngùng gãi tay

"Cũng tốt, nhan trị đảm bảo, bầu cho Thanh Huyền 1 phiếu." Cao Linh nói

"Không có ý kiến." Bạch Duyên Hy cười híp mắt

"Cảm ơn mọi người đã tin tưởng."

"Mọi người cô lên, bắt đầu tập hát trước đi. Chia đoạn nhé. Từ đầu, đoạn này...."

Bên này phân chia xong, bên kia đã bắt đầu. Dương Vy đảm nhiệm vai trò center. Mấy người bên kia cũng khá là tốt, đều nằm trong khoảng 10 đến 30.

Sau ba ngày luyện tập, còn 2 ngày nữa là đến ngày chính thức biểu diễn, các vị lão sư đi kiểm tra tiến độ.

"Mọi người cần phải tìm ra điểm quyến rũ của mình. Chịu khó nhìn trong gương vào. Thanh Huyền, em làm rất tốt, nhưng ánh mắt của em quá sáng, có chút không hợp."

Thanh Huyền cảm tạ. Nói thật, quyến rũ cũng là môn nghệ thuật khó khăn. Cô cố gắng tìm trạng thái tốt nhất, nhưng vẫn chưa đạt. Mọi người cũng rất cố gắng. Bạch Duyên Hy có chút khó khăn tìm nét quyến rũ của mình. Cô nàng than thở rằng bị thị che mắt rồi làm mấy người có chút buồn cười.

"Khó nhất là tôi đây. Mấy người nghĩ nhìn một đứa "con trai" lên sân khấu quyến rũ kiểu gì." Cao Linh cười

Cao Linh cao 1m78, dáng người thon dài, tóc cắt ngắn, lại có giọng hơi khàn khàn. Trong 100 người, chiều cao của Cao Linh chính là thuộc hàng đầu. Cô nàng này cũng thật khổ tâm.

"Cũng chỉ có chị Diệu Bối tốt nhất. Thế mạnh của chị là vũ đạo mà." Nguyễn Liên cười "Bên kia Dương Vy nhảy thật tốt."

"Mọi người cũng rất tốt." Diệu Bối an ủi "Nào, tiếp tục."

"Cô lên, không thể thua bên kia được. Vì mục tiêu 10.000 phiếu, 5ting." Tần Ký hô

Chuyện hậu trường

Nói đến quyến rũ. Có một ngày, Thanh Huyền hỏi Âu Dương

"Ánh mắt em có vẻ chưa đủ quyến rũ."

"Ai nói?" Âu Dương liếc mắt "Không cần tin những kẻ mắt mù ấy. Không đúng, em muốn đi quyến rũ ai?" Boss tức giận

"Anh." Thanh Huyền lạnh nhạt

"Không cần. Em chỉ cần xuất hiện trước mặt anh chính là một loại vô hình câu dẫn. Không nhìn thấy em chính là cảm giác cả người khó chịu." Âu Dương cười

"Chỉ giới ăn nói."

"Không những giới ăn nói, còn rất giới... làm"

"Ngô... anh... không đứng đắn."

"Anh quyến rũ sao?" Giọng boss khàn khàn

Người nào đó bị sắc đẹp hôn đầu... ha ha, cảnh sau miễn miêu tả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lợi ngược dòng

Gần đến buổi biểu diễn, Tạ Na sốt ruột nhắn tin nhắn tin, tổ chức đoàn thể.

Trước đây, thú vui lớn nhất của Tạ Na chính là đọc tiểu thuyết. Sau khi quen Thanh Huyền, cô có thú vui mới chính là làm quản lý. Fans của Thanh Huyền rất đáng yêu, phần lớn là nhan phần. Tuy nhiên sắt phần đều bị thuyết phục bởi cả tính cách và thành tích, cũng như gu thẩm mỹ của Thanh Huyền. Huyền đối với fans chính là con nhà người ta.

Hôm nay, vốn dĩ công diễn vé vào cửa rất khó kiếm. Thế nhưng hoàng thượng vung tay lên, fans đàn bên trong dĩ nhiên có 150 vé. Tạ Na làm quản lý, hết sức sung sướng nhưng cũng vui mừng, quyết định rút thăm trúng thưởng trong đàn. Cuối cùng, vé cũng phát hết, mọi người tổ chức đoàn thể, băng rôn áp phích kéo nhau đi xem biểu diễn.

"Nana tỷ, hoàng thượng hôm nay có đến không?"

"Có lẽ có. Nhưng mà hần hình như không muốn lộ mặt." Tạ Na nói. "Mọi người hôm nay tận hứng, cổ vũ cho Huyền Huyền nhé."

"Nana không cần nhắc, mọi người đều biết rõ." Một nữ sinh cười khanh khách "Chị hôm nay bỏ tiết để đi cổ vũ cho tiểu Huyền, nhất định sức mạnh tình yêu của chúng ta sẽ giúp cho Huyền Huyền."

Chia đoạn, rap sẽ dành cho Cao Linh. Bốn người Thanh Huyền, Nguyễn Liên, Bạch Diên Hy, Tần Kỳ là vocal. Điều Bối nhảy tốt, đảm nhiệm dance. Cả nhóm lấy tên gọi Hào cô nương. Đây chính là đặt tên phé Cao Linh nghĩ ra.

"Cao Linh, nếu không, để em make up cho chị đi." Thanh Huyền có điều suy nghĩ "Lợi thế của chị là chiều cao, chỉ cần sửa lại tóc, trang điểm mắt sắc lên, hơi lộ xương quai xanh ra, đảm bảo gục ngã bao cô gái."

"Đúng vậy, sao chị không nghĩ ra. Nếu nữ không đủ quyến rũ, vậy chị sẽ làm nam nhân quyến rũ các nhà sản xuất quốc dân." Cao Linh cười "Như vậy hào cô nương có một nam nhĩ rồi."

Mọi người đều cười. Trước khi lên sân khấu không hề có áp lực tâm lý. Tiết mục của nhóm cô xếp thứ 6, lúc này không khí cũng thực phần khởi. Nhóm của Dương Vy bên kia biểu diễn trước. Lúc ra sân khấu giới thiệu, mấy người bình tĩnh đối mặt, cười chúc đối phương may mắn.

"Giờ là màn trình diễn của Hào cô nương. Bài hát Nụ hôn thần chết của nhóm B bắt đầu." Amy Trịnh giới thiệu xong, lùi về sân khấu

Thanh Huyền thấy rất rõ bên dưới, mọi người cổ vũ cho mình. Cô cũng rất rõ, là Âu Dương Thiên Minh lợi dụng chức vụ lấy vé. Bên anh là nhà sản xuất, được dự phát 200 vé. Cả khán đài sức chứa 650 người, anh đã cho fans của cô 150 vé, bất chấp phản đối của bên công ty Nhật Nguyệt. Đương nhiên, anh là boss, anh chính là có quyền tùy hứng.

Đứng trên sân khấu, đứng dưới ánh hào quang, đắm chìm trong tiếng hò reo của mọi người, Thanh Huyền như biến thành một người khác. Bình thường, nét thanh nhã tĩnh lặng của Thanh Huyền khiến người ta nghĩ tới một bức tranh mỹ nữ cổ đại. Nhưng khi cô bắt đầu hát và nhảy, người ta thấy cô như một mỹ nữ vô cùng mị hoặc. Nụ hôn thần chết ca từ nhần nhá, từ ánh mắt, động tác đến giọng điệu, người ta thấy cô như một nữ thần nguy hiểm, nhưng vô cùng quyến rũ, khiến người ta e sợ, nhưng lại vô cùng không bỏ được mà muốn hướng tới.

Từ đầu tới cuối, thực sự khó có thể tin Thanh Huyền trên sân khấu với thường ngày. Dưới khán đài cổ vũ cực kì cuồng nhiệt, Thanh Huyền biết mình thực làm tốt lắm. Trờ về phòng chờ kết quả, mọi người hồi hộp cực kì. Những điểm đầu công bố là của Nguyễn Liên, 8 phiếu, bên kia được 32 phiếu. Nguyễn Liên có chút nhụt chí, cười cười.

Tiếp theo vocal Tần Kỳ 10 phiếu, đối thủ 23 phiếu. Bạch Duyên Hy 14 phiếu, đối thủ 26 phiếu. Điều Bối 26, đối thủ 25 phiếu. Cao Linh được 56 phiếu, đối thủ 34 phiếu. Tổng cộng bên này được 114 phiếu, bên Dương Vy được 140 phiếu. Chỉ còn điểm của Thanh Huyền và Dương Vy, mọi người cùng lo lắng chờ đợi.

Thanh Huyền 180 phiếu, Dương Vy 89 phiếu. Mọi người nhìn điểm số cực kì giật mình. Sau đó nhóm B hét lên vui sướng. Cao Linh rất khoa trương, nhắc bóng Thanh Huyền lên cười to.

"Huyền Huyền quá tuyệt. Hào cô nương."

294 và 229. Hào cô nương thắng, được cộng thêm 10.000 phiếu. Dương Vy mỉm cười, quay sang chúc mừng Thanh Huyền.

"Ánh mắt cô lúc đấy thực sự rất quyến rũ, đến tôi còn muốn mềm nữa là mọi người. Chúc mừng cô."

"Cảm ơn, cô cũng rất tuyệt." Thanh Huyền lễ phép trả lời

Còn lại mấy tiết mục, mọi người với tư cách là người xem thoải mái hơn rất nhiều. Buổi công diễn thành công cực kì. Mọi người cùng nhau chờ đón lần công bố xếp hạng tiếp theo, cũng biết rằng sắp đến lúc loại người nên cực kì áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.